

Nữ Hoàng Tuyền Phu

Contents

Nữ Hoàng Tuyền Phu	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Vào Thư Viện Tuyền Phu - Danh Sách Tuyền Phu	2
2. Quyển 1 - Chương 2: Thị Vệ Bằng Tư	6
3. Quyển 1 - Chương 3: Kế Hoạch Trốn Thoát	9
4. Quyển 1 - Chương 4: Ban Đêm Khó Ngủ	11
5. Quyển 1 - Chương 5: Thư Viện Bạch Tùng	14
6. Quyển 1 - Chương 6: Vây Xem Công Chúa	16
7. Quyển 1 - Chương 7: Tim Đập Áy Náy	19
8. Quyển 1 - Chương 8: So Đấu Cầm Kỳ	21
9. Quyển 1 - Chương 9: Mê Tình Tựa Mộng	24
10. Quyển 1 - Chương 10: Chọc Tổ Ong Vò Vẽ	27
11. Quyển 1 - Chương 11: Lão Đại Muốn Tiến Tới	29
12. Quyển 1 - Chương 12: Có, Gian, Tế	33
13. Quyển 1 - Chương 13: Khiêu Chiến Lão Đại	35
14. Quyển 1 - Chương 14: Cùng Dẫn Nam Giao Dịch	38
15. Quyển 1 - Chương 15: Ở Rừng Phong Học Võ	40
16. Quyển 1 - Chương 16: Cảnh Xuân Vô Hạn	43
17. Quyển 1 - Chương 17: Tình Cảm Mạnh Liệt Trong Đầm	45
18. Quyển 1 - Chương 18: Có Âm Mưu	47
19. Quyển 1 - Chương 19: Lão Đại Tư Xuân	50
20. Quyển 1 - Chương 20: Gọi Ta Là Yêu Nhi	52
21. Quyển 1 - Chương 21: Tới Một Du Học Sinh	55
22. Quyển 1 - Chương 22: Xuống Bếp Có Chút Khó	57
23. Quyển 1 - Chương 23: Mỹ Nam Đầu Bếp	62
24. Quyển 1 - Chương 24: Ta Nhịn Người	64
25. Quyển 1 - Chương 25: Lừa Dối Bang Chủ Lệnh	67
26. Quyển 1 - Chương 26: Người Thối Tiêu Trong Rừng Phong	70
27. Quyển 1 - Chương 27: Thủy Mộ Hoa Không Đồng Dạng Như Vậy	73
28. Quyển 1 - Chương 28: Trêu Chọc Tiểu Bạch Kiểm*	76
29. Quyển 1 - Chương 29: Nội Lực Thần Bí	79
30. Quyển 1 - Chương 30: Ký Ức Bị Phong Ấn	82
31. Quyển 1 - Chương 31: Một Giọt Nước Mắt	85
32. Quyển 1 - Chương 32: Tình Dịch Thật Đáng Yêu	89
33. Quyển 1 - Chương 33: Các Lão Sư Mỹ Nam	93
34. Quyển 1 - Chương 34: Mộng Tưởng Hào Huyền	96
35. Quyển 1 - Chương 35: Huấn Luyện Nấu Ăn	100
36. Quyển 1 - Chương 36: Tứ Đại Tài Tử	104
37. Quyển 1 - Chương 37: Cục Phẩm Nam Miệng Thúi	108
38. Quyển 1 - Chương 38: Bị Lạc Trong Sơn Cốc	112
39. Quyển 1 - Chương 39: Ngưng Hương Thảo	116
40. Quyển 1 - Chương 40: Đại Di Mụ Tới Chơi	119

41. Quyển 1 - Chương 41: Người Tên Biển Thái Chết Tiệt	124
42. Quyển 1 - Chương 42: Nói Ta Vô Lại?	128
43. Quyển 1 - Chương 43: Nụ Hôn Nóng Bỏng Chợt Tới	133
44. Quyển 1 - Chương 44: Bắt Gian Trên Giường	136
45. Quyển 1 - Chương 45: Mộ Dung Vũ	139
46. Quyển 1 - Chương 46: Yêu Tình Chạy Đầy Đất	141
47. Quyển 1 - Chương 47: Cao Thủ Cao Thủ Cao Cao Thủ	143
48. Quyển 1 - Chương 48: Hiện Trường Thi Đấu	146
49. Quyển 1 - Chương 49: Thân Phận Bại Lộ	148
50. Quyển 1 - Chương 50: Cùng Tiểu Tân Tân Tranh Sủng	151

Nữ Hoàng Tuyền Phu

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình cổ đại, xuyên không, NP, HESố chương: 179 (3 quyển) + 16 ngoại truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hoang-tuyen-phu>

1. Quyển 1 - Chương 1: Vào Thư Viện Tuyền Phu - Danh Sách Tuyền Phu

Chưa bao giờ dám chơi nhảy bungee, bởi vì nàng có bệnh sợ độ cao.

Thế nhưng trước khi chết, nàng vẫn là nhảy qua bungee, hơn nữa còn là vật rơi tự do không hề bảo hộ.

Đây là Hàn Linh một giờ trước bị một người công nhân cấp dưới trả thù, hất đẩy nàng xuống từ mái nhà của tòa nhà công ty cao 50 tầng. Nàng thừa nhận nàng là người cuồng công tác, là tổng giám đốc tập đoàn Hàn thị đối với cấp dưới yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, thế nhưng nàng liền đáng chết như vậy sao?

Người làm tốt lắm!

Kiếp sau để ta gặp phải người, ta sẽ xào người một ngàn lần, một vạn lần!

Nàng cách mặt đất chỉ khoảng có ba mét, hai mét, một mét.....

Hàn Linh cho rằng cuối cùng nàng có thể thể trải nghiệm một phen “khoái cảm” vỡ đầu, nhưng cố tình không phải, mặt đất dưới thân không biết khi nào đã biến thành nước sâu, cả người nàng rơi vào trong nước, nước lạnh leo tràn vào miệng, mũi, tai của nàng.

Hàn Linh khiếp sợ mà mở mắt ra, trước mắt là nước vẫn đục mờ nhạt. Cảm giác thân thể của mình không hề chìm xuống, đôi tay của nàng nỗ lực mãnh liệt mà rẽ nước.

Lúc trung học phổ thông, nàng từng đạt được giải quán quân thành phố về bơi tự do, nhưng lúc này, dường như bơi chó càng thực dụng hơn một chút.

Làm cái gì? Ngay cả bơi chó cũng không được?

Vì sao cả hai tay như thế nào đều không dùng lực được? Hơn nữa đầu bắt đầu càng ngày càng chìm? Ngực như bị một khối chì đè ép, không thở nổi.

Cuối cùng, nàng hôn mê bất tỉnh một cách tuyệt vời.

Mí mắt chớp mắt mấy cái, nàng thấy được một ánh sáng vàng, một mỹ nam bơi về phía nàng, thiên sứ hư hư thực thực. Đúng vậy, là một thiên sứ, vây quanh người hắn tỏa ra ánh sáng màu vàng.

Nàng thề, nàng tuyệt đối không có nói dối!

Không biết bị người nhét trong miệng cái đồ vật gì, ngọt ngào, chua chua, hương vị cũng không tệ lắm. Nàng nhai vài ba cái, nuốt toàn bộ đồ vật trong miệng vào.

Trong朦胧 lung nghe được hai người đối thoại, hai giọng nói, một giọng non nớt thuần hậu, một giọng già nua to lớn vang dội.

“Sư phụ, ngài mỗi năm ngàn dặm xa xôi mà chạy tới nơi này đưa thuốc cho công chúa, ngài không mệt sao?”

“Tiểu Ly, vì sư không ép người tới, nhưng là chính người muốn theo tới.”

Im lặng một lát.

“Ta chỉ là nghĩ đến nhìn xem công chúa Hàn quốc rốt cuộc lớn lên có bao nhiêu xấu.”

Một tiếng cười khê bật ra.

“Người là nghĩ đến nhìn xem sau này đến tột cùng chính mình muốn cưới cái người gì đi?”

“Mới không phải! Dù sao độc trên người nàng không thể giải, chết sớm mới tốt!”

Lại là một tiếng cười khê bật ra.

“Vậy tại sao người vừa rồi còn xuống nước cứu nàng?”

Bốn phía lại khôi phục một mảnh im lặng.

Hàn Linh hoàn toàn ngốc, nàng là công chúa Hàn quốc? Nàng trúng độc? Không thể giải được?

Ông trời, ông đùa ta đi? Dù sao đều là chết, ông làm gì phải làm ta chết hai lần?

Chậm đã! Công chúa? Chẳng lẽ nàng xuyên qua?

Nhưng chuyện đó là như thế nào? Còn phải lại chết thêm một lần.

Nàng hoàn toàn tuyệt vọng, cũng lười mở mắt ra, trực tiếp chờ chết.

Đột nhiên có người ở trên má của nàng nhéo một cái, Hàn Linh cuối cùng mở bừng mắt, muốn nhìn một chút rốt cuộc là ai nhéo má nàng.

Một mái tóc dài màu vàng kim ánh vào đôi mắt, là mỹ nam thiên sứ dưới đáy nước kia!

Tuy rằng nhớ không rõ bộ dáng của hắn, chính là một mái tóc vàng của hắn làm nàng liên tưởng đến ánh sáng màu vàng nhìn thấy ở đáy nước kia. Một đầu tóc vàng, chẳng lẽ là người nước ngoài?

“Hello.”

Hàn Linh vẫy tay cùng hắn chào hỏi, là đại soái ca nha, một đôi mắt phượng lớn lên mê người, còn có một đôi môi mỏng no đủ tươi ngon mọng nước. Vừa rồi nghe bọn hắn nói hắn muốn cưới nàng, tuy rằng còn không biết rõ tình hình, xem là một đại soái ca, lại còn là ân nhân cứu mạng, trước lưu lại ấn tượng tốt cho hắn, hướng hắn lộ ra một nụ cười tự nhận là hoàn mỹ nhất.

Đại soái ca không thể hiểu được mà chớp chớp mắt: “Bệnh cũng không nhẹ đâu, sư phụ, ta lại châm cho nàng một châm.”

Một cây ngân châm rút ra từ mái tóc màu vàng kim của hắn, thoáng qua một tia ánh bạc chói mắt.

Trời à, thật biến thái! Hắn thế nhưng giấu ngân châm ở bên trong tóc, chưa thấy qua người nào so với hắn càng biến thái. Cái đại soái ca này, nàng chết cũng không cần!

“Không cần.....”

Nàng hô to âm thanh phá tan tận trời, đe dọa đến trên không cả đàn chim nhận bay về phía nam bay qua hoàng cung, trong đó có mấy con bất hạnh mà “rớt tim”, nàng tạo nghiệt!

Có thể là bởi vì nàng quá mức kích động, nhất thời nhiệt huyết dâng lên, lại hôn mê bất tỉnh. Đến nỗi thầy trò đại soái ca lúc nào rời đi, nàng hoàn toàn không có ấn tượng, ngay cả sư phụ của đại soái ca trông như thế nào cũng chưa thấy rõ ràng.

Bất quá thù này, xem như kết rồi!

Dám châm nàng tổng giám đốc Hàn tập đoàn Hàn thị, thật là ăn gan báo!

Một lần nữa tỉnh lại, là bị người làm cho tỉnh.

Bên tai có một giọng nói hồn hậu vẫn luôn kêu to nàng: “Tiểu Hoa nhi của trẫm, con như thế nào còn chưa tỉnh? Con tuyệt đối không thể có việc.”

Trẫm? Chẳng lẽ là Hoàng đế? Sau này nói như thế nào hắn cũng là chén cơm vàng của nàng, tuyệt đối không thể đập vỡ, nàng mở mắt ra, ngọt ngào mà kêu một tiếng: “Phụ hoàng!” Nàng lúc này mới phát hiện giọng nói của mình thế nhưng non nớt như thế, cùng hoàng oanh ca hát êm tai giống nhau.

“Tiểu Hoa nhi của trẫm, con cuối cùng cũng tỉnh!” Trước mắt soái ca đại thúc một thân long bào vui quá mà khóc, càng ôm nàng chặt hơn.

Mới đến, liền có diễm phúc như vậy, quả nhiên là một địa phương tốt. Nàng quyết định, nếu tạm thời còn không chết được, liền trước mà hưởng thụ thật tốt một phen, qua một ngày tính một ngày.

Ở trong mấy ngày kế tiếp tỉnh dưỡng, thông qua các loại phương thức nói bóng nói gió, nàng dần dần làm rõ ràng tình hình.

Nàng kêu là Hàn Chi Hoa, một cái tên thật tục, ý chính là hoa của Hàn quốc, Hoàng đế lão cha gửi gắm đối với nàng vô hạn yêu mến cùng mong đợi. Năm nay nàng mười lăm tuổi, là công chúa duy nhất của Hàn quốc, cũng là con nối dõi duy nhất của Hàn hoàng. Bởi vậy, theo lẽ thường, nàng cũng sẽ trở thành nữ hoàng tương lai của Hàn quốc.

Cái thân phận này thật phong cách, nàng thích. Nàng liền thích đứng ở chỗ cao điều khiển toàn bộ mọi thứ, chỉ huy thủ hạ, nàng từ nhỏ chính là kẻ mạnh.

Trừ bỏ thân phận của nàng, quan trọng nhất chính là hỏi thăm rõ ràng trong cung trừ bỏ Hoàng đế lão cha, còn có người khác có thân phận cao hơn nàng hay không. Đáp án làm nàng vừa lòng, Hoàng đế lão cha là một hạt giống si tình, sau khi mẫu hậu trong truyền thuyết của nàng đã chết, hắn liền không còn sủng hạnh bất luận kẻ nào, cũng không có nạp phi tử. Cho nên toàn bộ trong hoàng cung, lão cha là lão đại, mà toàn bộ hậu cung, nàng là lão đại.

Không tồi, nàng thích nơi này.

Chỉ là, độc trong người nàng đến tột cùng là cái gì? Thật sự không thể giải sao?

Còn có trước khi nàng xuyên qua vị công chúa chân chính này như thế nào rơi lại xuống nước? Là chính nàng không cẩn thận rơi xuống nước, hay là có người đẩy nàng xuống nước?

Tạm thời trước không nghĩ nữa, trước mặt một đồng lớn mỹ thực, trước ăn no nê lại nói.

“Công chúa, ngài ăn từ từ, cẩn thận mắc nghẹn.” Cung nữ hầu hạ nàng tên là Tử Nhi, so với nàng lớn hơn một hai tuổi. Nàng không phản ứng, ngoài miệng cũng không dừng lại, bỏ vào trong miệng một món ăn ngon. Trời mới biết độc trên người nàng phát tác lúc nào, vẫn là thừa dịp còn sống, hiện tại nên ăn nhiều một chút.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Bên ngoài một giọng nói bén nhọn cất lên, mày nàng nhú lại, thật không chịu nổi giọng nói của Tần công công kia. Trong tay một cái đùi gà còn chưa có gặm xong, nàng lưu luyến không rời mà đem nó bỏ lên đĩa, hai tay dính dầu, cọ cọ ở trên khăn trải bàn, đi ra ngoài nghênh giá.

Không có biện pháp, mặt mũi Hoàng đế lão cha vẫn là phải cho.

“Phụ hoàng.”

“Tiểu Hoa nhi, hôm nay trẫm mang cho con một món lễ vật đặc biệt, con đoán xem là cái gì?” Hoàng Đế lão cha vuốt đầu nàng, cười đến thần bí.

Hàn Linh không kiên nhẫn mà bĩu môi, mỗi lần hấn gặp mặt đều là những lời này, có phiền hay không? Còn có, đừng lại kêu nàng Tiểu Hoa nhi, tên thật tục.

Bất quá, ai biểu hấn là Hoàng đế lão cha đâu?

Mỗi lần hấn tới đều mang cho nàng các loại món đồ chơi nhỏ mới mẻ, không biết lần này lại là cái gì, nàng nhưng thật ra rất chờ mong.

Hoàng đế lão cha đã quen biểu tình của nàng, vẫy tay với Tần công công ở sau lưng. Tần công công khi cười đôi mắt trên mặt đầy nếp nhăn, khom người đưa một cái khay đến trước mặt nàng, phía trên đặt một cuốn sổ con đỏ thẫm, trên đó thành linh in bốn cái chữ to thiếp vàng: “Danh sách tuyển phu”.

Hoàng đế lão cha đang diễn cái xiếc gì đây?

“Phụ hoàng, đây là cái gì?”

“Tiểu Hoa nhi, tuy rằng con đã có bốn vị hôn phu.....”

Bốn vị hôn phu?

Nàng có nghe lầm hay không?

Hoàng đế lão cha càng nói, càng làm cho miệng nàng càng ngày mở càng lớn, đủ để nhét được mười quả trứng cút.

“Nhưng bọn hấn đều không phải người Hàn quốc, hơn nữa chỉ có bốn người, phụ hoàng cảm thấy xa xa không đủ. Cho nên phụ hoàng cố ý cho chuẩn bị con một phần danh sách chọn lựa hôn phu, từ trong đây con chọn ra ít nhất hai cái tên, phụ hoàng phải bồi dưỡng bọn hấn thật tốt. Sau khi phụ hoàng cưới hạc về trời, để cho bọn hấn giúp đỡ con xử lý chính vụ quốc gia, rốt cuộc vẫn là người của quốc gia mình tương đối đáng tin cậy một chút.”

Đình chỉ!

Bốn vị hôn phu không phải người Hàn quốc, đó là người nước nào? Nước Pháp, nước Ý, hay là nước Nga?

Lại thêm hai người, bốn cộng hai, kia chẳng phải là sáu người? Làm nàng một người cưới sáu vị phu quân, một vòng một người luân phiên một đêm, cũng chỉ dư một ngày có thể tự do hoạt động, cái này..... Có thể hay không làm lụng quá mức vất vả?

Hai mắt hiện lên sao, cảm giác máu mũi đã mau rơi xuống, nàng nhanh chóng hít hít cái mũi, bình tĩnh!

“Người trên cái danh sách này, đều là con nối dõi của đại thần trong triều, phẩm mạo đoan chính, tuổi đều ở mười bảy tám tuổi, so với con hơi lớn một chút. Bắt đầu từ ngày mai, con liền cùng bọn hấn cùng nhau đến thư viện Bạch Tùng đi đọc sách, theo chân bọn hấn ở chung thật tốt một chút. Nếu là có vừa mắt, vừa lòng, con liền ở trên danh sách vẽ một vòng tròn tại đây, phụ hoàng thay con dứt khoát giải quyết. Nhớ kỹ, chọn ít nhất hai người trở lên. Nếu là con cảm thấy đều không tồi, muốn hết, phụ hoàng cũng sẽ không phản đối.....”

Hoàng đế lão cha cười như kẻ trộm, nhìn thấy gian trá thể nào đó.

2. Quyển 1 - Chương 2: Thị Vệ Băng Tư

Luôn cảm thấy là một chuyện phiền toái, nàng bĩu môi nói: “Phụ hoàng, kỳ thật cuộc sống độc thân khá tốt, làm gì một hai phải thành thân?”

Hoàng đế lão cha đợi cho người xung quanh lui xuống, lôi kéo nàng ngồi xuống, nghiêm mặt nói: “Tiểu Hoa nhi, con phải biết khổ tâm của phụ hoàng, phụ hoàng cũng là bất đắc dĩ. Hàn quốc chúng ta nằm ở trung tâm đại lục, nơi chật hẹp nhỏ bé, đông có Tề quốc, nam có Sở quốc, tây có Tần quốc, bắc có Triệu quốc, cường quốc xung quanh rình rập, sớm hay muộn sẽ gặp phải sự xâm lược của tứ quốc, phụ hoàng không thể không phòng ngừa chu đáo.”

Hắn dừng một chút, nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng hơi lóe lên: “Mười lăm năm trước, Hàn quốc gặp phải sự vây công của tứ quốc, nguy hiểm sớm tối. Vào cái ngày thành bị phá đó, mẫu phi của con đứng lúc ở trên thành lầu sinh hạ con, một khắc kia hào quang đầy trời, một con kim phượng bay thẳng lên trời, tất cả tướng sĩ của tứ quốc đều chứng kiến một màn này, tin tưởng con chính là người trời cao lựa chọn trở thành phượng nghi thiên hạ.”

Nàng nhin không được ngẩng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, hào quang, kim phượng? Điều này cũng quá bí ẩn.

Nàng cảm giác được cảm xúc của Hoàng đế lão cha có một tia dao động, có loại hơi thở xa lạ càng ngày càng dày đặc. Hắn tiếp tục nói: “Vì có thể giữ được cơ nghiệp của Hàn quốc, trầm bí mật cùng tứ quốc định ra hôn ước, chờ đến năm con tròn mười sáu tuổi, liền gả con..... gả con cho Thái tử tứ quốc.”

Nàng nhất thời kinh sợ, nàng là một thương nhân, một thương nhân thành công, nàng rõ ràng dụng ý của hắn làm như thế. Giăng lưới rộng, treo giá, hoặc là nói là minh tu sạn đạo ám độ trần thương*, cái Hoàng đế lão cha này so với trong tưởng tượng của nàng còn muốn khôn khéo giảo hoạt hơn. Hắn chỉ dùng một tờ hôn thư, liền bình ổn trận chiến loạn này, khiến cho Hàn quốc tìm được đường sống trong chỗ chết.

*Nghĩa là: giữa lúc trời sáng, sửa đường sạn đạo, ngấm ngấm bí mật, mở lối Trần Thương. Là một câu thành ngữ Trung Quốc, xuất xứ từ bộ sách tập hợp 36 sách lược quân sự của Trung Quốc cổ đại – “Tam thập lục kế”, lấy từ điển tích: Thời Hán Sở tương tranh từ Tam Tần tiến vào Ba Thục có đường chính lộ duy nhất là sạn đạo. Lưu Bang được Hạng Vũ cấp cho đất Ba Thục với mục đích cô lập ông, tránh trở thành mối họa sau này. Khi vào, mưu sĩ của Lưu Bang là Trương Lương đã đốt đường sạn đạo để binh sĩ không còn mơ tưởng đến ngày về, tạo điều kiện cho Hán Vương Lưu Bang chinh đồn quân mã chờ ngày tiến khởi Ba Thục. Sau Hàn Tín lại dùng kế dương đông kích tây, ngày đêm ra sức sửa đường sạn đạo nhưng thực chất lại dẫn đại quân theo đường Trần Thương đi qua huyện Cổ Đạo đánh úp Ung Vương Chương Hàm. Chương Hàm đón đánh quân Hán ở Trần Thương, thua chạy về đất Hạo Tri giao tranh tiếp, lại thua trận, bỏ chạy đến Phế Khâu. Hán vương đuổi theo, bình định đất đai của Ung Vương, đi về phía đông đến Hàm Dương, lại cho một cánh quân riêng vây Ung Vương ở Phế Khâu, còn sai các tướng bình định Lũng Tây, Bắc Địa, Thượng Quận. Ý chỉ kế dương đông kích tây Hàn Tín đã dùng để qua mặt Hạng Vũ.

Hắn, là một nhân vật nguy hiểm.

“Phụ hoàng, người cùng tứ quốc đều định hôn ước rồi? Nói cách khác, người muốn gả ta liên tục bốn lần?”

“Tiểu Hoa nhi, con phải thông cảm cho nỗi khổ của phụ hoàng, nếu không phải như thế, Hàn quốc có thể nào đối lấy mười lăm năm thái bình?”

Lão cha, người đủ ngoan (độc), đủ xảo trá!

“Vậy tại sao người còn muốn ta lại tìm vị hôn phu khác?”

“Trầm chỉ theo chân bọn họ ký kết gả người gả cho Thái tử tứ quốc, nhưng chưa nói con không thể cưới hôn phu. Chờ năm con tròn mười sáu tuổi, trầm sẽ truyền ngôi vị hoàng đế cho con, con sẽ trở thành nữ hoàng của Hàn Quốc, cưới hơn một hai vị hoàng phu, cũng là việc đương nhiên, người nước hắn dám nói cái gì?”

Lão cha, ta phục người rồi!

Giọng nói của nàng đột nhiên lạnh xuống, trầm giọng nói: “Cho nên, người liền như thế xem ta như hàng hóa, bán tới đưa đi?”

Không khí tức khắc cứng đờ, sắc mặt của Hoàng đế lão cha cũng đột nhiên thay đổi, trở nên âm trầm: “Người đừng tưởng rằng trẫm không biết, người cần bản không phải nữ nhi của trẫm. Trẫm có thể mặc kệ thân phận chân thật của người, nhưng người cần phải nghe lời trẫm.”

Nàng lập tức bị đánh vào đáy cốc, trong lòng kinh hãi, hấn thể nhưng cái gì đều biết.

Hấn là đang gạt nàng sao? Chính là ánh mắt của hấn nói cho nàng, hấn không có gạt nàng.

“Muốn biết trẫm như thế nào phát hiện sao?” Hấn bắt đầu cười lạnh.

“Tiểu Hoa nhi của trẫm chưa bao giờ kêu trẫm phụ hoàng, nàng kêu trẫm là..... Cha.”

Cả người nàng run lên, thì ra là cách xưng hô, nhưng ai có thể nghĩ đến đâu? Nàng khó lòng phòng bị.

“Nếu người đã xâm chiếm thân thể của Tiểu Hoa nhi, Tiểu Hoa nhi cũng không có khả năng trở về, người phải tiếp tục làm việc Tiểu Hoa nhi nên làm.” Giọng nói của hấn lạnh băng, không mang theo một tia cảm tình.

Nàng cười lạnh: “Người không xứng làm một phụ thân.”

Hấn bỗng chốc đứng dậy, bóng dáng cao lớn bao phủ lấy nàng, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn chăm chú vào nàng, uy hiếp nói: “Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, trẫm vẫn là có thể giống như lúc trước sủng ái người, nhưng nếu người..... Cũng đừng trách trẫm máu lạnh vô tình.”

“Băng Tư!” Hấn hướng tới nơi nào đó trong phòng hô một tiếng, một bóng dáng màu đen vô cùng tuấn tú đột nhiên xuất hiện ở trước mắt nàng, tựa như một trận gió thổi qua, tóc mai của nàng cũng theo trận gió này phát phơ.

Lúc nào trong phòng của nàng ẩn giấu một nam nhân? Còn là một nam nhân vô cùng lãnh khốc?

Nàng tò mò mà đánh giá hấn, đại khái chừng hai mươi tuổi, một thân trang phục màu đen bao vây lấy dáng người cường tráng của hấn, khuôn mặt lạnh lùng không có một tia gợn sóng. Hấn thu liễm tất cả hơi thở trên người, làm cho người khác không cảm giác được cảm giác tồn tại của hấn. Hấn chỉ là hướng Hoàng đế lão cha gật đầu, ngay cả dư quang cũng hoàn toàn không có liếc mắt qua nàng một cái, nàng có chút ảo não, không thích cảm giác bị người làm lơ.

Hoàng đế lão cha đối với hấn ra lệnh nói: “Từ hôm nay trở đi, người phụ trách bảo vệ cho công chúa. Nhớ kỹ, phải một tắc cũng không rời.” Hấn cố ý nhấn mạnh bốn chữ “một tắc cũng không rời”, làm cho người khác cảm giác thật áp lực.

Cứ như vậy, khốc nam Băng Tư lưu ở bên người nàng, nói cho hay là bảo tiêu, thị vệ, kỳ thật là cơ sở ngầm của lão cha bên người nàng, nàng nhất cử nhất động đều không chế ở trong tay hấn.

Đối mặt cái khốc nam bảo tiêu này, nàng thật đau đầu, hấn chưa bao giờ nhìn thẳng vào nàng, cũng cũng không trả lời câu hỏi của nàng, càng đừng nói nghe nàng sai khiến. Bởi vì trước khi đi Hoàng đế lão cha mệnh lệnh đối với hấn là, bảo vệ cho công chúa, một tắc cũng không rời, thế là hấn cực kỳ tuân thủ nghiêm ngặt đạo đức nghề nghiệp mà chấp hành mệnh lệnh. Chỉ cần tính mạng của nàng không có nguy hiểm, chỉ cần nàng ở trong phạm vi tầm mắt của hấn, trách nhiệm của hấn liền kết thúc, mặt khác đều không phải trách nhiệm của hấn, bao gồm trả lời câu hỏi của nàng.

Sau khi nàng ăn cơm tối, không có chuyện gì, mang ghế đứng ở trước mặt mỗ khốc nam nói chuyện. Kỳ thật chính là lằm bằm lâu bầu, bởi vì người nào đó từ đầu đến cuối sẽ không phản ứng với nàng. Về phần tại sao muốn mang ghế đẹp đâu? Bởi vì vóc dáng của hấn ít nhất tiếp gần 1m90, mà cái thân thể này của nàng vóc dáng có chút hơi thấp, chỉ có 1m65. Nàng không thích cảm giác nhìn lên, cho nên nàng lựa chọn nhìn xuống.

“Bạn học Băng Tư, người không cần ăn bữa tối sao? Không bằng ta cho người một canh giờ (2 tiếng), người đi trước ăn bữa tối một chút rồi hãy trở về.” Xem lòng nàng thật tốt, quan tâm nhiều đến người khác, chính là mỗ nam hoàn toàn không cảm kích, từ trong túi ở trên người lấy ra một cái bánh khô, đặt ở trong miệng chậm rãi nhai.

Hoàng đế lão cha quá keo kiệt, thế nhưng đối người làm công keo kiệt như thế.

Thật quá đáng, ngay cả động tác ăn cái gì đều đặc biệt như thế, dùng cảm dứt khoát mà không mất phong độ, lão cha rút cuộc từ nơi nào tìm tới một cực phẩm bảo tiêu như thế?

“Bạn học Băng Tư, muốn uống nước hay không, cẩn thận nghen.” Hường Tử Nhi ngồi ở trên ngưỡng cửa vẫn luôn chống cằm xem diễn nháy mắt, nàng lập tức hiểu ý, từ trên bàn bưng tới một ấm nước. Không tỗi, thật là một thư ký nhỏ hiểu lòng người.

Nhưng thật ra lần này mỗi nam có phản ứng, tiếp nhận ấm nước, mở nắp ra, cổ tay của hắn vừa chuyển, không biết từ nơi nào lấy ra một cây ngân châm, hiện lên một tia ánh sáng màu bạc. Nàng suýt chút nữa từ trên ghế ngã xuống, cái này đều là tật xấu kỳ lạ gì, như thế nào đều thích giấu ngân châm ở trên người?

Nhìn hắn dùng ngân châm cắm vào trong nước, sau đó lại cầm lên xem, lúc này mới cầm lên ấm nước uống toàn bộ, một ngụm liền mang một cái đế ấm nước hướng lên trời. Với người, người đây là đang đề phòng nàng sao? Chẳng lẽ còn sợ nàng bỏ thuốc ở trong nước?

Nhưng thật ra nàng có nghĩ đến, nhưng không có tài nguyên.

Nàng quay đầu cùng Tử Nhi liếc mắt nhìn nhau, Tử Nhi và nàng biểu tình kinh ngạc giống nhau. Rộng lượng, sớm biết rằng hắn là nên đổi ấm nước này thành rượu, có lẽ có thể chuốc say hắn.

“Bạn học Băng Tư, ăn xong, cũng uống xong, có muốn hay không đi nhà xí giải quyết một chút? Ta hiểu được, con người có ba cái gấp, đây là hiện tượng sinh lý bình thường, người không cần ngưng ngừng, ta hiểu mà.” Nàng không ngừng tiếp tục cố gắng, hôm nay không thể làm hắn trả lời cho nàng một câu, hoặc là làm cho hắn biến khỏi tầm mắt của nàng, bà cô nàng sẽ không ngủ.

Khóe miệng của mỗi nam co giật một chút, mắt tiếp tục nhìn về phía trước, đứng thẳng như tùng, không chút sụt mẻ.

Hàn Linh có chút giận, nếu là đổi lại ngày thường, ở công ty gặp phải công nhân bướng bỉnh như thế, nàng bảo đảm đem hắn sa thải, mặt khác lại phát một thông cáo cho người cùng nghề, đối hắn hạ lệnh phong sát. Đáng tiếc, ở chỗ này, nàng không có thực quyền, ông chủ của người ta không phải là nàng.

“Tử Nhi, cởi áo cho bản công chúa, bản công chúa buồn ngủ.”

Nàng cảm giận mà một chân đá vào trên ghế, mũi chân vô cùng đau đớn, hai chân run rẩy đi đứng, không lên tiếng, tuyệt đối không thể để hắn chế giễu.

Trên người chỉ còn lại có một mảnh áo đơn, nàng vút đôi giày đang mang, sau đó cầm tay Tử Nhi lui xuống, liền tính toán lên giường ngủ. Cùng một cái đầu gỗ phân cao thấp, không đáng giá, vẫn là chuẩn bị tốt tinh thần, ứng phó chuyện ngày mai.

Nghe nói thư viện Bạch Tùng cách hoàng cung ba ngày lộ trình, phải ngồi xe ngựa đi, đến lúc đó nhất định có đại đội binh lính bảo vệ, cũng không biết có thể hay không tìm được cơ hội chạy khỏi. Cái hoàng cung này hoàn toàn không giống trong tưởng tượng của nàng chơi vui đến như vậy, có một Hoàng đế lão cha âm hiểm, nói không chừng lúc nào bán nàng đi, nàng vẫn nên mau rời khỏi nơi này thì tốt hơn.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua Băng Tư, hắn vẫn không nhúc nhích mà đứng ở chỗ cũ, mắt nhìn về phía trước, ngay cả tròng mắt cũng chưa từng chuyển động một chút. Nàng thật hoài nghi hắn có phải là người máy hay không, không có được mệnh lệnh của chủ nhân, nó liền vĩnh viễn chờ đợi.

“Trời ơi, nóng quá.” Nàng cố ý đề cao giọng kêu một tiếng, vén lên một nửa áo đơn, lộ ra nửa bên vai, muốn thử thử hắn.

Thật tốt, mỗi nam mắt tiếp tục nhìn thẳng, cái này cuối cùng nàng có thể an tâm ngủ.

Đầu của nàng một khi dính vào cái gối, liền ngủ thiếp, không biết vì sao, có hắn canh giữ ở bên người nàng, nàng cảm thấy thật an tâm. Có lẽ một cái đầu gỗ lớn cũng có chỗ giá trị của hắn, nàng không còn nhắm vào hắn như vậy.

3. Quyển 1 - Chương 3: Kế Hoạch Trốn Thoát

Hôm nay xuất cung ánh nắng tươi sáng, mùa thu thì đến muộn, sắc thu trước mắt, lá rụng rục rờ.

Công chúa đi ra ngoài, phô trương không tầm thường, nghi trượng và thị vệ kéo dài từ đầu tới cuối chùng mây đậm. Ở Hàn quốc ai mà chẳng biết Hàn hoàng yêu thương công chúa của hắc như thế nào, cũng không có người không biết vị công chúa này chính là nữ hoàng tương lai của Hàn quốc bọn họ, tương lai của Hàn quốc.

Trên đường ra hoàng thành, người kín hết chỗ, tất cả bá tánh đều chạy tới nhìn xem công chúa của bọn họ. Đều nghe đồn công chúa là đệ nhất mỹ nhân Hàn quốc, nhưng người chân chính gặp qua đã ít càng thêm ít.

“Đệ nhất mỹ nhân Hàn quốc?”

Nghe bên ngoài các loại âm thanh nghị luận, Hàn Linh lục tung ba cái rương lấy ra một cái gương đồng từ trong hành lý đi ra ngoài mà Hoàng đế lão cha chuẩn bị cho nàng, nói thật ra, sau khi đi vào nơi này, nàng thật đúng là chưa thấy qua mình rốt cuộc có biến dạng hay không.

Trán ve mây ngài, cười khéo đẹp làm sao, đôi mắt thật có duyên*, sắc nước hương trời..... Dường như mang tất cả những từ ngữ tuyệt vời mà dùng trên khuôn mặt ở trong gương đồng này đều không quá đáng.

*Nguyên văn là: , , Tần thủ nga mi, xảo tiểu thiên hê, mỹ mục phán hê (trong Kinh thi: bài Thục nhân (người đẹp) – Vệ phong).

Ngay sau đó, những tiếng cười to khủng bố liên tiếp từ trong xe ngựa hoa lệ truyền ra, đội ngựa hộ vệ cả kinh ngửa đầu hí, chạy về phía bá tánh, tức khắc hiện trường một trận hỗn loạn. Một tiếng cười to của công chúa, khiến cho toàn thành xôn xao, công chúa của Hàn quốc Hàn Chi Hoa một lần nữa lưu lại “truyền thuyết” đẹp.

Không thể tưởng được khuôn mặt này của nàng phẩm chất tốt đẹp như thế, ông trời thật đối xử với nàng không tệ.

Tiếp tục cười lớn, neho mắt thoáng nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Tử Nhi cuộn tròn ở trong góc xe ngựa, đáng thương hê hê mà nhìn nàng. Nàng vội dừng tiếng cười, ho nhẹ vài tiếng giảm bớt xấu hổ, quá đặc ý vênh vao.

Khụ khụ, cái này, không được. Khiêm tốn, tiếp tục khiêm tốn.

Vén rèm lên mắt nhìn ra bên ngoài, thật đủ hỗn loạn, biến người tập nập, loạn thành một đồng, còn có mấy con ngựa nhưng ở trong đám người chen vào. Nàng khẽ thở dài một tiếng, ngựa chính là không bằng ô tô, ô tô đá nó như thế nào, nó đều sẽ không nổi giận, mà ngựa thì khác, ai biết được lúc nào nó sẽ nổi đóa, giống như bây giờ. Lúc đó nàng hoàn toàn không ý thức được, nàng chính là đầu sở gây nên trận hỗn loạn này.

Cảm giác được có một ánh mắt mãnh liệt đang chú ý nàng, theo bản năng nàng ngẩng đầu, tìm kiếm cái ánh mắt kia. Mặt nghiêng đối diện, lầu hai của tử lầu, một nam tử áo tím dựa vào lan can mà đứng, cầm trong tay một ly rượu, dáng vẻ vui mừng, cảnh đẹp ý vui. Ở khoảnh khắc ánh mắt của nàng và hắc giao nhau, ly rượu trong tay hắc tuột tay rơi xuống, rượu bắn tung tóe trên không trung vẩy ra một bức vẽ hoàn mỹ, thời gian cũng phẳng phát dừng lại ở giờ phút này.

Thật đáng tiếc cho một cái ly rượu!

Mắt nàng có chút cận thị, thấy không rõ bộ dáng của soái ca trên lầu, nhưng thật ra thấy rõ chỉ ly rượu kia là dùng ngọc bích xanh làm ra, nhất định giá trị liên thành.

Ở sau lưng nam tử áo tím xuất hiện một nữ tử áo đỏ, xinh đẹp động lòng người, tò mò mà nhìn chăm chú vào phía dưới, hỏi: “Hi ca ca, xảy ra chuyện gì vậy?” Nàng chưa bao giờ thấy hắc luống cuống như vậy, không khỏi mà tò mò, khi ánh mắt của nàng đảo qua xe ngựa ở phía dưới, thì màn xe đã buông xuống rồi.

Ánh mắt của nam tử áo tím neho lại, một tia u lam chợt lóe lên, tầm mắt chặt chẽ mà tập trung vào xe ngựa ở phía dưới, đường cong đôi môi tuyệt đẹp nâng lên: “Hôn sự này, thật thú vị.”

Sau khi đội hộ vệ hoàng gia trải qua một trận khơi thông con đường, xe ngựa cuối cùng thuận lợi chạy ra hoàng thành, hướng về phương hướng thư viện Bạch Tùng ở Huỳnh Dương chạy đi.

Nằm ở trong xe ngựa Hàn Linh chán đến chết, ngâm nga điệu hát dân gian, trải qua ngồi ở trên xe ngựa nhưng không dễ chịu, mông tê đến hoảng, chủ yếu đất này đều là đất badan, không phải là đường xi măng, chờ ngày nào đó nàng vị nữ hoàng này thượng vị, đem con đường này toàn bộ trải xi măng, nhưng mà chủ yếu chính là trước hết phải phát minh ra xi măng, còn có chính là nàng có thể sống đến ngày đó hay không.

Không nghĩ, càng nghĩ càng phiền não.

Cũng không biết tới nơi nào, nàng lại vén rèm lên lần nữa nhìn ra xung quanh bên ngoài. Đoàn xe đã tới một khu rừng, lá rụng trải khắp đất, mùi bùn đất bay tới thoang thoảng trong gió.

Cách đó không xa ở phía trước đoàn xe, có một đội xe ngựa khác dừng ở ven đường, xe ngựa tuy cũng hoa lệ, nhưng chỉ có bảy tám tên tùy tùng, không giống với phong cách của nàng như vậy. Trong đầu nàng đột nhiên hiện lên một ý nghĩ, có lẽ đây là một cơ hội tốt.

“Dừng xe!”

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, đội trưởng hộ vệ hộ tống đoàn xe tiến lên dò hỏi: “Công chúa, có gì phân phó?”

“Bản cung muốn đi tiểu. Tử Nhi, theo bản cung cùng nhau xuống xe.” Nàng lôi kéo Tử Nhi xuống xe, để lại đội trưởng hộ vệ trợn mắt há hốc mồm, hẳn sợ là còn chưa có gặp qua có người có thể đem việc đi tiểu nói được tự nhiên như thế.

Nàng biết đội trưởng hộ vệ nhất định sẽ không phái người đi theo, trừ bỏ hẳn.

“Bạn học Băng Tư, bản cung đi tiểu, chẳng lẽ ngươi cũng muốn đi theo?” Tên đầu gối không phản ứng, hé ra một khuôn mặt lãnh khốc.

“Thật tốt, ta đây liền ở trước mặt của người giải quyết được rồi.” Nàng giả vờ ra vẻ động tác sẽ phải cởi quần, không đợi nàng cởi bỏ đai lưng, hẳn đã vào một cái bay đi, không còn bóng người.

Nàng hé miệng cười trộm, lôi kéo Tử Nhi tìm chỗ cây rừng tươi tốt, dừng lại ở chỗ hẻo lánh ít dấu chân của người địa phương.

“Tử Nhi, hai ta đổi quần áo.”

“Dạ.” Tử Nhi đầu tiên là có chút kinh ngạc, rồi gật đầu một cái. Nàng liền thích nàng ngây ngốc mà một mực phụng mệnh, không hỏi nguyên nhân tính cách, khen ngợi mà cho nàng một nụ cười tươi.

Sau khi đổi quần áo, Hàn Linh hướng tới bên ngoài hô to một tiếng: “Tử Nhi, người như thế nào lè mè như thế? Bản cung không đợi người, trở về xe trước.”

Kêu xong, chống lại vẻ mặt kinh ngạc chớp mắt của Tử Nhi, Hàn Linh hướng nàng thở dài một tiếng, nhỏ giọng cảnh cáo nói: “Bây giờ ngươi trở về trên xe đi, nhớ kỹ dùng tay che mặt lại, không thể để chobất luận kẻ nào nhìn thấy dáng vẻ của ngươi, đặc biệt là Băng Tư.”

“Dạ.” Tử Nhi ngoan ngoãn gật đầu.

Hàn Linh vừa lòng mà vỗ vỗ đầu của nàng: “Ng oan, đi thôi.”

Tử Nhi đi được một nửa, cảm giác được hình như không đúng, đột nhiên quay đầu hỏi: “Còn công chúa thì sao?”

Nàng lời nói úp mở nói: “Ta..... Ta chờ một chút liền sẽ đi, ta không tới, người để cho bọn họ không cần đi.”

Tử Nhi nhẹ nhàng cười, gật đầu nói: “Dạ, nô tỳ đã biết.”

Thật xin lỗi, Tử Nhi, nàng phải rời đi.

Đối với bóng lưng của nàng, Hàn Linh lặng lẽ biểu đạt sự áy náy.

Vòng một vòng lớn, nàng men theo phương hướng đoàn xe phía trước tiến lên, Băng Tư sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện ra không thấy nàng. Nếu nàng đơn độc hành động, nhất định sẽ bị bắt bắt được, vẫn nên trả

trộn vào đoàn xe của người khác, tương đối an toàn đáng tin cậy một chút, chỉ hi vọng người ta có thể chứa chấp nàng.

Nàng làm rối đầu tóc của mình, lại quệt trên mặt chút bụi đất, cái tạo hình này hẳn là có cảm giác gặp nạn một chút đi?

“Đại gia, mau cứu ta! Cầu xin các người, mau cứu ta!”

Nàng cúi đầu vọt tới trước mặt một tên phu xe, nắm lấy góc áo của hắn với một lực mạnh mà xé rách.

“Người tránh ra! Ở đâu chạy tới một nha đầu hoang dã?” Hắn nặng nề đẩy nàng một cái, nàng theo tình thế bỏ nhào về phía bên cạnh xe ngựa.

Vào lúc này rèm cửa xe ngựa vén lên, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp cực kỳ tinh xảo, lông mày dài mảnh, cặp mắt đào hoa, đẹp đến có chút quá mức. Vốn dĩ ngược lại cũng không có gì, vấn đề là hé ra một khuôn mặt yêu mị lại sinh trưởng ở trên mặt của một nam nhân như thế, cái này còn giống như lời nói sao?

Từ trước đến nay nàng không thích nam nhân tướng mạo giống nữ nhân, cảm giác vừa thấy chính là tiểu thụ, quá mức yếu đuối. Nàng vẫn là tương đối thích nam nhân mạnh mẽ cứng cỏi rắn chắc, lỗ võ có lực, bình thường khiêng một ít đồ vật, làm chút việc nhà, đều không nói chơi. Nếu là đổi thành loại tiểu thụ này, vậy hay là quên đi, đồ vật chính nàng khiêng, việc nhà tự mình làm, nàng cũng không muốn chịu trách nhiệm tội danh ngược đãi tiểu thụ.

Sau khi tiểu thụ nhìn thấy nàng, ánh mắt có chút khác thường, mày ngài hơi chau, bộ dáng này làm cho nàng liên tưởng đến Lâm muội muội. Cũng không có việc gì, thì hái hoa, chôn hoa, gió buồn làm tổn thương mùa thu.

Nàng thừa cơ bò lên trên xe ngựa, lôi kéo ống tay áo của hắn, khóc lóc nức nở nói: “Công tử, ta bị người nhà bán vào thanh lâu, thật vất vả trốn thoát. Xin người thương xót, mau cứu ta với, ta không thể lại để cho bọn họ bắt trở về.”

Tiểu thụ mày liễu khẽ nhướn, biểu tình quái dị nói không nên lời, trong lòng của nàng có loại dự cảm xấu, nhưng lại không thể nói ra được cụ thể.

“Chuyện nhỏ không tổn sức gì mà thôi, người đi lên đi.” Giọng nói của hắn mềm nhẹ, giống như khí chất cả người của hắn giống nhau, con gái cưng.

Con gái cưng? Trời, cả người của nàng run lập cập, hình dung cái gì đây?

Nhưng thật ra không dự đoán được hắn sẽ liền đáp ứng sáng khoái như thế, nàng vội nói tiếng cảm tạ, vào xe ngựa của hắn, khi màn xe buông xuống, nàng nhìn thấy phía sau đoàn xe còn chưa có bất luận cái khác thường gì, hẳn là chưa phát hiện ra nàng mất tích.

4. Quyển 1 - Chương 4: Ban Đêm Khó Ngủ

Xe ngựa kỳ thật rất rộng rãi, thế nhưng đối với hắn, Hàn Linh chỉ cảm thấy không gian trong xe ngựa không đủ dùng.

Đối diện với người hai mắt nhìn thẳng chằm chằm trên người nàng, khiến cho nàng cực kỳ không được tự nhiên. Cái đó hơi gì vậy? Không thấy được người ta là nữ sinh hay sao, cũng không hiểu được một chút kiêng kỵ vậy?

Hàn Linh lẩm bẩm ở trong lòng, trên mặt lại vẫn giả bộ một bộ dáng vẻ điềm đạm đáng yêu, tranh thủ đồng tình.

“Người tên là gì?” Tiểu thụ lại lần nữa nhẹ nhàng mà lên tiếng.

“Ta tên là Hàn Linh.”

“Ta đây có thể gọi người là Linh nhi sao?”

Nhưng thật ra Linh nhi là tên mẹ của nàng, chính là từ trong miệng của hắn nói ra, như thế nào mà nghe mềm mại như vậy.

Nàng gật đầu một cái, hỏi ngược lại: “Công tử xưng hô như thế nào?”

“Ta cũng họ Hàn, Hàn Như Phong.” Hắn khẽ mỉm cười, nàng phảng phất như nhìn thấy một đóa hoa anh đào bỗng nhiên nở rộ ở trong nắng sớm.

Cũng là họ Hàn? Bất quá cái này cũng không có gì, người của Hàn quốc họ Hàn thì nhiều đi, nàng sẽ không lại nghĩ nữa.

Sau này, nàng thật hối hận, nếu là nàng biết ở Hàn quốc chỉ có người của nhất tộc hoàng thất mới họ Hàn, đánh chết nàng cũng sẽ không ngồi xe ngựa của hắn, đưa dê vào miệng sói, nói chính là cái này đi.

Đoàn xe không có tiếp tục dừng lại, nhanh chóng chạy ở trong rừng, cách đại đội nhân mã ở phía sau càng lúc càng xa.

Trăng trên đầu cành liễu, trọ đêm ở thành đô.

Nàng khoe khoang nho nhỏ, kỳ thật chính là ban đêm vào ở một khách điểm nhỏ gần ngoại thành.

Cái khách điểm này..... Có chút tồi.

Đồ đạc mang theo mùi mốc, chăn bông ẩm ướt, còn có nước trà mang theo đắng chát. Nàng thề, từ trước tới nay nàng chưa từng ở qua khách điểm so với cái này càng không có cấp sao.

Đi vòng qua căn phòng của Hàn Như Phong ở bên ngoài nhìn một chút, hắn ở chính là một gian phòng chữ Thiên duy nhất còn dư lại của toàn bộ khách điểm, mà nàng chỉ có thể cùng phu xe của hắn hưởng thụ đối đãi ngang hàng như nhau, ở phòng chữ Địa tầng chót nhất.

Thứ mà xã hội phong kiến nô lệ còn sót lại!

Nàng có chút tức giận vì sự bất công, dựa vào cái gì hắn có thể ở phòng tổng thống cao cấp, mà nàng cũng chỉ có thể ngủ ở cái giường mốc meo này?

Cửa phòng “cạch” một tiếng mở ra, lộ ra dung nhan lẳng lơ của Hàn Như Phong, vì cái gì nói lẳng lơ đâu? Hắn đã cởi áo ngoài, trên người chỉ còn lại có một cái áo đơn rộng thùng thình, ngực hơi lộ ra, phong cảnh vô hạn.

Tiểu tử này có ý định dụ dỗ nàng sao? Biết rõ chính mình rất trêu mắt người, còn không tự giác như thế, mặc ít như vậy không nói, còn ăn mặc lẳng lơ như thế. Không được, vẫn là chạy nhanh trở về điện bích tư quá* đi, nếu không máu mũi sẽ chảy ra.

* : quay mặt vào tường suy nghĩ lỗi lầm.

Vừa mới xoay người, Hàn Như Phong đã lên tiếng gọi nàng: “Linh nhi, đêm nay người ngủ ở phòng của ta đi.”

Cả người nàng ngốc ở tại chỗ, dù người phạm tội như thế, thật sự là nói với nàng sao?

“Ta sẽ ngủ ở trong phòng của người, người một nữ hài tử xuất môn ở bên ngoài, có thể sẽ không thích ứng hoàn cảnh của nơi này.”

Trong ngực nàng một trận ẩm áp chảy xuôi, thật cảm động, không thể tưởng được hắn lớn lên giống như phụ nữ vậy, tính tình ngược lại giống như có phong độ nam tử hán. Bất quá hắn yếu đuối như thế, nàng như thế nào mà nhẫn tâm để cho hắn ngủ ở cái giường bị mốc, bị ẩm ướt đâu?

“Nếu không, cô chịu cùng nhau ngủ?”

Lúc nói những lời này, nàng nhất định là bị sét đánh trúng trong nháy mắt, nếu không như thế nào sẽ nói ra một câu nói kinh người như thế? Nàng cắn xuống đầu lưỡi của mình, sớm nên cắn đứt nó. Bây giờ hắn nhất định ở trong lòng chữ bối nàng, cho rằng nàng là một nữ nhân không đứng đắn đi, có cái nữ nhân nào sẽ chủ động nói ra muốn cùng người ngủ cùng phòng?

Nhưng thật ra Hàn Như Phong không có cái phản ứng quá lớn gì, tự nhiên gật đầu một cái, chỉ là hai má có chút hồng nhát đáng nghi.

Hai người đắp chung một cái chăn, Hàn Như Phong ngủ ở bên trong nghiêng người đưa lưng về phía nàng, vẫn không nhúc nhích, tư thế ngủ tốt đến quá phận. Mà nàng thì ngủ ở bên ngoài, có chút trần trọc khó ngủ. Mùi hương ở trên người của hắn rất đặc biệt, là hương thơm hoa lan thoang thoảng, bình thường đều không thích nam nhân xức nước hoa, cảm thấy đặc biệt giả dối, chính là mùi hương trên người của hắn lại tươi mát tự nhiên, hết sức dễ ngủ. Mùi hương kia không ngừng mà bay vào lỗ mũi của nàng, tràn ngập khứu giác của nàng, nàng có chút thất thường.

Thật muốn mạng của nàng, còn không bằng ngủ ở cái giường bị mốc, bị ẩm ướt đâu.

Nhưng mà như đã nói qua, nàng một đại mỹ nhân như thế, đệ nhất mỹ nữ Hàn quốc trong truyền thuyết, nằm ở bên người của hắn, thế nhưng hắn một chút phản ứng cũng không có. Là nàng thật không có hấp dẫn, hay là hắn thật là một tiểu thụ, không thích nữ nhân? Nàng nghiêm trọng hoài nghi hắn là người sau.

Làm sao bây giờ? Thật sự ngủ không được.

Đếm cừu đi, một con cừu nhỏ, hai con cừu nhỏ, ba con..... Đếm, đếm, không tự giác mà đếm ra tiếng.

Người bên trong xoay người, quay đầu lại nhìn nàng, nàng chợt nhìn một đôi mắt đào hoa của hắn, phần tử không an phận trong cơ thể lại bắt đầu mơ hồ quấy phá. Hàn Linh phát hiện sắc mặt của hắn cũng có chút đỏ lên, không biết là ánh trăng quá mức mờ lung, hay là mắt của nàng mắc phải cận thị, nàng cảm thấy loại cảm xúc mờ lung và cảm giác khoảng cách này cực kỳ đẹp.

“Người ngủ không được sao?”

“Ta lạ giường, có chút không quen.”

“Ta đây ca hát cho người nghe.”

“Được.”

Hắn nhẹ ngậm nga làn điệu trầm trầm, không có ca từ, thanh âm rất êm tai, rất êm tai, nàng dần dần say mê trong đó. Đêm hôm đó rất đẹp, bóng đêm đẹp, hắn cũng đẹp, mộng đẹp của nàng càng đẹp. Nàng nhớ không rõ đến tột cùng là lúc nào nàng ngủ, chỉ biết là khi tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, mà bên trong sớm đã không thấy bóng người của Hàn Như Phong.

Không thấy cũng tốt, miễn cho ly biệt thì thương cảm.

Sau khi nàng thu dọn, trên thực tế, nàng hoàn toàn không có cái gì để thu dọn, trên người của nàng trừ bỏ mấy chuỗi Đông Hải trân châu trước đó từ trong cung vợ vét ra, thì cái gì cũng không có. Nhưng thật ra nàng muốn mang ngân phiếu đi, đáng tiếc trong cung hoàn toàn không có.

Ở trên đường cái đi dạo một vòng, trước hết cảm giác mới mẻ rất nhanh thì mất. Cẩn xong một chuỗi kẹo hồ lô cuối cùng trong tay, nàng nhắc chân đi vào một cửa tiệm quần áo. Mặc dù nàng mặc chính là xiêm y của cung nữ, nhưng vẫn là quá mức rêu rao, vừa rồi ở trên đường cái đã bị vô số ánh mắt nhìn chăm chú. Trà trộn ở cổ đại, lưu hành nhất chính là nữ giả nam trang, ta cũng bắt kịp trào lưu này cuối chuyến xe (mình ko hiểu cuối chuyến xe là gì, ai biết chỉ mình với), giả trang một lần đi.

Nàng nghiêm trọng hoài nghi, nàng bị người gài bẫy. Không hiểu biết thị trường sức mua, trước hết lúc đem đồng châu đưa cho, kết quả một chuỗi đồng châu bằng với số tiền chỉ đủ mua một bộ trang phục nam trang, thêm một chuỗi kẹo hồ lô, thêm một bao hạt để rang đường, thêm một chén mì trộn, thêm..... Nàng không ý thức được, thì ra nàng đã tiêu phí nhiều như thế, xài tiền như nước.

Gõ cái quạt lấy ra từ cửa tiệm quần áo, cái tạo hình này của nàng tuyệt đối phong cách, tuyệt đối là trào lưu mới nhất năm nay của Hàn quốc, Hàn lưu.

Một thân trường sam màu xanh da trời, trên đó có in nhuộm nhiều đóa u lan, bên ngoài khoác một cái áo choàng màu tím đậm. Chúng nó nguyên bản không phải là một bộ, nhưng là nàng sợ lạnh, liền từ bộ trang phục của trẻ em, lấy món nam trang trường quẻ mặc ở bên ngoài (trường quẻ là gì, có ai biết không), cũng đã thành áo choàng của nàng bây giờ.

“Linh nhi?”

Nghe được có người gọi nàng, nàng quay đầu lại, lại thấy được Hàn Như Phong, như thế nào hắn còn chưa đi? Xem sắc mặt của hắn vội vàng, hình như là đặc biệt tìm tới nàng.

Hắn kinh ngạc nhìn nàng từ trên xuống dưới, không biết đánh giá như thế nào, thật lâu không nói gì.

Nàng có thể hiểu được một trào lưu mới ở thời điểm lúc ban đầu, sẽ luôn gặp được chút dòng nước lạnh mà chịu đựng, nhưng lực lượng thời thượng là vô hạn, nàng tin tưởng Hàn lưu nhất định sẽ thịnh hành toàn cầu.

5. Quyển 1 - Chương 5: Thư Viện Bạch Tùng

“Như thế nào người không đi chứ?” Hàn Linh lên tiếng trước, nếu không hắn sẽ vẫn luôn ngơ ngác mà tiếp tục không nói gì.

Hắn thu hồi vẻ kinh ngạc, hơi hơi mỉm cười, lại một đóa hoa anh đào tiếp theo nở rộ: “Ta đi mua chút điểm tâm cho người ăn, ta nhớ rõ khi người còn nhỏ thích nhất là ăn bánh hoa quế.”

Khi còn nhỏ? Chẳng lẽ hắn biết nàng?

Dấu chấm hỏi quay vòng vòng đầy đầu của nàng, đây cũng không phải là cái dự đoán tốt gì. Tiểu tử này rõ ràng biết nàng, còn cùng nàng giả ngu, xem ra cũng không phải hạng tốt lành gì. Ủ, không thể lại cùng hắn đi chung một đường.

“Cám ơn, ta đây mang theo trên đường ăn. Đi trước, sau này còn gặp lại.” Nàng vội vã rời khỏi cửa tiệm quần áo, cũng không màng hắn ở phía sau kêu to.

“Bịch!” Nàng thẳng tắp đụng phải một bức tường người, nàng đụng phải làm cho hai mắt hiện ra ngôi sao, ai đây, cơ ngực tựa như tường đồng vách sắt.

Ngẩng đầu một cái, nàng choáng váng!

Ai không đụng vào, lại cố tình đụng phải tên đầu gối lớn.

Như thế nào nàng buồn như thế thúc giục, chạy trốn còn chưa có bắt đầu, cũng đã chấm dứt.

Không đúng, nhất định là có người mật báo!

Hai mắt của nàng bốc lửa giận, quay đầu nhìn về phía Hàn Như Phong còn ở cửa tiệm quần áo. Nhất định là hắn, nhất định là hắn bán đứng nàng!

Hay cho người một tên tiểu thụ vô hại, thì ra là một con độc trùng lớn!

Trở lại trên xe ngựa thuộc về nàng, Hàn Như Phong cũng đi theo vào, nàng trực tiếp làm lơ hắn, cùng Tử Nhi hai người chơi oanh tù ti đoán mười lăm, hai mươi.

“Linh nhi, chuyện này thật không liên quan đến ta, ta vừa hay thấy hắn, mới muốn nói cho người biết không cần ra cửa. Thế nhưng người lại đi vội vã như vậy, còn vừa vịn dụng vào hắn, ta cũng không có biện pháp.”

Hàn Linh quay đầu, tiếp tục không để ý tới hắn.

“Ta thừa nhận, ta không có nói thật với người. Nhưng mà ta như thế nào biết người mất trí nhớ, ngay cả ta cái biểu ca này cũng không nhớ rõ, đây tốt cùng là xảy ra chuyện gì?”

Biểu, biểu ca? (trong văn án để là đường ca nghĩa là anh họ bên nội, nhưng bắt đầu từ bây giờ tác giả lại để là biểu ca nghĩa là anh họ bên ngoại. Ở TQ hồi xưa chỉ có anh em họ bên ngoại mới được lấy nhau, chắc là tác giả sửa lại để hai người sau này có thể lấy nhau???)

Nàng nhất thời bối rối, thì ra là người trong nhà không biết người trong nhà, khó trách hắn khi mới gặp nàng, biểu tình quái dị như thế.

“Sau khi ta rơi xuống nước, cũng chỉ nhớ rõ phụ hoàng, không nhớ rõ những người khác.”

“Khó trách.....” Hần cúi đầu tự nói, cũng nghe không rõ rốt cuộc đang nói thềm cái gì đó.

Nàng có chút không kiên nhẫn, muốn nhanh lên một chút đuổi hần đi: “Người muốn đi đâu?”

Hần buột miệng nói ra: “Thư viện Bạch Tùng.”

Thư viện Bạch Tùng?

Nàng lập tức lật ra cuốn sổ danh sách tuyển phụ từ trong rương, nhìn lướt qua, khá lắm, cái tên đầu tiên chính là hần. Hoàng đế lão cha có làm hay không? Họ hàng gần cũng có thể kết hôn sao?

Hàn Như Phong cũng lại gần sang đây nhìn vào danh sách xem mắt, có chút không vui mà bĩu môi nói: “Hoàng thượng cũng thật là, làm gì còn muốn từ bên trong nhiều người như thế vì người tuyển phụ, chọn ta không phải tốt sao?”

Hàn Linh bỗng chốc bật người ra, cùng hần kéo ra khoảng cách, không thể tưởng tượng nổi nheo mắt liếc nhìn hần từ trên xuống dưới. Thì ra hần sớm đã mưu đồ bất chính đối với nàng, tối hôm qua còn giả bộ rụt rè đến như vậy..... Tiểu tử này tâm tư không tinh khiết, không được.

“Đúng rồi, cha người là vị nào?” Nàng nhất thời không nhận được, hỏi một vấn đề ngu xuẩn.

Hần sửng sốt một chút, trả lời: “Phụ vương của ta chính là đệ đệ của phụ hoàng người, Trấn Nam Vương.”

“Ồ.” Nàng không có chút ý nghĩa nào mà gật đầu, trên thực tế, đáp án của vấn đề này đối với nàng mà nói có cũng được không có cũng được, không có một chút ý nghĩa.

Nàng đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, có phải hay không tất cả học sinh của thư viện Bạch Tùng đều biết là công chúa tới tuyển phụ, nàng kia chẳng phải là giống như trở thành con khỉ trong vườn bách thú bị người vây xem?

Nàng không cần!

Quay đầu nhìn về phía Tử Nhi ở bên cạnh vẫn đang mặc quần áo của nàng, đều nói người nhờ quần áo ngựa nhờ yên, bây giờ bộ dáng của nàng nếu nói nàng là công chúa, tin tưởng cũng sẽ không có ai nghi ngờ.

Ha ha ha ha.....

Kế tiếp, bên trong xe ngựa lại phát ra tiếng cười quái dị liên tiếp, là tiếng cười gian.

Cười ngựa đi ở bên cạnh xe ngựa Bằng Tư nhú mày lại, hần đã làm rõ sau khi công chúa rơi xuống nước, tính tình như thế nào lại biến hóa lớn như vậy? Mà ở bên trong xe ngựa hai người khác sớm đã ôm hai tay, cả người nổi da gà.

Thư viện Bạch Tùng nằm ở trên một ngọn núi cách thành bắc của Huỳnh Dương không đến ba dặm, sau khi đại quân hộ tống đến chân núi, cũng liền rút lui, chỉ còn lại có Bằng Tư và bốn tên thị vệ lưu lại tiếp tục trông chừng nàng. Dù sao cũng trốn không thoát, tới đâu hay tới đó đi.

Vị trí địa lý của thư viện Bạch Tùng cũng không tệ lắm, cách thành gần, không có việc gì cũng có thể đi dạo ở trong thành. Ngọn núi trước mắt này không cao, quả thật không cao, cũng chính là leo nửa ngày đường, sau đó ngẩng đầu, còn là liếc mắt một cái nhìn không thấy bờ thang mây. Cũng không hiểu được người sáng lập thư viện là nghĩ như thế nào, không có việc gì xây thư viện ở trên đỉnh núi làm gì, giữa sườn núi cũng thích hợp mà. Trên thực tế, thư viện vì để cho học sinh tĩnh tâm tu hành, không vì nơi chốn phồn hoa ở bên ngoài mà thay đổi, cho nên mới đưa thư viện xây tới trên đỉnh núi, chính là cái gọi là dụng tâm lương khổ ấy mà.

“Bằng Tư, ta đi không nổi, người công ta.” Ở hiện đại, đi làm nếu không lái xe, nếu không ngồi thang máy, chưa từng đi đường mà nhiều như thế? Nàng thật sự là không thể leo được nữa.

Tuy rằng Bằng Tư là người gỗ, lòng vừa ý cũng không tệ lắm, vừa nghe nàng nói như thế, hần đã ngoan ngoãn mà đứng ở trước mặt nàng ngồi xổm người xuống. Nàng cũng không khách khí mà nhảy lên lưng của hần, lưng cong rộng lớn, làm cho người ta thật an tâm, chính là cơ bắp của hần quá cứng rắn, nằm đến đau.

Quay đầu lại xem Hàn Như Phong, đứng nhìn vóc người của hắn yếu ớt, nhưng thể lực thật đúng là không kém, đi một đoạn đường núi dài như thế, mà mặt không đỏ, không thở hổn hển. Xem ra người ta đã luyện qua, không giống nàng, khí đoản thể hự.

Trên đường núi đi đi lại lại, có không ít học sinh của thư viện, nhưng lại không phải cùng một phục sức. Sau khi hỏi, mới biết thì ra trên núi không phải chỉ có một cái thư viện là thư viện Bạch Tùng, mặt khác còn có một cái thư viện, là thư viện Thanh Bách. Bạch Tùng, Thanh Bách, tên của hai thư viện này như thể nào đều cùng thực vật ở trên núi có quan hệ, đặt tên thật đủ lười biếng.

“Nhìn xem, đây là thiếu gia của nhà ai, đi học mà còn muốn người công, ha ha ha.....”

Hàn Linh ngẩng đầu liếc về phía mấy tên học sinh đứng ở đường núi bên cạnh cười nhạo nàng, trên người của bọn họ đang mặc có vẻ trang phục của thư viện Thanh Bách, xem ra là thư viện Thanh Bách. Nàng cười lạnh vài tiếng, dám cười nhạo nàng, không muốn sống nữa sao?

“Băng Tư, thay ta giáo huấn bọn họ, bằng không ta cắn lỗ tai của ngươi.”

Nàng ghé vào bên cạnh lỗ tai của Băng Tư, nhỏ giọng uy hiếp, sau đó thì nhìn thấy lỗ tai hắn bỗng trở nên đỏ, giống như tắc kè hoa, thay đổi bất thường. A, thật thú vị, thì ra nhược điểm của hắn ở chỗ này.

Nàng chỉ nhìn thấy cổ tay của Băng Tư chuyển động, sau đó cái gì cũng không thấy rõ, đã nghe được tiếng kêu thảm thiết của mấy tên học sinh ở ven đường kia. Nhìn kỹ thì, mới phát hiện trên mặt của mỗi người bọn họ đều hoặc nhiều hoặc ít cầm mấy chiếc lá thông mỏng manh.

Wow, chiều này thật lợi hại! Nàng nhất định phải học.

Một đường sau đó, nàng mạnh mẽ mà uy hiếp Băng Tư dạy tuyệt kỹ này cho nàng, hắn vẫn như cũ không phản ứng, mắt nhìn về phía trước, bước đi dưới chân ổn mà không loạn. Thế nhưng lỗ tai của hắn hồng đến sắp ra máu, nói cho nàng biết, lúc này trong lòng của hắn là dày vò đến cỡ nào.

Nàng đột nhiên phát hiện nàng thật là tà ác, nàng kiểm điểm, kiểm điểm, lại kiểm điểm.

6. Quyển 1 - Chương 6: Vây Xem Công Chúa

Cuối cùng đi tới đỉnh núi, trước mắt rộng mở thông suốt, là một loại phong cảnh khác. Hai bên hai mảnh khu kiến trúc tương đối san sát, cách xa nhau chỉ có trăm mét, đều treo một bảng hiệu ở trên cửa chính, bên trái là thư viện Bạch Tùng, bên phải là thư viện Thanh Bách.

Nghe nói hai thư viện này đều là triều đình bỏ vốn xây dựng, thư viện Bạch Tùng chuyên môn thu nhận con nối dõi của đại thần trong triều, đều là đệ tử quan gia, mà chỉ mỗi thư viện Thanh Bách, còn lại là không có quan hàm, nhưng ở dân gian hơi có con nhà giàu quyền thế. Cho nên phong cách kiến trúc hai bên vẫn là có chỗ không giống, bên trái thư viện Bạch Tùng nguy nga lộng lẫy, tường đỏ ngói vàng, mà bên phải thư viện Thanh Bách thì hơi có vẻ khiêm tốn chút, tường trắng ngói đen, kể từ đó, phân biệt giàu nghèo lập tức hiện rõ.

“Đứng lại! Dám dả thương huynh đệ của bang Thiên Ma ta, các ngươi ăn gan báo sao?” Trước mắt xuất hiện một đám người ngăn cản đường đi của bọn họ.

Hàn Linh ngẩng đầu liếc mắt lướt qua bọn họ một cái, xem cách ăn mặc của bọn họ hẳn là học sinh của thư viện Thanh Bách. Bang Thiên Ma? Nghe giống như là bang phái của giang hồ, thư viện Thanh Bách này xem ra thật là địa phương rộng rãi hỗn tạp, cái loại gì người cũng đều thu.

“Ta xem, là các ngươi ăn gan báo.” Nàng cười nhạo từ trên lưng của Băng Tư nhảy xuống, nàng tin tưởng bằng bản lĩnh của Băng Tư, đối phó những tiểu lâu la này, hoàn toàn không thành vấn đề.

Băng Tư hiểu ý, tiến lên một bước, che chở ở trước người của nàng. Chỉ có lúc này, nàng mới cảm thấy bóng dáng của Băng Tư là cao lớn như thế, nàng bắt đầu có chút kính trọng hắn.

“Linh nhi, ta tới bảo vệ người.” Hàn Như Phong cũng đi theo che chở ở trước người của nàng.

Mắt của Hàn Linh trợn trắng, dựa vào hắc? Đáng tin sao?

Băng Tư bản lĩnh mạnh mẽ, không hổ là một cao thủ nhất đẳng, hai ba cái đã gạt ngã bọn họ. Nàng nhin không được vì hắc võ tay, thật quá khốc!

“Các người chờ đây, thù này, chúng ta ắt kết rồi.” Rõ ràng là thua thảm bại, còn cứng rắn làm ra vẻ mập mạp, nhìn bóng dáng của mấy người đó chạy trời chết, nàng có chút khinh thường. Dù sao nàng có một ngự dụng bảo tiêu ở đây, sợ cái gì?

Vừa đến cửa của thư viện Bạch Tùng, chỉ thấy bên trong chạy ra một đám người, già trẻ đều có, các loại tư thế chạy cái gì cần có cũng đều có, chạy tới chỗ của bọn họ. Tức khắc trong đầu của nàng hiện ra tình cảnh khi thi đấu Ma-ra-tông, dựa vào xem trận này thật đúng là đồ sộ.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Hàn Linh còn chưa kịp làm rõ tình hình, mấy người lão đầu nhĩ cầm đầu đã quay chung quanh ở bên người của Tử Nhi, hỏi han ân cần.

“Công chúa điện hạ, ngài đã tới, chúng ta nhìn sao nhìn ánh trăng, cuối cùng chờ mong ngài tới.”

“Công chúa điện hạ, trên núi dưới núi này liên lạc không tiện, chúng ta không thể nhận được tin tức đúng lúc, đến đây đón chào, mong ngài thứ tội.”

“Công chúa điện hạ, ngài nhất định mệt mỏi đi, mau vào nghỉ đi.”

Về mặt của Tử Nhi kinh sợ, từ trong đám người bắt lực mà nhô đầu ra nhìn về phía nàng, gửi cho nàng tin tức nhờ giúp đỡ.

Hồi lâu, Hàn Linh mới làm rõ tình hình. Đúng rồi, bây giờ Tử Nhi mới là thân phận công chúa.

Hàn Linh vội vàng đẩy đám người này ra, vì nàng giải vây nói: “Các vị, công chúa một đường mệt nhọc, cần phải nghỉ tạm, các người dẫn đường nhanh lên, đưa nàng đến địa phương nghỉ chân.” Bây giờ nàng vẫn là một thân nam trang Hàn lưu, buộc cùng đuôi ngựa, nhẹ nhàng thoải mái đẹp trai, sống mái khó phân biệt, ai có thể nghĩ đến nàng mới là công chúa chân chính đâu?

“Dạ, dạ, mời công chúa.” Mấy người lão nhân dẫn đường, đưa đoàn người của bọn họ nghênh đón vào thư viện.

Thư viện xanh hoá thật tốt, bởi vì vốn dĩ chính là cảnh sắc thiên nhiên chiếm đa số, lấy tài nguyên ở ngay tại chỗ, cho nên chi phí tài chính không được quá nhiều. Nàng một đường cưỡi ngựa xem hoa, tâm tình không tồi, nghĩ những ngày kế tiếp sẽ phải vượt qua ở chỗ này, cảm giác có chút hưng phấn. Lại nói tiếp, rời khỏi cuộc sống vườn trường đã có năm sáu năm, thật đúng là hoài niệm đoạn năm tháng thanh thông kia. (thanh thông là gì vậy, có ai biết không?)

Tử Nhi được an bài ở tại phòng tổng thống mà bọn họ chuẩn bị riêng vì Hàn Linh, mà Hàn Linh công chúa này đây bộc lộ quan điểm thân phận theo học, cho nên chỉ có thể cùng học sinh khác cùng nhau bị an bài ở tại ký túc xá của học sinh. Ký túc xá của học sinh thông thường đều là hai người một gian phòng, không có phòng đơn, Hàn Linh bị Hàn Như Phong lừa chết lòi đi ở chung cùng hắc, hắc còn lần nữa hướng nàng cam đoan tuyệt đối sẽ cùng đêm đó giống nhau, nước giếng không phạm nước sông.

Hàn Linh nghĩ hắc là biểu ca của nàng, hơn nữa tư thế ngủ cũng không tồi, từng có kinh nghiệm thử ngủ, tương đối có bảo đảm. Chung quy so với cùng người xa lạ khác không liên quan mạnh mẽ ở chung, thế là liền đáp ứng rồi.

Nàng không hỏi Băng Tư đến tột cùng ở chỗ nào, nhưng nàng biết hắc nhất định sẽ như hình với bóng mà đi theo nàng, cho dù là lúc nàng đang ngủ, cho nên trên cơ bản chính là ba người ở chung, nàng cũng không có gì phải lo lắng.

Lúc ăn cơm tối, nàng đem Tử Nhi ném cho một đồng lão đầu nhĩ sơn trưởng bọn họ, đi tham gia tiệc đón gió bọn họ bày biện chỉ vì nàng. Nàng thừa nhận nàng rất xấu xa, nhưng là đối với bọn họ, nàng thật sự

không có khẩu vị gì, còn không bằng đi nhà ăn của học sinh nhìn xem các soái ca, tìm hiểu một chút tình hình trước mắt.

Hàn Như Phong giống như miếng thuốc cao bôi trên da chó mà dính vào nàng, nàng đi tới chỗ nào, hắn liền theo tới chỗ đó. Bằng Tư thì càng không cần phải nói, đánh chết hắn, cũng sẽ không rời khỏi nàng nửa bước. Kết quả là, sau lưng của nàng liền nhiều ra hai tên bảo tiêu, một tên khốc nam, một tên yêu tinh, tin tưởng ai cũng không có giống như nàng phô trương lớn như thế.

Trong nháy mắt khi nàng tiến vào nhà ăn, nàng hoài nghi nàng có phải đi tới trại lính hay không. Không ngừng có người lướt qua bên người của nàng mà chạy ra bên ngoài, bọn học sinh đang ngồi cũng là cúi đầu vào mâm đồ ăn, ăn một trận ngấu nghiến, miệng cũng chưa dính ghê. Có một số thì một tay cầm bánh bao, đứng dậy vừa chạy ra ngoài.

Cái này bên ngoài mưa tiền rơi xuống sao? Hay là có người phải đi phát tiền mặt? Như thế nào mỗi một người đều chen chúc chạy ra bên ngoài?

“Nhanh lên, nghe nói công chúa đang ở nơi đó dùng bữa với sơn trưởng, nếu muộn thì không thấy được đâu.”

“Không biết công chúa có phải giống như trong lời đồn là đệ nhất mỹ nữ Hàn quốc hay không.”

“Dĩ nhiên là đúng rồi, vừa rồi lúc nàng tới, ta liếc mắt sơ sơ một cái, lớn lên giống như thiên tiên.”

Hàn Linh không biết nói gì, thì ra là muốn đi vây xem nàng. May mà nàng sớm cùng Tử Nhi thay đổi thân phận, bằng không thì thật phải trở thành con khỉ bị vây xem.

Nhìn lướt qua nhà ăn, phần lớn người đều đã chạy đi, chỉ còn lại có một số ít người đang cố gắng ăn cơm, trong đó bóng dáng của một người hấp dẫn lực chú ý của nàng. Hắn đưa lưng về phía nàng, sống lưng thẳng tắp, hai vai rộng lớn, không giống như những người khác vội vàng dùng bữa, mà là thông thả ung dung dùng cơm, không bị bất luận kẻ nào quấy nhiễu. Hắn không có vội vã ăn cơm, cũng không có chạy đi, chẳng lẽ là đối với công chúa đã đến không có hứng thú?

Nàng chính là như vậy, không thích người nước chảy bèo trôi, càng là hành xử khác người, thì nàng càng thưởng thức. Chỉ bằng hắn không có đi theo những người khác cùng đi vây xem công chúa, nàng đối với hắn để lại ấn tượng khá sâu, mặc dù chỉ là một bóng dáng.

“Nhìn xem, có cái gì ăn ngon.” Nàng đi dạo đến chỗ mức cơm, đem chọn lựa có thể cung cấp từng cái thiếu dinh dưỡng đảo qua, khẩu vị trực tiếp giảm xuống.

Thịt kho tàu khoai tây, đậu hũ hấp, đậu giá xào đậu giá..... Tổng cộng sáu món ăn, mỗi món ăn đều không rời khỏi một chữ đậu, hơn nữa đơn giản đến đáng thương, trong một món ăn thì chọn không ra hai kiểu khác nhau trở lên phối với món ăn.

Không nghĩ tới thức ăn của thư viện kém như thế, sẽ không có người khiếu nại kháng nghị sao?

Bụng đã kêu rột rột, trước chịu đựng ăn một bữa rồi lại nói, về phần việc khiếu nại kháng nghị, sau này hãy làm.

Kêu phần thịt kho tàu khoai tây và đậu giá xào đậu giá, lại thêm một cái bánh bao, coi như là bữa tối hôm nay của nàng. Vì sao nói là đậu giá xào đậu giá đâu? Nguyên bản nó gọi là đậu giá xào thịt ấy mà, chính là tìm nửa ngày, cũng chỉ tìm được mấy viên thịt cực đáng thương, cho nên vẫn nên là gọi là đậu giá xào đậu giá càng phù hợp với thực tế chút.

Chờ khi nàng quay đầu nhìn lại, cái học sinh kia vừa mới lưu ý đã không thấy. Thì ra tất cả mọi người ở nơi này đều cùng một loại, đều nghĩ trở thành hôn phu của công chúa, nhân cơ hội thấy người sang bắt quàng làm họ đâu.

7. Quyển 1 - Chương 7: Tim Đập Ấy Náy

Sau bữa tối, thật vất vả bỏ rơi Hàn Như Phong, Hàn Linh một mình đến khắp nơi ở thư viện đi dạo, làm quen hoàn cảnh một chút. Nói một mình, cũng không hẳn vậy, ít nhất phía sau còn đi theo một Bổng Tư. Hình như là thói quen hắn đi theo, nàng dần dần bỏ qua cảm giác tồn tại của hắn.

Kiến trúc của thư viện Bạch Tùng lấy phong cách cổ xưa trang nghiêm gọi, đang ở trong đó, đột nhiên sinh ra một lòng kính sợ.

Lúc này thư viện hết sức yên tĩnh, bởi vì mọi người đều tụ tập tới chỗ của sơn trưởng đi vây xem công chúa rồi, ở nơi khác đi lại, hầu như không gặp được một người.

Phía trước là một mảnh rừng phong, lá phong kiêu ngạo đỏ như lửa, đúng là thời gian đẹp nhất trong một năm.

“Đường lên Hàn Sơn dốc đã tà, trong mây lơ lửng một vài nhà. Dừng xe ngồi ngắm rừng phong thắm, lá nhuộm sương thu đỏ hơn hoa.*” Nhìn cảnh đẹp ở trước mắt, nàng không tự chủ được mà ngâm đọc Sơn Hành của Đỗ Mục, bài thơ miêu tả rừng phong, nàng thật sự tìm không ra còn có một bài nào có thể thắng được bài thơ tứ tuyệt đứng đầu này của Đỗ Mục.

*Bản dịch của Trương Như. Bài thơ Sơn Hành (Đi đường núi) của Đỗ Mục. Nguyên văn: Viễn thượng Hàn Sơn thạch kính tà, bạch vân sinh xử hữu nhân gia. Đình xa tọa ái phong lâm văn, sương điệp hồng vu nhị nguyệt hoa. Dịch nghĩa: Lên Hàn Sơn, đường đá chênh vênh. Giữa nơi lừng lơ mây trắng có nhà người ở. Dừng xe vì yêu cảnh rừng phong buổi chiều. Lá gặp sương thu, màu đỏ hơn cả hoa tháng hai.

Sau khi nàng kết thúc câu thơ, tiếp theo xuất hiện một giọng nói, là một giọng nói của một nam tử, mang theo hơi thở lạnh băng.

“Gượng gạo.”

Nàng theo tiếng nói nhìn lại, xuyên qua cây phong tầng tầng lớp lớp, nàng thấy được một bóng dáng dựa vào bên cạnh một gốc cây phong ở phía xa, bả vai rộng lớn, lưng cao ngất như tùng, nguy nga như núi, khí thế uy vũ.

Là hắn! Vừa rồi ở nhà ăn nhìn thấy cái bóng dáng kia.

Còn nghĩ rằng hắn cùng người khác giống nhau, đi đến nơi đó của sơn trưởng, thì ra là một mình chạy tới nơi này nghỉ ngơi.

Nàng đập lên lá mà đi, đi đến sau lưng của hắn, nhẹ giọng dò hỏi: “Gượng gạo như thế nào?”

“Không diễn đạt được ý thơ, không hòa hợp với hoàn cảnh, cho nên gượng gạo.” Hắn vẫn là đưa lưng về phía nàng, nhưng nàng nhìn thấy hắn nắm trong tay một thanh bảo kiếm, xem hoa văn tinh xảo kia, hắn là rất quý giá.

Tuy là sao chép thơ của cổ nhân làm, nhưng bị một người cũng là cổ nhân phê phán, nàng có chút không phục: “Vậy người trái lại làm một bài, ta tới bình luận một chút.”

“Ta là người tập võ, cũng không làm thơ, cho nên, cũng không học đòi văn vẻ, cố làm ra vẻ.” Giọng điệu của hắn bình tĩnh không gợn sóng, nhưng là hương vị cự người ngàn dặm dày vô cùng, trong ngực của nàng một trận quay cuồng, bị người chế nhạo như thế, nàng rất bức bối.

“Người.....”

Đang lúc nàng buồn bực, hắn bỗng nhiên xoay người, nàng thấy được chân dung của hắn, tức khắc ngây dại.

Hai mảnh lá phong từ trước mắt của nàng nhẹ nhàng chậm chạp mà rơi xuống, lắc lắc kéo kéo, phập phập phồng phồng, giống như lòng hồ lúc này của nàng, chậm chờn gợn sóng. Cánh lông mi dày vô xuống, nàng cảm giác được ngực có cảm giác có chút hít thở không thông. Đó là một nam tử như thế nào? Khuôn mặt đường nét góc cạnh, giống như điêu khắc, mày kiếm bay ngang nhập tấn, giấu không được anh khí. Hắn cầm trong tay một thanh bảo kiếm, ngọc thụ lâm phong.

Khóe miệng của nàng kéo ra, lộ ra một nụ cười tươi hoàn mỹ nhất với hắn. Ngay sau đó, hắn mang theo gương mặt lạnh băng, lướt qua vai của nàng, tầm mắt chưa từng dừng lại ở trên mặt nàng nữa khắc*. Nàng chỉ nhìn đến tóc mai của mình phất phơ lên xuống, đó là khi hắn đi qua bên người nàng mang đến một trận gió. Đúng vậy, hắn tựa như một trận gió, bắt không được, sờ không tới.

*1 khắc = 15 phút.

Đột nhiên nàng lấy lại tinh thần, đã không thấy tìm bóng dáng của hắn, hắn lại lần nữa biến mất ở trong tầm mắt của nàng, chỉ còn lại nàng lòng mang tim đập thình thịch đứng ở tại chỗ, sững sờ thật lâu.

“Linh nhi, thì ra người ở chỗ này, hại ta tìm đến thật là khổ.”

“Linh nhi, người xảy ra chuyện gì?”

“Linh nhi.....”

Hàn Như Phong vẫn luôn ở bên tai của nàng kêu to, nàng có thể nghe được giọng nói của hắn, chính là suy nghĩ của nàng lại vẫn dừng lại ở một khắc mới vừa rồi, nàng nghĩ nàng nhất định là trúng tà.

“Linh nhi, người không sao chứ? Ngàn vạn lần đừng làm ta sợ.” Tay của hắn xoa cái trán của nàng, lúc này mới đem nguyên thần của nàng kéo lại, nàng thật là trúng tà.

“Ta không có việc gì, chúng ta trở về đi.” Nàng kéo tay của hắn ra, đi thẳng trở về, đáy lòng có một cảm giác mất mát không rõ.

Trước lúc sắp ngủ, Tử Nhi liều mạng tới gõ cửa, thở hồng hộc, phảng phất sau lưng có con quái vật gì đang đuổi theo nàng.

“Công chúa, nô tỳ cầu ngài, ngài mau nhanh cùng nô tỳ đổi trở về đi.”

Nàng quỳ gối ở trước mặt Hàn Linh, giọng điệu thành khẩn, Hàn Linh kéo nàng lên, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Bọn họ..... Bọn họ.....” Mặt của Tử Nhi đỏ lên ấp úng nói.

Hàn Linh hé miệng cười trộm, có thể nghĩ nàng bị một đoàn nam nhân vây xem sẽ là hoàn cảnh lúng túng như thế nào, cùng nàng trên ghẹo nói: “Cảm giác được người theo đuổi không tốt sao?”

Tử Nhi không được tự nhiên mà trả lời: “Bọn họ đều cho rằng nô tỳ là công chúa, nhưng nô tỳ căn bản là không phải.”

“Tử Nhi, ta biết để cho người giả mạo ta rất vất vả, nhưng là có lẽ người thật sự có thể từ đó tìm được một người thật tình người yêu thương người nói cũng không chừng. Người không ngại mà quan sát thật tốt một chút, hưởng thụ mùi vị được người theo đuổi một chút.” Xem nàng vẫn là vẻ mặt ngượng ngịu, nàng đành phải cúi người cầu xin nói: “Tử Nhi tốt, xin người, người cũng không muốn nhìn đến ta bị nhiều nam nhân như sói như hổ như vậy vây xem đi?”

Tử Nhi suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu nói: “Được rồi, vì công chúa, Tử Nhi đành phải tiếp tục giả mạo.”

“Chỉ biết người tốt nhất, ta nhất định sẽ báo đáp người.” Hàn Linh một tay ôm lấy nàng, nàng thừa nhận nàng rất tà ác, mình mà không muốn sẽ cho người, nàng lợi dụng thiện lương của nàng. Nhưng thế giới này vốn là thế giới cá lớn nuốt cá bé, mà nàng làm một tên thương nhân, am hiểu nhất chính là lợi dụng khuôn phép tự nhiên, cá lớn nuốt cá bé, cá bé ăn con tôm. Nếu không phải như thế, nàng dùng cái gì có thể thành công, dùng cái gì có thể trở thành người lãnh đạo mấy ngàn công nhân của tập đoàn Hàn thị? Lúc nàng lợi dụng bọn họ, đồng thời, bọn họ cũng từ trên người nàng chiếm được chỗ tốt, đôi bên cùng có lợi, đây cũng là thực tế tàn khốc.

Tử Nhi cũng đơn thuần mà cảm nhận được nàng đối với nàng nể trọng, trong lòng âm áp, gật đầu nói: “Đây là việc nô tỳ nên làm.”

Đêm thứ nhất ở thư viện, nàng không thể đi vào giấc ngủ, trong đầu đều là cái bóng dáng cao ngất trong rừng phong kia.

Hắn rốt cuộc là ai?

Lần đầu tiên muốn biết tên của một người như vậy, lần đầu tiên khẩn cấp muốn hiểu biết một người. Hắn cho nàng cảm giác quá mức quen thuộc, phảng phất có một loại thanh âm miêu tả sinh động.

“Linh nhi, đang suy nghĩ gì đấy?”

Hàn Như Phong ở bên gối nhẹ gọi nàng, hắn vẫn luôn ngủ ở bên cạnh nàng, vẫn không nhúc nhích, sợ khinh nhờn nàng, thật cẩn thận. Nàng có thể cảm nhận được thận trọng của hắn, cho nên dần dần thả lỏng cảnh giác đối với hắn, thế cho nên xem nhẹ cảm giác tồn tại của hắn.

“Ta đang suy nghĩ, yêu một người đến tột cùng là cảm giác như thế nào? Rõ ràng là lần đầu gặp mặt, nhưng vì sao cảm giác khắc sâu như thế?”

“Người yêu ai?” Giọng điệu của hắn sốt ruột, khẩn trương nhìn nàng.

Nàng không biết vì sao hắn lại phản ứng to lớn như thế, lắc đầu nói: “Không có ai, ta tùy tiện nói nói thôi.”

Hắn phảng phất thở phào nhẹ nhõm, vì nàng kéo lên chắn, ôn nhu nhẹ giọng nói: “Đừng suy nghĩ, ngủ sớm chút đi, ngày mai còn phải đi học.”

Đúng vậy, ngày mai đi học, đến lúc đó hắn là có thể nhìn thấy hắn đi?

Nàng bắt đầu có chút chờ mong.

Trong bóng đêm, nàng nhìn thấy bóng dáng của Băng Tư vẫn luôn đứng sừng sững ở cạnh cửa, giống như thần giữ cửa*. Hắn sẽ không thật dự định đứng một đêm như thế đi? Tuy nói hắn là Hoàng đế lão cha phái tới giám thị nàng, chức trách của hắn ở chỗ đó, nhưng rốt cuộc hắn cũng bảo hộ an toàn của nàng, nàng không thể đối với hắn quá nghiêm khắc rồi.

*Môn Thần hay còn gọi là thần giữ cửa là một vị thần Trung Quốc thường được đặt ở 2 bên cổng vào một ngôi chùa, nhà ở hay tiệm kinh doanh... được cho là để giữ cho những linh hồn hay ma quỷ không xâm nhập vào được.

Lúc hai người kinh ngạc nhìn chăm chú, nàng từ trong rương lấy ra hai cái chắn bông tơ lụa mà Hoàng đế lão cha chuẩn bị vì nàng, lấy một cái chắn bông trải dưới đất. Trên mặt đất tuy lạnh, nhưng Băng Tư là người tập võ, hắn là có thể chịu đựng được khí lạnh.

“Băng Tư, từ nay về sau, đây là chỗ ngươi nằm. Buổi sáng, nhớ kỹ tự mình thu dọn, ta cũng sẽ không giúp ngươi gấp chăn.”

Băng Tư nhìn nàng ngơ ngác, nhờ ánh trăng, nàng nhìn thấy sóng mắt của hắn có một tầng mờ mịt hiện lên.

Cuối cùng, nàng lần đầu tiên nghe được giọng nói của hắn, trầm thấp mà hơi mang từ tính: “Tạ ơn công chúa.”

Nàng trả lại cho hắn một nụ cười tươi, thì ra đây là mùi vị thỏa mãn, nhàn nhạt, ấm áp, mang theo hương thơm.

8. Quyển 1 - Chương 8: So Đấu Cầm Kỳ

Trong nháy mắt tiến vào lớp học, Hàn Linh lại một lần nữa cảm thán chính mình sáng suốt, từng đôi mắt như lang như hổ kia đồng thời quét về phía Tử Nhi, ngay cả nàng đi ở sau lưng nàng cũng bị dư quang của bọn họ quét đến.

Thật là đáng sợ!

“Công chúa, ngồi ở bên này của ta đi, nơi này có chỗ trống.”

“Công chúa, hay là ngồi ở chỗ này của ta, chỗ này gần cửa sổ, có thể giúp thông gió.”

“Công chúa, ngồi ở đây nghe giảng bài, nghe được rõ ràng nhất, vẫn là nơi này tốt.”

Nàng thật không biết nói gì, vòng qua Tử Nhi, hướng chỗ ngồi ở phía dưới nhìn xung quanh.

Ở góc cuối của bên trái lớp học, nàng thấy được hắt, một màn bóng dáng trong treo nhưng lạnh lùng rất tuần tú kia.

“Ta có thể ngồi ở bên cạnh người chứ?” Cõi lòng của nàng đầy hy vọng, muốn trở thành bạn ngồi cùng bàn với hắt, từ đây về sau cùng hát với người, ảo tưởng một phần tình yêu lãng mạn chậm rãi ấp ủ.

Nhưng mà, hy vọng của nàng tan biến, chờ đến chỉ là một câu nói không mang theo độ ấm của hắt: “Ta không thích bên cạnh có người.”

Nàng cố nén xuống tức giận ở trong ngực, kéo cái gì kéo (???), chẳng lẽ ta còn không được ngồi bên cạnh người hay sao?

“Ta cũng không thích bên cạnh để một khối băng lớn.”

Nàng giận dữ mà bỏ lại lời nói, tự cho là tiêu sái mà xoay người, chọn một cái vị trí tận lực rời xa hắt ngồi xuống.

Người nam nhân này có chút kéo. (???)

Gạt bỏ tim đập thành thập vì hắt, gạt bỏ nhất kiến chung tình vì hắt. Nàng quyết định, không lấy mặt nóng đi dán móng lạnh của người ta.

Trong lòng vẫn là có chút mất mát, xem ra nàng vẫn là không đủ tiêu sái.

“Linh nhi, ta giúp người nhận sách.”

Hàn Như Phong ngồi ở bên người nàng, sâu đôi mắt trong vết mắt mất giống nhau, lại là bởi vì nàng.

Tử Nhi vốn là muốn tới ngồi cùng với bọn họ, nhưng cuối cùng vẫn là bị một cái suất ca cứng rắn lôi kéo ngồi ở bên cạnh hắt.

Trải qua một canh giờ* tiết học lịch sử, Hàn Linh nghe được mơ màng sắp ngủ, phía trên lão phu tử đến tốt cùng nói cái gì, nàng một chữ cũng không nghe vào. Cái lớp học này thông gió không tốt, bên trong tất cả đều là CO2, hơn nữa đã có bốn năm năm không có đi học, không tiến vào được trạng thái.

*1 canh giờ: 2 tiếng đồng hồ.

Ngay sau khi mí mắt của nàng sụp xuống không biết bao nhiêu lần, phu tử đột nhiên nhắc tên của nàng. Nàng dùng chính là tên thật của nàng, có lẽ là lâu lắm rồi không có người kêu tên thật của nàng, cho nên khi hắt gọi đến tên của nàng, nàng một cái tỉnh ngủ liền đứng lên.

“Có!”

Một trận cười vang.

Lúc này nàng mới phản ứng được, bây giờ đang ở trên lớp học, còn nghĩ rằng là về tới huấn luyện quân sự giữa đại học năm thứ nhất.

Nàng làm lơ những người khác cười nhạo, nhìn thẳng phu tử, hỏi: “Phu tử, có gì phải làm sao?”

Sắc mặt của lão phu tử một hồi xanh, một hồi đỏ, chắc là còn chưa từng gặp được học sinh như nàng vậy, đi học ngủ gà ngủ gật sau khi bị bắt được, còn dám đứng lý hợp tình chất vấn như vậy.

“Người đem đoạn này lão phu mới giảng vừa rồi giải thích lại một lần.” Trên mặt của lão phu tử chứa tức giận, nhìn ra được hắt ghen đến mức rất vất vả.

Nàng sờ sờ cái mũi, khiêm tốn thỉnh giáo nói: “Xin hỏi phu tử, vừa rồi nói cái lời bàn cao kiến gì?”

Sắc mặt của lão phu tử tức khắc từ xanh đỏ chuyển thành màu tím:

“Người..... Người tới thư viện nếu là vì ngủ, vậy người liền có thể đi trở về, không cần ở chỗ này lãng phí thời gian lẫn nhau.”

Nàng cực kỳ nghiêm túc mà đáp lễ nói: “Phu tử, ta phát hiện đây là một câu duy nhất trong lớp học này của ngài hôm nay có thể hấp dẫn lời của ta, học sinh thụ giáo.”

Trước mắt bao người, nàng nhắc chân rời khỏi lớp học, dù sao vốn dĩ liền không muốn đi học, hẳn để cho nàng đi, chính hợp ý của nàng.

Trong nháy mắt nàng bước ra cửa, nàng lại lần nữa nghe được giọng nói tức muốn học máu của phu tử: “Long Chi Dực, người cũng muốn đi?”

Long Chi Dực?

Nàng tò mò mà quay đầu lại, vừa lúc nhìn đến kéo nam (???) kia cũng đi theo rời khỏi lớp học.

Thì ra hẳn gọi là Long Chi Dực, đôi cánh của rồng, tên thật hay, đáng tiếc tính tình lạnh nhạt, người lạ chó gần.

“Nhờ phu tử dạy bảo, học sinh không nghĩ lãng phí thời gian.”

Hắn lại một lần nữa lướt qua vai của nàng, rời khỏi lớp học trước nàng một bước, thật đủ kéo (???), bất quá nàng thích!

“Này, người đi đâu?” Nàng đuổi theo hắn, muốn thử lại cùng hắn lân la làm quen.

“Luyện công.” Hắn khó có được mà trả lại nàng một câu, sau đó khinh thân nhảy lên một cái, rời khỏi tầm mắt của nàng.

Nàng thề nàng nhất định phải học khinh công, bằng không như thế nào theo đuổi mỹ nam?

Khi đi qua lớp học cách vách, nàng bị một hồi tiếng đàn duyên dáng hấp dẫn, tiếng đàn du dương kia phẳng phát đến từ u cốc xa xôi, linh hoạt kỳ ảo mà duy mỹ. Đến tận cùng người đánh đàn là như thế nào, có thể gây ra tiếng đàn êm tai như thế?

Nàng ghé vào trước cửa sổ, nhìn xung quanh ở bên trong.

Mắt như thủy hạnh, mi như viễn đại (???), môi mỏng ướm hồng nhuận cười không dính bụi, đó là một khuôn mặt như ngọc không tì vết tuần dật tuyệt luân.

Hay một mỹ nam tử phong hoa tuyết đại không nhiễm bụi trần!

Hắn một thân bạch y, ngón tay thon dài nhu hòa mà kích thích cảm huyền, tư thái ưu nhã kia, làm cho người say mê.

Nàng đây là xảy ra chuyện gì? Vì cái gì càng ngày càng dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc?

Nàng lắc đầu, muốn rời đi.

Tiếng đàn đột nhiên ngừng lại, bên trong truyền đến một tiếng thở dài như tiên nhạc: “Tiếng đàn không lưu người, làm sao người đánh đàn.”

Hắn đây là đang nói nàng không nghe xong tiếng đàn của hắn đã chạy lấy người, cảm thán cảm kỹ của mình không tốt?

Trời, nàng thật tội lỗi, vô hình trung đã kích lòng tự tin của người ta. Bây giờ là nàng đi cũng không được, ở lại cũng không xong. Cuối cùng, nàng vẫn là quay người lại, tự nhiên bước vào lớp học.

Nhìn hắn ở khoảng cách gần, làm cho người ta có loại cảm giác hít thở không thông, thiên địa vạn vật tạo hóa thường thường chính là thần kỳ như thế, nàng thật sâu mà cảm thán. Có lẽ là nàng nhìn chăm chăm hẳn phải lâu lắm, khóe môi của hắn hơi hơi nhẹ kéo, lộ ra một nụ cười nhạt động lòng người.

Nàng hoàn hồn, chú ý tới ở phía dưới lớp học còn có một nhóm lớn học sinh đang nhìn chăm chú vào bọn họ, nàng lễ phép mà làm vái chào: “Tiếng đàn của phu tử giống như âm thanh của tự nhiên, nguyên do học

sinh đi, chính là sợ làm bẩn tiếng đàn thuần mỹ, dù sao học sinh là một tục nhân, không xứng với tiên âm diệu khúc này.”

Phu tử uyển chuyển nhẹ nhàng cười nhạt, đầu ngón tay ở trên cầm huyền mềm mại mà khảy, chảy xuôi ra tiếng nhạc leng keng liên tiếp như nước suối: “Người nói như thế, liền chứng minh tiếng đàn của ta cự người ngàn dặm. Không có tri âm, gảy đến cho dù tốt thì có ích lợi gì?” Tuy là hần tự suy ngẫm mà nói như vậy, nhưng trên mặt của hần lại một chút cũng không thấy bất luận cái vẻ tự ti mặc cảm gì, có chăng cũng chỉ là vô cùng tự tin và thông dong.

Đáy lòng của nàng dâng lên một loại cảm giác kỳ quái, hình như hần là cố ý muốn hấp dẫn lực chú ý của nàng, hay là hần cũng giống như Hàn Như Phong, là nhận biết nàng?

Vì chứng thực suy đoán của mình, nàng quyết định lưu lại: “Học sinh cũng hiểu sơ sơ chút cầm kỹ, muốn cho phu tử bình luận một ít.” Lời nói không được xía vào, nàng không phải đang trưng cầu ý kiến của hần, mà là đang khiêu chiến với hần.

Khi nàng còn bé đã từng học đàn tranh mấy năm, có chút bản lĩnh, về tài nghệ có lẽ so ra kém hần, nhưng nàng tin tưởng nàng có thể ở trên diệu khúc làm hần ghé mắt.

Hần mỉm cười đứng dậy, nhường vị trí cho nàng. Nụ cười của hần trong suốt đơn giản, giống như một đoá u liên ở giữa đầm nước trong vắt mà âm thầm nở rộ, không có màu sắc hoa lệ, lại rung động lòng người, dư vị vô cùng.

Nàng đàn chính là một khúc Cao Sơn Lưu Thủy *, đây là đang sau khi nàng quen thuộc điều khiển cơ bản, luyện tập duy nhất một bài từ khúc, không biết đã gảy qua bao nhiêu lần. Người hiện đại nói chính là chuyên nghiệp, không cần học nhiều biết rộng, cũng không cần thông thạo tất cả học vấn, cho nên nàng học hát, chỉ học một bài; học đàn, chỉ học một khúc; học múa, cũng chỉ học một điệu. Chỉ có thương học và quản lý học là chuyên môn của nàng, nàng mới tốn rất nhiều tinh lực đi vào nghiên cứu.

* Khúc nhạc Cao Sơn Lưu Thủy () do đời sau biên soạn để ca ngợi tình bạn Bá Nha và Tử Kỳ thời Xuân Thu. Khi nghe âm thanh tiếng đàn của Bá Nha, Tử Kỳ có thể thấu hiểu (tri) được trong lòng Bá Nha đang nghĩ gì. Từ “tri âm” được thông dụng từ đó. Bá Nha họ Du tên Thụy, người ở Sính Đô nước Sở (nay là Kinh Châu, tỉnh Hồ Quảng) nhưng làm quan Đại Phu ở nước Tấn. Tử Kỳ họ Chung tên Huy, là một danh sĩ ẩn dật gần núi Mã Yên, ở cửa sông Hán Dương, làm nghề đồn củi (tiểu phu) báo hiếu cha mẹ tuổi già. Khúc nhạc này có nguồn gốc ở vùng Giang Nam, bản lưu truyền ngày nay chủ yếu là bản do Xuyên Phái đời Thanh phát triển. (Cổ Hán Văn)

Người cùng nàng tiếp xúc không nhiều lắm, thông thường chỉ nghe nàng hát một bài hát, gảy một khúc đàn, hoặc là nhảy một điệu múa, liền cho rằng nàng đa tài đa nghệ. Kỳ thật kia đều là giả dối, hù người, nhưng như vậy cũng đã đủ rồi.

9. Quyển 1 - Chương 9: Mê Tình Tựa Mộng

Khi tiếng đàn của nàng kết thúc, bốn phía một mảnh lặng im, chỉ có một phần dư âm còn lại kia còn đang lượn lờ.

Nàng ngẩng đầu, nhìn đôi mắt trong suốt có chút sững sờ của hần, trong lòng không khỏi giật mình. Hần còn đẹp hơn Hàn Như Phong, Hàn Như Phong đẹp đến diêm dúa lẳng lơ, mà hần đẹp như trích tiên, khí chất thoát tục, làm người sinh ra cảm giác khoảng cách, chỉ nghĩ xa xa mà nhìn lên, mà không dám khinh nhờn. Khóe môi phác họa, nàng trả lại cho hần một nụ cười tươi trong suốt đơn giản giống vậy, ở trước mặt hần, nàng không thể thoải mái mà cười to, cũng không dám chơi đùa khinh nhờn mà vui cười, dường như cũng sẽ bôi nhọ tiên phong đạo cốt của hần vậy.

Ở phía dưới vang lên một trận vỗ tay, lúc này mới đem hần như đi vào từ trong cõi thần tiên bưng tỉnh, hần nhú mày lại, biểu tình có chút chán nản, nhưng chỉ là cái loại động tác này, cũng làm cho người tán

thường không thôi.

“Khó trách tiếng đàn của ta không thể lưu người lại, cảnh giới của người sớm đã vượt ra ngoài bầu trời, tại hạ hồ thẹn.” Vẫn là tự tin và thông dong như vậy, nàng cuối cùng đã hiểu người đứng ở chỗ cao đi đối đãi như thế nào với đối thủ ngang hàng, kia đã không hề là cạnh tranh lẫn nhau, mà là thưởng thức lẫn nhau.

“Không, khúc Cao Sơn Lưu Thủy này chỉ có tri âm mới có thể nghe ra thần vận ở trong đó, người, chính là tri âm của ta.” Hàn Linh nhìn hần thật sâu, thành khẩn, phát ra từ nội tâm. Nàng thưởng thức hần thông dong, thưởng thức hần tự tin, nàng ở trên người của hần thấy được bóng dáng của mình.

“Ta quyết định, sau này, ta chỉ nghe tiết học của người.” Nàng nghịch ngợm mà hướng hần chớp chớp mắt, hần hoảng thần trong nháy mắt, chợt khôi phục lại thông dong lúc trước, cười nhạt mà coi.

Ở phía Tây Nam của thư viện có một mảnh rừng trúc, ở sâu trong rừng trúc tọa lạc một gian nhà trúc, nhà trúc màu sắc mới mẻ độc đáo, toàn lấy trúc xanh làm màu sắc, hần là mới xây không lâu. Nơi này heo lánh, hoàn cảnh thanh tịnh và đẹp đẽ, là thư viện xây riêng vì Thủy phu tử.

Thủy phu tử, Thủy Mộ Hoa, có thể gây cảm tài giỏi, được thư viện mời làm phu tử vì tài đánh đàn.

Hần đi vào thư viện chỉ mới ba ngày, đây là nàng từ chỗ học sinh khác thăm dò tin tức. Nàng thật nghi hoặc, ba ngày trước đúng là cái ngày mà nàng từ hoàng cung khởi hành đi đến thư viện. Thời gian ăn khớp như thế, hần đến tốt cùng có ý đồ khác hay không, hay là chỉ do trùng hợp?

Trên bàn đá bày một bộ đồ trà, nhìn hần ưu nhã pha trà, rót nước, là loại thị giác hưởng thụ. Nàng chống cằm ngồi ở đối diện hần, nhìn kỹ khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết của hần, ngũ quan chạm khắc tinh tế, phối hợp đến vừa đúng. Không tự giác, nàng cảm giác khoe miệng có một dòng ướm át chảy ra, nàng bỗng nhiên gõ một cái vào đầu mình, âm thầm mà chà lau chất lỏng chảy bên khoe miệng.

Nàng thế nhưng đối với hần chảy nước miếng, quá mất mặt!

Hần thoáng như không thấy, vẫn như cũ tự nhiên mà pha trà, rửa sạch bộ đồ trà, chính là nàng chú ý tới khoe môi của hần có một nụ cười nhạt như có như không. Hần tất nhiên là biết được, chỉ là vì không muốn làm cho nàng cảm thấy xấu hổ mới làm bộ không nghe thấy, nàng thật là xấu hổ vạn phần.

“Phu tử, không sai biệt lắm là được rồi, không cần phiền toái như vậy.” Nàng đối với trà không có quá nhiều chú ý, xem hần tinh tế tỉ mỉ mà đùa nghịch như vậy, thật là có chút không quen.

“Mộ Hoa, tên của ta, người có thể gọi tên của ta.”

Nàng có chút kinh ngạc, nói như thế nào bọn họ đều là quan hệ thầy trò, có thể gọi như vậy hay không..... Trời, còn nói nàng là người đến từ hiện đại tư tưởng cởi mở, như thế nào còn rối rắm ở trong quan hệ thầy trò đâu?

“Mộ Hoa, ta đối với nước trà không có chú ý gì, tùy ý một chút là được.”

Hần vẫn như cũ không có dừng lại động tác, tiếp tục đầu vào đấy mà đùa nghịch, êm ái mà nói rằng: “Trà đạo chú ý ý vị, một ly trà ngon có thể làm cho người nâng cao tinh thần đầu óc tỉnh táo, tinh thần và thể lực dồi dào, cho nên mỗi một quá trình đều không thể sai sót.”

Đối với mặt chấp nhất của hần, nàng vô lực phản bác, chỉ có thể nâng má, tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi. Mí mắt của nàng càng ngày càng nặng, bất tri bất giác, nàng thế nhưng đã ngủ, trong mơ hồ nghĩ được một mùi thơm ngát nhàn nhạt, tựa như hương trúc, tựa như hương trà, lại tựa như hương hoa.

Trong lúc ngủ mơ, nàng cảm giác được có người đang vuốt ve thân thể của nàng, động tác mềm nhẹ mà thật cẩn thận. Trên người cởi bỏ tất cả trói buộc, mang theo một tia lạnh lẽo, mà cái tay kia lại mang theo độ ấm nóng rực, mơn trớn mỗi một tấc da thịt trên người nàng.

Một mùi hơi thở thơm ngát tới gần nàng, nàng hít sâu một hơi, tiếp theo liền đụng chạm đến hai cánh môi mềm mại. Mềm nhẹ giống nhau đụng vào, không nhanh không chậm, nàng có chút không kiên nhẫn, duỗi tay ôm cổ hần, chủ động hôn lên hần. Nàng cho rằng đây chỉ là một giấc mộng xuân, nếu là mộng, như vậy vì sao không hưởng thụ thật tốt đâu?

Hít mùi thơm ngát trong hàm răng của hắn, không hỏi hắn là ai, nàng thích mùi vị của hắn. Môi lưỡi càng không ngừng quần quít, động tác của hắn từ ngây ngô dần dần thuần thục, mà nàng là từng có không ít kinh nghiệm, nam nhân đã từng cùng nàng hôn mười ngón tay đều đếm không hết. Nàng là người theo chủ nghĩa độc thân, nhưng không có nghĩa là nàng chưa từng cùng người khác phái lui tới. Thân thể của hắn và nàng dán vào cùng một chỗ, không một khoảng cách, đang trong khi hôn nàng, tay hắn khẽ run xoa rất tròn trước ngực của nàng, động tác của hắn giống như nụ hôn của hắn ngây ngô vậy, tiếng hít thở của hắn cũng càng ngày càng gấp rút. Nàng bỗng nhiên rất muốn biết hắn đến tận cùng là ai, tại sao lại xuất hiện ở trong mộng của nàng?

Nàng cố gắng mà muốn mở mắt ra, một mảnh khăn lụa đen đột nhiên che khuất đôi mắt của nàng, nàng nhìn không thấy hết thấy trước mắt, bên tai chỉ truyền đến một cái giọng nói quen thuộc: “Không cần nhìn ta, ta không có ác ý, ta chỉ muốn giải độc cho người.”

Giải độc?

Hắn như thế nào biết trên người nàng có độc?

Chẳng lẽ hắn thật là vì nàng mà đến? Chính là giải độc cần phải tiếp xúc thân mật như vậy sao?

Chậm đã, đây chẳng lẽ không phải mộng, là sự thật?

Nàng lập tức ngây ngẩn cả người, không biết làm phản ứng gì.

Đột nhiên hắn ngừng tất cả động tác, một tiếng thở dài truyền vào trong tai của nàng.

Theo hắn rời đi, trên người một mảnh lạnh lẽo, hắn xảy ra chuyện gì? Giống như bị người xâm phạm chính là nàng, hắn làm gì thở dài?

Nàng vén khăn lụa đen lên, phát hiện chính mình đang nằm ở trong nhà trúc, trần như nhộng, mà trong ngoài nhà trúc đã không thấy bóng dáng của Thủy Mộ Hoa.

Nàng nghi vấn đầy đầu, nàng cũng không bài xích cử chỉ thân mật của hắn đối với nàng, thậm chí còn có chút chờ mong, chính là hắn vì cái gì đột nhiên rời đi, hơn nữa nàng cảm giác được trong tiếng thở dài của hắn bất đắc dĩ và giãy giụa. Hắn rốt cuộc là cái người gì, vì sao phải tiếp cận nàng?

Sau khi nàng đi ra khỏi nhà trúc, nàng bỗng nhiên nhớ tới Băng Tư, hắn vẫn luôn đi theo ở bên người nàng bảo hộ nàng, như vậy mới vừa rồi hắn đã đi nơi nào?

Nàng tìm kiếm ở trước sau nhà trúc, cuối cùng ở trong một bụi hoa tìm được Băng Tư đã hôn mê, thì ra cũng không phải chỉ mình nàng đã ngủ, mà là giống như hắn hít vào các loại mê hương được vật. Như vậy thoát nhìn, bối cảnh của Thủy Mộ Hoa quả thực không đơn giản, lấy võ công của Băng Tư, nếu chỉ là mê hương bình thường, sợ là căn bản không mê hoặc nổi hắn, nàng đối với Thủy Mộ Hoa nghi hoặc càng thêm sâu nặng.

Băng Tư trong lúc ngủ say, so với bộ dáng lạnh như băng ngày thường hình như đáng yêu rất nhiều. Hắn vẫn luôn phụng mệnh bảo hộ nàng, không chút nào dám có một chút chậm trễ, dù cho buổi tối ngủ, nàng hơi nghiêng người, cũng có thể cảm giác được hắn cảnh giác. Xem hắn đáy mắt chứa bóng mờ, nhất định là quá mệt mỏi, không bằng để hắn mà nghỉ ngơi thật tốt một chút.

Hắn thân cao một mét chín mươi, xương cốt cứng rắn, cả người mang lên thật đúng là lao lực. Đợi nàng đưa hắn đến trên giường bên trong nhà trúc, nàng đã mệt đến kiệt sức, té ngã ở trên người của hắn, lần này nàng là thật sự mệt đến đã ngủ.

Băng Tư tỉnh lại trước một khắc so với nàng, cúi đầu nhìn đến trên người còn nằm một người, hắn có chút kinh ngạc. Sau khi nhìn rõ người trên người, hắn nâng tay lên chậm chạp chưa buông xuống, cuối cùng tay của hắn để lại chỗ cũ, cứ ngốc như vậy, chờ nàng tỉnh lại.

Nàng là bị từng đợt tiếng tim đập thành thạch đánh thức, ngẩng đầu chống lại ánh mắt có chút hoảng loạn đột nhiên không kịp phòng ngừa của Băng Tư, trong lòng của nàng khẽ nhúc nhích. Không biết có phải hay không bởi vì mới vừa rồi nguyên do bị Thủy Mộ Hoa gọi lên dục vọng thân thể ở sâu bên trong của nàng, nàng động tình mà leo lên cổ hắn, chủ động hôn hắn.

Cả người của hắn cứng đờ ở một chỗ, thần kinh căng chặt, không dám động chút nào, ngay cả hô hấp cũng nghẹn chặt. Một đôi mắt đen ngơ ngẩn mà nhìn nàng, mang theo mê ly cùng vẻ khiếp sợ, nàng bỗng nhiên có loại cảm giác phạm tội, phảng phất là nàng đang xâm phạm hắn, nhưng mà sự thật cũng đúng là như thế.

Bộ dáng của hắn kinh sợ như con thỏ con như thế, làm cho nàng nhịn không được cười khê ra tiếng, thật là một thị vệ bảo tiêu đáng yêu ngây thơ. Nàng lại ở hắn trên môi mỗ nhẹ một cái, liền đứng dậy rời đi nhà trúc. Không muốn để cho hắn quá mức xấu hổ, nàng vẫn luôn không có xoay người nhìn hắn, nhưng nàng có thể nghe được tiếng bước chân của hắn, liền lưỡng lự cách ở sau lưng của nàng ba bước.

10. Quyển 1 - Chương 10: Chọc Tổ Ong Vò Vẽ

Khi trở lại chỗ ở, Tử Nhi đang chờ ở ngoài cửa. Sau khi nhìn thấy Hàn Linh, nàng lập tức tiến lên đón, vẻ mặt nôn nóng.

“Công chúa, không tốt, Tiểu Hầu Gia bị người của bang Thiên Ma bắt đi rồi.”

“Tiểu Hầu Gia là ai?” Nàng như thế nào không nhớ rõ nàng nhận biết cái Tiểu Hầu Gia gì?

Tử Nhi kinh ngạc mà chớp chớp mắt, giải thích nói: “Tiểu Hầu Gia, chính là biểu ca của công chúa mà.”

Trời, thì ra là Hàn Như Phong, cũng là, người ta là nhi tử của Trần Nam Vương, dĩ nhiên là Tiểu Hầu Gia rồi. Nhưng ở trong đầu của nàng, hắn chính là một cái danh từ lớn biểu ca tiểu thụ.

“Cái bang Thiên Ma này, ăn gan báo, dám đụng đến người của ta? Băng Tư, chúng ta đi!” Nàng ném đuôi ngựa xuống, đi nhanh rảo bước tiến lên. Đột nhiên cảm thấy nàng giống như một đại tỷ xã hội đen, Băng Tư chính là tay chân tốt nhất của nàng, bắt quá tiểu đệ thủ hạ của nàng hình như hơi ít, duy nhất một cái phục tùng còn không phải là nhân hiệu của nàng. Hôm nào nhất định phải chiều mộ chiều mộ nhiều, phát triển rộng nhân hiệu của nàng, mở rộng thế lực thủ hạ của nàng, để tránh không may khi gặp gỡ nhân vật chân chính.

Chậm đã, hắn lúc nào trở thành người của nàng? Quên đi, dù sao cũng là thân thích, không thể thấy chết mà không cứu.

Một cái cửa sơn động ở giữa sườn núi, Hàn Như Phong bị trói chặt ở trên cây, khoe miệng, khoe mắt đều có chút bầm đen.

Chặc chặc chặc, một tiểu thụ yếu ớt như thế bị đánh thành như vậy, quá vô nhân tính.

Lại nhìn người của bang Thiên Ma, nhân số cũng không nhiều, cũng chỉ có sáu tên, một kiểu đồng phục của thư viện Thanh Bách. Đang trang bị cái cặp, lại là một đám lưu manh thô tục không chịu nổi, thật không biết bọn họ là làm sao tiến vào được thư viện Thanh Bách.

“Linh nhi, người tới cứu ta?”

Khóe miệng bầm tím khẽ động xuống, Hàn Như Phong rên rỉ kêu đau, nhớ tới hắn lớn như thế, cảm y ngọc thực, còn không có chịu qua khổ cực này. Nhìn thấy nàng tới, trên mặt của hắn lộ ra một tia vui sướng, đáy mắt đều là ý cười, hoàn toàn không thấy đáng vẻ bị ủy khuất.

Nàng quét mắt liếc hắn một cái, thật là có chút đau lòng, không ưa nhất nhìn người chịu ủy khuất.

“Các ngươi lá gan thật đúng là lớn, dám đụng đến người của ta?”

“Người nhầm nhò gì! Biết thế lực của bang Thiên Ma chúng ta ở trên giang hồ sao? Người cũng không đi hỏi thăm một chút, người dám trêu bang Thiên Ma của chúng ta, còn không có sống đến bây giờ.” Nói chuyện chính là một tên to con, xem khí thế, như là dẫn đầu sáu người.

Đủ ngang à, còn không phải là một cái môn phái giang hồ, làm cho Hoàng Đế lão cha phái nhánh quân đội đến tiêu diệt, xem các người còn ra vẻ ta đây như thế nào?

“Ta không phải đang sống thật tốt sao? Cái này liền chứng minh bang Thiên Ma của các người cũng không có năng lực lớn gì.”

Một tên to con ở sau lưng đi lên, chỉ vào Băng Tư nói: “Nguyệt hộ pháp, chính là tiểu tử kia động tay với chúng ta. Về phần tên này, hẳn không có năng lực gì, không cần để ý tới hắn.”

Hả, dám coi khinh nàng?

Đối với người coi khinh nàng, nàng căm thù đến tận xương tủy, chính là không có biện pháp, ai bảo nàng không biết võ công đâu?

“Băng Tư, giáo huấn bọn họ thật tốt một chút.”

Võ công lần này của mấy người này so sánh với một đám lúc trước thì cao hơn chút, đặc biệt là Nguyệt hộ pháp đi đầu kia vẫn chưa ra tay, luôn cảm thấy hắn có cất giấu thủ đoạn. Băng Tư đã nhanh chóng mà đánh bại năm tên tiểu lâu la, bắt đầu cùng Nguyệt hộ pháp quần quýt cùng một chỗ.

Hàn Linh thừa dịp kê hở, chạy tới cởi dây thừng trên người của Hàn Như Phong, thuận tiện ở trên người của mấy tên tiểu lâu la bị Băng Tư đánh bại tàn nhẫn đập mấy cái. Dám coi khinh nàng? Sớm muộn gì cũng sẽ cho các người biết trời tại sao lại xanh, đất tại sao lại vàng.

Vì cái gì? Kỳ thật, cái này căn bản cũng không trở thành một vấn đề.

“Linh nhi, đau.”

Hàn Như Phong làm bộ dựa ở trên người của nàng, mang theo ý tứ hàm súc làm nũng. Ngày thường xem thân mình của hắn gầy yếu, thật ra thì vẫn là rất có trọng lượng, ép tới nàng thiếu chút nữa đứng không vững.

Nàng đẩy hắn về phía Tử Nhi ở bên kia, nàng còn muốn xem Băng Tư và Nguyệt hộ pháp quyết đấu, không rảnh phản ứng hắn. Ở góc độ nhìn nàng nhìn không thấy được, hắn ủy khuất mà chu chu môi, tự mình đứng vững vàng.

Nguyệt hộ pháp này đẳng cấp đều không phải đơn giản, thật có chút năng lực, hai người đã qua hơn mười chiêu, Băng Tư vẫn là không có thể chế ngự được hắn, nhưng nhìn ra được Nguyệt hộ pháp đã chống đỡ đến có chút vất vả, tin tưởng kéo dài thời gian chút nữa, hẳn chắc chắn bại.

Nói vậy hẳn cũng là biết tự mình hiểu lấy, sau một cái đối chưởng tấn công, hắn thoát thân lui xa. Nhìn chăm chú vào khuôn mặt bình tĩnh không gợn sóng của Băng Tư, hắn buông ra lời tàn nhẫn nói: “Hôm nay trước tha cho các người, món nợ này còn không có xong!” Hắn lôi kéo năm tên tiểu lâu la khác, hoảng sợ bỏ chạy.

Đánh thua còn ngang ngược như thế, cái bang Thiên Ma chó má gì này tất cả đều là một bang ý thể hiếp người chó hỗn tạp.

Chú ý tới Băng Tư ngóng nhìn phương hướng bọn họ rời đi, sắc mặt có chút nặng nề, nàng nhịn không được tiến lên hỏi: “Băng Tư, xảy ra chuyện gì sao? Có vấn đề gì à?”

Hắn nghiêng đầu, sắc mặt có chút mất tự nhiên, ánh mắt né tránh, đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy biểu tình hoảng loạn lúng túng của hắn như thế. Chấn hắn còn đang vì cái hôn trước kia mà tâm trạng lộn xộn đi, sau đó, nàng lại lần nữa nghe được tiếng nói của hắn mang theo từ tính dễ nghe: “Bang Thiên Ma là đệ nhất đại phái trên giang hồ, thế lực cực lớn, mới vừa rồi người kia là một trong tứ đại hộ pháp thủ hạ của bang chủ bang Thiên Ma, võ công chỉ là xếp hạng hạng cuối trong tứ đại hộ pháp. Nếu bọn họ lại phái hộ pháp khác đến đây, với thực lực của một mình ta, chỉ sợ cũng không thể chống đỡ.”

“Thật sự lợi hại như thế?” Nàng cảm giác chính mình giống như chọc vào tổ ong vô vè, hơn nữa càng chọc càng lớn.

Băng Tư nghiêm túc gật đầu nói: “Đúng vậy, người của bang Thiên Ma rất là khó chơi, phàm là đã đắc tội môn phái của bọn họ, bọn họ nhất định đuổi theo không bỏ, thẳng đến khi diệt cả nhà của đối phương mới thôi, đều không ngoại lệ.”

Mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu, theo cái trán của nàng trượt xuống, chọc đến cái tổ ong vò vẽ này thật đúng là không phải lớn bình thường.

“Như thế nào không nói sớm? Sớm biết rằng, liền dĩ hòa vi quý.” Nàng suy nghĩ một chút, kéo cánh tay của hắn nói, “Đi, ta dẫn ngươi đi bồi bổ thật tốt, chúng ta dưỡng đủ tinh thần, đối phó cường địch.”

Thân thể của Băng Tư rõ ràng có chút cứng đờ, nàng nhìn đến vành tai của hắn đã đỏ bừng.

Hàn Như Phong ở phía sau không vui, vênh cái miệng nhỏ úy khuất nói: “Linh nhi, ta mới là người bệnh.”

Người không có sức chiến đấu, bổ cũng như không bổ. Đương nhiên, nàng không có khả năng ở trước mặt nói với hắn như thế, nếu không, hắn không thể không tức giận đến chạy tới đâm đậu hủ. Nàng chê cười kéo hắn lên, trấn an nói: “Ngươi cũng cùng nhau bồi bổ.”

Thừa dịp ánh trăng, Hàn Linh dẫn theo Băng Tư và mấy tên thị vệ cùng nhau ở bên ngoài gian nhà của bọn họ bận việc trước sau, vì để ngừa vạn nhất, nàng thiết kế riêng một bộ bấy rập vô địch thiên la địa võng tới đối phó người của bang Thiên Ma. Nếu bọn họ rất khó dây dưa, như vậy ắt hẳn sẽ phải đến đây một lần nữa, tại sao không liền ở đây ôm cây đợi thỏ?

Hàn Linh vừa lòng mà thưởng thức kiệt tác của mình, còn dùng phương pháp rút thăm riêng tìm một tên thị vệ tới thí nghiệm một phen, nàng nhìn đến tên thị vệ bất hạnh rút trúng thăm kia còn không có thí nghiệm liền gần như muốn khóc.

Khi hắn mình đầy thương tích mà từ trong bấy rập được thả ra, hắn thật sự lên tiếng khóc lớn, bởi vì khi hắn xoay người, nàng nhìn thấy có mười cái kẹp con chuột kẹp ở trên mông của hắn. Nàng cắn ngón tay, vì thể cảm thấy vô hạn đồng tình, ngay tại chỗ phát cho hắn mười lượng bạc, thưởng tự trải nghiệm làm xử nữ. Tay của hắn đang cầm mấy thỏi bạc dùng mồ hôi và máu đổ lấy kia, lại lần nữa khóc lóc thảm thiết.

11. Quyển 1 - Chương 11: Lão Đại Muốn Tiến Tới

Đêm khuya người vắng vẻ, chim sâu khẽ hót.

Yên tĩnh nằm ở trên giường hẹp, Hàn Linh bắt đầu suy nghĩ viễn vông. Thủy Mộ Hoa đột nhiên rời đi, làm cho nàng vô cùng hoang mang. Lúc sau nàng lại cố ý đi tìm hắn một lần, hết thấy nhà trúc cũng chưa từng thay đổi, hiển nhiên hắn chưa từng có trở lại nhà trúc.

Rốt cuộc hắn đã đi nơi nào?

Hắn biết trên người nàng trúng độc, cũng biết phương pháp giải độc, chỉ là phương pháp này có chút.....

Rốt cuộc hắn là ai?

Nàng nghi vấn đầy bụng, lăn qua lộn lại, có chút khó có thể đi vào giấc ngủ.

“Linh nhi, đừng lo lắng, người của bang Thiên Ma nếu thật sự tới, nhất định sẽ rơi vào bấy rập chúng ta bày ra.”

Nàng nghiêng đầu, vừa lúc chống lại đôi mắt đào hoa của Hàn Như Phong hiện lên tia sáng kỳ dị, chỉ là khóe mắt bầm đen kia vẫn chưa rút đi, có vẻ có chút buồn cười.

“Ta không phải đang phải suy nghĩ cái này.”

“Vậy ngươi đang suy nghĩ cái gì?”

Không nghĩ nói cho hẳn chuyện có quan hệ với Thủy Mộ Hoa, nhiều năm ở trên thương trường chìm nổi, để cho nàng trở nên không quá nguyên ý tin tưởng người khác, đặc biệt là người ở bên người, nàng luôn là cẩn thận đề phòng.

Đôi mắt sáng hơi chuyển động, nàng khẽ cười nói: “Ta là đang suy nghĩ, trong phòng ngủ có hai mỹ nam, lại ăn không được. Ai, thật là phí phạm của trời a.”

Lời này của nàng vừa nói ra, lập tức cảm giác được độ ẩm ở trong phòng bỗng nhiên giảm xuống rất nhiều, nàng nhìn không thấy biểu tình của Băng Tư, lại có thể nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi quẫn bách của Hàn Như Phong. Nàng vốn nghĩ rằng hẳn sẽ vì vậy mà bại lui, cách xa nàng một chút, nhưng không nghĩ đến hẳn ngược lại càng tới gần nàng, gặp phải khuôn mặt yêu tinh của hẳn bày ra kia mang theo bầm đen, nhỏ giọng nói thầm: “Nếu không, ta để cho người ăn?”

“Khụ khụ khụ.....” Nàng thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sắc phải, thật là có người nguyên ý tự động hiển thân, chỉ là cái này..... Nàng đối với hẳn cũng không quan tâm, không có hứng thú.

Ở ngoài cửa có một thanh âm động chạm vang lên truyền đến, cá cắn câu rồi.

“Tới rồi.”

Nàng hạ giọng, cùng hai người khác dùng tay ra hiệu, tùy thời mà động.

“Loảng xoảng!”

“Leng keng!”

“A.....”

Bên ngoài tiếng vang càng lúc càng lớn, tiếng kêu thảm thiết thay nhau vang lên, giống như giết heo.

Nhớ tới lúc trước tiếp nhận tự mình nghiệm lấy xử nữ thưởng cho tình trạng bi thảm của tên thị vệ kia, nàng nhin không được cắn ngón tay của mình, nghiệp chướng a, khẩn cầu thượng đế khoan dung.

“Đi, đi ra xem một chút.”

Khi bọn họ đi ra ngoài cửa, khi nhìn đến ba người rớt vào trong bẫy rập, Hàn Linh nhin không được ghé vào đầu vai của Hàn Như Phong, cười một trận ha hả.

Trên người của mỗi tên hắc y nhân ít nhất mang hai mươi mấy cái kẹp con chuột, cái vị trí gì cũng đều có, thậm chí chính là tên hắc y nhân bị kẹp ở cái mũi kia, mới vừa rồi tiếng kêu thảm thiết thê lương mãnh liệt nhất kia, chắc chắn xuất ra từ miệng của hẳn. Thua thiệt cho nàng sau khi trải qua thí nghiệm, lại tăng thêm gấp đôi cái kẹp con chuột, bọn họ mới có đãi ngộ như thế. Nghiệp chướng của nàng a, nàng để tay lên ngực tự hỏi.

“Ha ha ha.....”

Nàng vẫn là ngẩn không được mà cười ha hả.

Ba tên hắc y nhân ở trong bẫy rập thay nhau rút cái kẹp con chuột, oa oa kêu đau, người nọ trước hết rút xong hăm hừ mà chỉ vào nàng mắng to: “Người, người chờ coi, lão đại của chúng ta sẽ tự mình tới trừng trị người.”

“Tới thì tới thôi, bốn thiếu gia như cũ mời hẳn đến ăn tiệc cái kẹp con chuột.” Hàn Linh thờ ơ nhún nhún vai, nói không sợ là không có khả năng, nhưng thua người không thua trận, cùng lắm thì đến lúc đó bỏ trốn mất dạng.

Tên hắc y nhân thứ hai rút xong, cũng rút cuộc nói chuyện có khe hở, oán hận mà trách mắng: “Người khoan đắc ý! Lão đại của chúng ta võ nghệ cao cường, chờ hẳn tới, cuộc sống an nhàn của người cũng sẽ chấm dứt.”

Nàng ôm ngực, từ trên cao nhìn xuống mà liếc xéo bọn họ, mang theo chút ý vị thổ phỉ, quát lớn nói: “Hừ, bang Thiên Ma của các người tất cả đều là một bang chó hỗn tạp. Nếu hẳn có gan, khiến cho hẳn tới cắn ta a, ta liền ở chỗ này chờ hẳn.”

“Người chờ!”

Ba người từ trong bầy rập thả người nhảy lên, khoác tay lẫn nhau, khập khiễng mà biến mất ở trong màn đêm.

Nàng nhìn theo bóng dáng của bọn họ rời đi, hai mắt híp lại, xem ra phải thiết kế bầy rập một lần nữa. Người kế tiếp tới, chỉ sợ không dễ đối phó như vậy.

Ở một góc phía tây nam của thư viện Thanh Bách, vốn thuộc về nơi ở của sơn trưởng, bây giờ đã đổi chủ.

Dưới ánh trăng, ở trên ghế mây làm bằng trúc, một nam tử trường sam màu đen tuyệt mỹ đang nằm. Tư thế ngồi của hắn tùy ý, quần áo trước ngực hơi mở ra, mất trật tự mà diêm dúa lẳng lơ, một mái tóc dài màu đen rối tung trên vai. Hắn ở dưới êm trắng, dường như tung ra một lớp bạc sáng chói, mơ mộng mà mờ ảo.

“Lạch cạch!”

Sách ở trong tay của hắn đột nhiên rơi xuống đất, lông mi rậm phe phẩy mở ra, ánh mắt có chút mê mang.

Thế nhưng đã trời tối, đám hỗn tiểu tử này, cũng không gọi hắn một tiếng.

Hắn ngửa mặt lên trời huýt gió một tiếng rõ ràng, tùy ý mà bừa bãi, cái cổ thon dài tuyệt đẹp phác hoạ ra đường cong hoàn mỹ.

Ngay sau đó, mười mấy bóng người từ mỗi phương hướng nhảy đến trước mặt của hắn.

“Lão đại, có gì phân phó?”

“Hôm nay là ai phụ trách đánh thức ta?” Hắn thuận miệng hỏi một câu, giọng điệu tùy ý mà phảng lự, nhưng vẫn là làm cho tất cả mọi người ở đây run lên ba cái.

Chiều theo tính tình của lão đại, hắn là thống hận nhất là khi hắn đang ngủ mà bị người khác quấy rầy.

Chiều theo tính tình của lão đại, phàm là người không tuân lệnh làm việc của hắn, tuyệt đối không có trái cây ngon để ăn.

Nhưng vấn đề là, chẳng bao giờ muốn làm người quấy rầy khi lão đại đang ngủ, đột nhiên hạ lệnh muốn bọn họ trong lúc hắn đang đọc mà sách ngủ gà ngủ gật thì đánh thức hắn, nguyên nhân là lão đại đột nhiên muốn cải tà quy chính, nghiêm túc ham học hỏi.

Cái này..... Mặt trời có phải mọc ra từ hướng tây hay không?

Tất cả mọi người ở trong bang nghĩ không ra, rất là mâu thuẫn, không biết là nên thi hành theo mệnh lệnh đánh thức hắn, hay là nên bận tâm tính nết trước sau như một của hắn, không cần quấy rầy hắn.

Khó xử a!

Ai cũng không dám chạm vào chòm râu của hổ, cuối cùng kết quả là, ai cũng không dám kêu hắn.

“Lời của ta, các người đều vào tai này ra tai kia, có phải hay không?”

Dạ Ma Thiên miễn cưỡng đứng lên, một luồng hơi thở hồn hậu thuận tiện mà tỏa ra, con mắt hẹp dài híp lại, phụt ra ra một tia ánh sáng nguy hiểm.

Nhóm tiểu lâu la trộm coi lẫn nhau, mồ hôi lạnh đầm đìa, ai cũng không dám trả lời.

“Ta để cho các người tìm phu tử đâu? Nhưng đừng nói cho ta, các người một việc cũng không hoàn thành.” Một trận rừng mình lấy hắn làm trung tâm, phóng xạ ra phía ngoài, ở trên tuần nhan hiện lên tức giận nhàn nhạt, hết thấy tín hiệu đều đang biểu hiện lão đại rất tức giận, lão đại muốn nổi đóa.

Một tên tiểu lâu la ở trong đó bối rối mà trả lời: “Lão đại, bọn họ vừa nghe nói là cho lão đại ngài học bù, một đám đều sợ tới mức ỉu xiu hết rồi. Chúng ta cũng thật sự không có cách nào.....”

Phu tử nào ở trong thư viện nghe thấy tên của lão đại, đều không phải tránh xa ba thước? Ngay cả sơn trưởng đều chấp tay nhường lại chỗ ở của bản thân, còn kém đều giao toàn bộ thư viện vào trong tay của

lão đại. Muốn để cho người ta đối với lão đại dạy hần đọc sách biết chữ, cái này so với bất luận cái cực hình gì đều tàn khốc.

Ánh mắt của Dạ Ma Thiên phát lạnh, quát lên: “Đồ ăn hại! Ủ rừ (???), các ngươi cũng sẽ không lại gán công việc cho hần? Ta nhưng nói cho các ngươi biết, nếu là kiểm tra đánh giá tháng sau của thư viện, ta lão đại của các ngươi nếu không được ưu tú toàn bộ, tất cả các ngươi liền chờ tiến cung làm thái giám cho ta đi.” Một cước của hần đá vào trên người của một tên tiểu lâu la đứng đầu bên trái, tiếp theo tên thứ nhất ngã xuống trên người của tên thứ hai, tên thứ hai đụng phải tên thứ ba, hiệu ứng quân bài domino liên tiếp, tiểu lâu la ngã đầy đất.

Bọn họ thà rằng bị lão đại đá, bị lão đại đập, cũng không cần tiến cung làm thái giám a.

“Lão đại, không thể a!”

“Lão đại, cán này khó khăn cũng quá cao.”

“Lão đại, ta không thi không được sao? Nếu không tiểu nhân trộm bài thi cho ngài đi?”

“Lão đại, ngài muốn được loại ưu còn không đơn giản sao? Tiểu nhân lấy một thanh đao ép phu tử đánh giá cho ngài một cái loại ưu được không?”

Sắc mặt của Dạ Ma Thiên càng ngày càng kém, con mắt hẹp dài bóng loáng lộ ra, sắc bén mà quét qua một đám người ở trên mặt đất: “Câm miệng! Ý của các ngươi là, bằng bản lĩnh thật của lão đại ta thì thi không được loại ưu?”

Nhóm tiểu lâu la sợ tới mức vội sửa lại miệng:

“Đương nhiên không phải! Lão đại anh minh thần võ, tiêu sái lỗi lạc, đánh khắp thiên hạ không địch thủ, chỉ là một cái khảo hạch thì coi là cái gì, đây còn không phải dễ như trở bàn tay?”

“Đúng vậy, đúng vậy, lão đại ở trên trời dưới đất, không gì làm không được, không có chuyện lão đại không làm được.”

Sắc mặt của Dạ Ma Thiên lúc này mới chậm rãi dần ra một chút, nhóm tiểu lâu la lập tức cảm giác được hoa nhỏ giữa núi đang e thẹn mà nở, ý cảnh thật tốt đẹp.

“Đều do lão đầu tử chết tiết kia, không phải là ép ta tới thư viện học bài. Cũng trách ta xúc động a, lại có thể cùng hần đánh cược. Nếu là không thể ở trong khảo hạch được ưu tú toàn bộ, phải trở về cưới mụ già thúi hần tìm cho ta. Nha nha, thật là càng già càng sống càng đi thụt lùi, thế nhưng về lão đầu tử đích đáng (???).” Dạ Ma Thiên có chút ảo não, hần Hàn hoàng hồ ly kia vì để cho hần nhanh lên một chút thành thân, không biết từ nơi nào tìm một tiểu yêu tinh tới, cả ngày quấn lấy hần, làm hại hần nhất thời xúc động liền cùng Hàn hoàng hần đánh đánh cược. Hần thà rằng tới thư viện để gặm sách, cũng không cần cả ngày đối với một tiểu yêu tinh quấn người.

Thấy vẻ mặt của lão đại thư giãn, lá gan của tiểu lâu la lớn thêm nói: “Lão đại, những nhóm phu tử đó người nào mà không sợ ngài? Ngài tùy tiện phân phó một tiếng, bọn họ không phải cho ngài loại ưu rồi sao?”

“Người cho rằng lão đầu tử là mất mù tai điếc sao? Kỹ lưỡng điểm này, như thế nào che giấu được hần?” Đừng nói không thể gạt được Hàn hoàng hần, chính là che giấu được, Dạ Ma Thiên hần là loại người làm việc không quang minh lỗi lạc này sao? Hần thế nhưng khinh thường dùng võ lực đi uy hiếp nhóm phu tử, hần cũng không tin, Dạ Ma Thiên hần thì gặm chẳng được mấy quyển sách.

“Bọn Phong hộ pháp đâu? Như thế nào mỗi một tên đều chạy trốn đến không có bóng?”

Tiếng nói của hần vừa ra, chỉ thấy ba người khập khiễng đỡ nhau đi vào trong viện.

“Lão đại, chúng ta ở chỗ này.” Giọng nói vô cùng thống khổ.

12. Quyển 1 - Chương 12: Có, Gian, Tế

Con mắt hẹp dài quét qua ba người, gió đêm nhẹ phẩy, tùy ý thổi bay mái tóc dài rối tung của hắn, cả người càng thêm tuần láng phiêu dật. Nhóm tiểu lâu la đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên, lão đại của bọn họ bất kể lúc nào đều dễ coi như thế, bọn họ nếu là nữ nhân thì thật tốt, một đám ở trong đầu mơ tưởng viễn vông. Nếu để cho Dạ Ma Thiên biết trong lòng của bọn họ có ý tưởng xấu xa như thế, đừng nói là tiến cung làm thái giám, có mạng nhỏ để sống hay không còn là một số không biết.

“Đây là thế nào? Rốt hồ?” Cánh môi nở nang của Dạ Ma Thiên hơi hơi khê động, xem bọn họ một đám cùng chật vật, còn rất giải buồn. Nha nha, cái thư viện quý gì, hắc sớm đợi đến chán ngấy. Nếu không phải cùng Hàn hoàng hồ ly hắc đánh đánh cuộc, hắc sớm cầm một cây đuốc đốt thư viện quý này, thư viện này cùng hắc bất tự hoàn toàn không hợp.

“So với rốt hồ còn thảm hại hơn.” Phong hộ pháp cầm đầu thiếu chút nữa ôm chân của hắn mà khóc lóc kể lể, mũi của hắn đến bây giờ vẫn còn sưng đỏ lợi hại, vẻ mặt thống khổ mà kể khổ nói, “Lão đại, người nhất định phải thay chúng ta báo thù.”

Dạ Ma Thiên đập một chân vào hắn, hắn ghét nhất bị người khác chạm vào góc áo, tuần mi nghiêng khêu: “Chuyện gì xảy ra?”

Ba tên hộ pháp thế là người một lời, ta một lời mà tường thuật việc mới vừa rồi một lần, không thêm mắm thêm muối, đó là không có khả năng, thẳng nói Hàn Linh thành là không chuyện ác nào không làm ác bá, cuồng đồ, vậy còn xem như nhẹ. Nguyệt hộ pháp ở giữa cũng dính vào, đi theo ba người cùng nhau thêm lửa thêm củi, thế là Hàn Linh ở trong miệng của tứ đại hộ pháp, từ ác bá, cuồng đồ thẳng cấp làm ác ma, tà tinh, từ mười tám tầng địa ngục, trực tiếp ngồi thang máy đến tầng thứ tám mươi.

Thang máy quá nhanh, nằng có chút choáng váng.

Dạ Ma Thiên lấy ngón út móc lỗ tai, có chút nhức đầu, bọn họ người một lời, ta một lời, nghe được khiến lỗ tai của hắn phát ngứa, chỉ bắt được một phen lời nói sau cùng của bọn họ: “Người là nói, tiểu tử thú kia cùng ta buông lời, muốn ta đi tới căn hắc? Hắc cổ quái cái gì, thích bị người cắn?”

Bỗng dưng phản ứng kịp, hai con người của hắn đột nhiên hung bạo, toàn thân phát ra ra một trận rung mình: “Nha nha, hắc dám mắng ta là chó? Chán sống rồi sao?”

“Lão đại, tiểu tử này thật sự quá thiếu đánh, người nhất định phải trừng trị hắn thật tốt!” Bốn người cơ hồ là trăm miệng một lời, lão đại cuối cùng phần nộ rồi, bọn họ cuối cùng cũng hết khổ rồi.

“Ừ.” Dạ Ma Thiên làm như có thật mà liên tiếp gật đầu, gò má đưa mắt nhìn lên sao trời, ánh mắt mê ly hư ảo như vậy, làm cho người xem đến như mê như say.

Đã quá giờ Hợi, nếu không ngủ làn da lại trở nên kém.

Hắn phát tay áo cất bước, đi vào bên trong phòng.

Tứ đại hộ pháp cho rằng hắn đi nhằm phương hướng, có lòng tốt nhắc nhở nói: “Lão đại, cửa chính ở bên kia.”

Một dòng thất chặt người sắc bén từ phía trước phóng tới, tiếp theo là lời nói của Dạ Ma Thiên vô cùng có lực uy hiếp: “Bây giờ lão đại ta buồn ngủ, các người ai cũng không được đánh thức ta, nếu không.....”

Ánh mắt nguy hiểm thu liễm lại, bốn người đầu còn dám có nửa câu nhiều lời, nhìn theo lão đại trở về phòng đi ngủ, chỉ có thể thoáng nghe được tiếng nói của lão đại lầm bầm lầu bầu thì thầm: “Không xong, hai ngày này làn da lại kém rồi, phải bồi bổ giấc ngủ thật tốt. Thư viện này thật không phải chỗ để người đợi.....”

Bốn người lập tức ngắt đi, ngã thành một đống.

Hàn Linh và hai vị chiến hữu khác ở trong phòng coi giữ một đêm, cũng không thấy có người trở lại, khi hừng đông mau đến, một người tiếp một người mới ngủ say mất.

“Công chúa, mau tỉnh lại, có bồ câu đưa thư của Hoàng thượng.”

Trong lúc ngủ mơ, Tử Nhi dùng sức mà lắc lắc nạng, rung nạng tỉnh.

“Bồ câu? Ở đâu? Ta muốn ăn nhũ bồ câu nướng” Nạng mơ mơ màng màng, thần trí còn không rõ lắm, chính là cảm thấy đã thật sự đói bụng.

Tử Nhi tiếp tục cố gắng mà lắc lắc nạng: “Công chúa, là Hoàng thượng gửi thư.”

Hàn Linh xoa mắt buồn ngủ, cuối cùng tỉnh táo lại.

Hàn hoàng gửi thư? Lúc này mới ra ngoài không mấy ngày, hắn lại muốn làm cái gì?

Nạng nhận lấy thư nhìn lướt qua, một đôi mắt xéch chọt nheo lại, Hàn hoàng làm sao biết nạng trốn học? Lại như thế nào biết nạng ở thư viện nữ giả nam trang, thay mặt đối đảo?

Có, gian, tế!

Nạng hí hai mắt, gống như ra-đa quét nhìn mỗi người ở trong phòng.

Băng Tư, cơ sở ngầm của Hàn hoàng, là người có khả năng bán đứng nạng nhất.

Hàn Như Phong, hoàng tộc nhất mạch, cùng Hàn hoàng cũng thoát không khỏi liên quan.

Còn có chính là Tử Nhi, nạng là cung nữ Hàn hoàng phái cho nạng, thoát nhìn dường như rất thành thật đơn thuần, nhưng vì sao thư của Hàn hoàng hoàn toàn truyền tới tay của nạng?

Như thế xem ra, bên người nạng người ai cũng không thể tin. Làm sao bây giờ?

Hàn hoàng ở trong thư nói cho phép nạng tiếp tục nữ giả nam trang, nhưng cần thiết nghiêm túc nghe giảng bài, tôn kính sư trưởng, còn muốn ở cuối tháng trong môn khảo hạch phải được ưu. Phàm một môn không được ưu, nạng phải chọn nhiều thêm một vị hôn phu, cái này..... Hắn yêu cầu cũng quá thái quá!

“Tử Nhi, chúng ta tổng cộng có bao nhiêu môn học?”

Tử Nhi nghiêm túc mà bẻ ngón tay đếm kỹ nói: “Trừ bỏ bình thường lễ, nhạc, bắn, ngựa, thư, số khảo hạch sáu môn, còn có vẽ tranh, đá cầu, nấu nướng, bơi lội..... Ừ, tổng cộng thì có mười hạng mục này.”

Nạng hoàn toàn ngất đi, cái thư viện gì đây? So với khảo hạch môn học ở đại học còn nhiều, còn phức tạp hơn?

Đá cầu, nấu nướng, bơi lội?

Cái này..... Lần lượt phải vào đề (?) sao?

Thư viện rốt cuộc muốn bồi dưỡng nhân tài như thế nào? Toàn tài? Hay là phụ nam gia đình hoàn hảo?

Tổng cộng mười hạng mục khảo hạch, nói cách khác bày ra ở trước mặt của nạng chính là mười cái tên hôn phu hữu danh vô thực, nạng chỉ có một môn học mà qua được, mới có thể xóa sạch từng cái mười cái tên này, nếu không.....

Mười thêm hai thêm bốn..... Trời ạ, mười sáu tên!

Nửa tháng còn không tới phiên một lần, này không phải muốn để cho nạng sống sờ sờ mà mệt chết sao?

Nạng không cần!

Nạng lấy tốc độ nhanh nhất ăn mặc chỉnh tề, ôm sách vở chạy như bay tới lớp học, nói cái gì cũng muốn đem quyển sách này một môn học nạng tương đối am hiểu mà bắt lấy.

Chờ bóng dáng của nạng đã chạy đi rất xa, ba người ở trong phòng hoàn toàn không có phản ứng nhiều, ngơ ngác mà nhìn điểm đen ở ngoài cửa càng chạy càng nhỏ, hoàn toàn trọn mắt há hốc mồm.

Trải qua tiết sử, nạng dùng sức mà chống hai mắt, ép buộc chính mình nghe tới nội dung của tiết học.

Phu tử hình như rất mang thù, còn bản khoản chuyện ngày hôm qua chống đối hắn, một tiết học kêu tên nạng ba lần, để cho nạng đọc diễn cảm nguyên văn. Trên lớp học chính là Đại Học *, lúc nạng lên THPT là có thể đọc nó lâu lâu, cho nên hoàn toàn không làm khó được nạng.

Nguyên do nàng tới lớp học, chỉ là lo lắng nơi này cho điểm chế độ có phải cũng giống như ở bên trong đại học hay không, coi như đạt đến thành tích bình thường. Nếu là như thế, vậy thì nàng không thể lại trốn học, cũng không thể lại đắc tội phu tử, nếu không một người lòng dạ hẹp hòi như hắn cho nàng rớt sứt, kia đối lấy nhưng chính là một nam nhân sống sờ sờ a.

Thật là đáng sợ!

Máu mũi của nàng mơ hồ có xu hướng rơi xuống, nàng vội hít hít, chuyên tâm nghe giảng bài, chuyên tâm.

Xưa nay chưa từng có mà, nàng nghiêm túc mà nghe xong buổi sáng tiết học liên tục hai canh giờ, thật là bội phục nghị lực của mình. Sự thật chứng minh, một tên nam nhân có chút ít, hai tên nam nhân còn thích hợp, ba nam nhân vừa vặn tốt, một đám nam nhân..... Là mãnh hổ a!

Dựa vào cái đầu mười hai vạn phần tinh thần, sau khi dùng qua cơm trưa, nàng không ngừng cố gắng, tiếp tục tham gia buổi chiều tiết bắn và đánh xe. Đến nỗi giữa trưa bữa kia rốt cuộc ăn cái gì, nàng thật sự nói không được. Có lẽ có thể kêu nó khoai tây nhào đi, ngâm mình ở nước muối khoai tây nhào. Mắc ói, không được, nàng lại muốn phun ra.

* Đại Học là một trong những kinh điển trọng yếu của nhà Nho. Xưa, người đến tuổi 15 thì vào học bậc đại học và được học sách này. Hai chữ “đại học” được nhà nho giải thích là “đại nhân chi học”, hiểu theo hai nghĩa, là cái học của bậc đại nhân, và là cái học để trở thành bậc đại nhân. Cách giải thích ấy phần nào hé lộ về nội dung, mục đích của bộ sách. Đại Học vốn chỉ là một thiên trong sách Lễ ký (Kinh Lễ sau này), được Tăng Sâm - một học trò hạng trung của Khổng Tử chế hóa thành. Tuy nhiên, nó chỉ thuộc bộ Tứ thư vào thời Tống, với sự xuất hiện cuốn Tứ thư tập chú của Chu Hi. Trên đại quan, sách Đại học gồm hai phần:

Phần đầu có một thiên gọi là Kinh, chép lại các lời nói của Khổng Tử.

Phần sau là giảng giải của Tăng Tử, gọi là Truyện, gồm chín thiên.

Đại Học đưa ra ba cương lĩnh (gọi là tam cương lĩnh), bao gồm: Minh minh đức (làm sáng cái đức sáng của chính mình), Tân dân (làm mới cho dân, ngụ ý sau khi tự sửa mình thành tựu lại đứng ra giúp người cải cách, bỏ xấu theo tốt) và Chỉ ư chí thiện (an trú ở nơi chí thiện). Ba cương lĩnh này được cụ thể hóa bằng tám điều mục nhỏ (gọi là bát điều mục), bao gồm: Cách vật (tiếp cận và nhận thức sự vật), Trí tri (đạt tri thức về sự vật), Thành ý (làm cho ý của mình thành thực), Chính tâm (làm cho tâm của mình được trung chính), Tu thân (tu sửa thân mình), Tề gia (xếp đặt mọi việc cho gia đình hài hòa), Trị quốc (khiến cho nước được an trị), Bình thiên hạ (khiến cho thiên hạ được yên bình). Sách Đại Học dạy người ta cách tu thân và cai trị thiên hạ theo chủ trương “vi chính dĩ đức” của nhà Nho.

13. Quyển 1 - Chương 13: Khiêu Chiến Lão Đại

“Chuẩn bị, bắn!”

Phu tử môn bắn và đánh xe ra lệnh một tiếng, một loạt hơn mười mũi tên ngay ngắn trên đoàn kỵ mã vèo vèo đồng thời bắn về phía hồng tâm, đẹp đẽ rất chuẩn, khí thế như cầu vồng.

Đồng thời, ở hàng chót nhất của đội ngũ cưỡi ngựa bắn cung, vang lên một tiếng kêu sợ hãi thảm thiết.

“A.....”

Mọi người đồng loạt quay đầu lại nhìn về phía con ngựa vị trí hàng chót nhất, một con ngựa đen lông có chứa tạp sắc ở bên trên không có một bóng người, nhìn xuống chút nữa, một người chống vó, té ngã trên đất. Cung tiễn ở trong tay ném lên thật cao, ném thẳng tắp ở trên không trung, lại rơi xuống thẳng tắp, lại lần nữa đập vào trên bụng của người ở dưới ngựa.

“A.....” Lại là một tiếng hét thảm.

Đây nhất định là lúc xui xẻo nhất đời này của Hàn Linh. Mẹ ơi, nàng không làm, nàng phải về nhà.....

Lau cái mũi dính bụi, nàng chống thân mình từ trên mặt đất bò dậy, con ngựa đen ở bên cạnh còn đang thở hồng hộc mà cùng nàng tính tình vui đùa. Hàn hoàng chết tiệt, nếu không phải bởi vì hắn, nàng cũng không cần chịu khổ cực này.

Nếu không thì không tính, một môn này từ bỏ đi.

Không đúng, bắn cùng đánh xe là hai môn tách ra khảo hạch, cũng liền tương đương với hai tên nam nhân?

Chính cái gọi là mời thần thì dễ tiễn thần thì khó, nếu là lập tức đem hai nam nhân đón vào cửa, vậy còn có thể có ngày lành được sao? Đáp án là, khẳng định không thể.

Nàng nhanh như chớp một lần nữa bò lên trên lưng ngựa, nói cái gì cũng phải trước chinh phục nó.

“A.....” Một tiếng hét thảm này càng thêm thống khổ.

Con ngựa này khẳng định là con cái, nếu không vì sao cấm hận nàng như thế chứ? Cùng giới tính thì chê nhau, nhất định là đạo lý này.

Hà phu tử môn bắn và đánh xe vai trần đi tới chỗ nàng, hai mắt khinh miệt mà liếc nàng, lắc đầu nói: “Người, dẫn ngựa đến đầu kia đi, trước tiên biết luyện tập cưỡi ngựa rồi, lại qua đây đi học.”

Một trận cười to ầm ầm vang lên, vì vậy Hàn Linh ảo não mà ở trong tiếng cười nhạo của mọi người, dắt ngựa đi rong đến bên cạnh tự mình đi chơi. Theo chân những bọn đệ tử quan gia này từ nhỏ tinh thông cưỡi ngựa bắn cung mà nói, nàng xác thực ngay cả tư cách cầm cung cũng không có, chính là, điều này có thể trách nàng sao?

Nàng cam chịu số phận mà dẫn ngựa đi đến dưới một gốc cây ngô đồng, lấy chốt ngựa qua một bên, ngựa người nằm ở trên cỏ. Mùi cỏ thơm thoang thoảng, thời tiết ấm áp, hết thấy đều thích ý như vậy, cả người cũng trở nên lười biếng. Có lẽ là tối hôm qua ngủ được quá ít, nàng trong lúc lơ đãng đã ngủ say.

“Lão đại, chính là hắn.”

“Lão đại, người thật sự đã bắt người bắt trở lại?”

“Lão đại, ta quá sùng bái người.”

“Lão đại, người mãi mãi là lão đại trong lòng ta kính yêu nhất.”

Bên tai riu rít, hại nàng ngủ không an ổn, Hàn Linh móm móm lỗ tai, nghiêng người, tiếp tục ngủ yên.

Đột nhiên có người đá nàng, đá vào trên eo của nàng, nàng có chút nổi giận, lập tức liền tỉnh lại, há mồm muốn mắng to. Khi nàng trợn mắt nhìn thấy ở trước mắt một đám lớn người đang vây xem, đầu óc của nàng tức khắc đập mạch, trống rỗng.

Đây đến tốt cùng là cái tình hình gì? Nàng nhớ rõ nàng vừa rồi còn ngủ ở trên bãi cỏ của thư viện, bây giờ đây là tới nơi nào?

Một cái bóng đen tiếp cận nàng, tùy theo mà đến một dòng khí dương cương hồn hậu, nàng ngẩng đầu đối diện mặt của người nọ, tức khắc ngây người, thiếu chút nữa đã quên hô hấp. Khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ mang theo vài phần vẻ đẹp dã tính, một đôi mắt đen hẹp dài mang theo vẻ lười biếng, phác họa hình dáng đôi môi, rung động lòng người nói không nên lời. Đây lại là vị soái ca cực phẩm nào?

Đối phương vừa mở miệng, nguyên bản hình tượng hoàn mỹ trong lòng của nàng lập tức rơi vào vô hình.

“Ta xem tiểu tử này trừ bỏ lớn lên có chút giống con gái, cũng không có gì đặc biệt, như thế nào liền chinh các người đến thăm như thế?”

Hàn Linh quay đầu nhìn về phía bốn người sau lưng của hắn, thì ra là người quen cũ, khó trách giọng nói nghe có chút quen tai. Nàng lại lần nữa thu lại con ngươi một lần nữa xem kỹ người ở trước mắt, hay là hắn chính là lão đại ở trong miệng của bọn Nguyệt hộ pháp, bang chủ của bang Thiên Ma?

Trong lòng của nàng cả kinh, hắn thật đúng là đã tìm tới cửa, không đúng, là đã bắt nàng dễ như trở bàn tay, tùy ý làm thịt tùy ý cắt. Làm sao bây giờ? Nàng còn không muốn chết.

Tục ngữ nói thật đúng đại trượng phu có được dân được, Câu Tiễn* một cổ nhân ngàn năm trước đều có thể nằm gai nếm mật**, Đông Sơn tái khởi***, huống chi nàng một thanh niên rất tốt tới từ thế kỷ mới. Nàng chớp mắt lấp lánh, đến gần trước mặt của hắn, lấy lòng nói: “Người chính là lão đại của bang Thiên Ma trong truyền thuyết? Quả nhiên dung nhan như ngọc tư thể như tiên, anh hùng vĩ đại bất phàm, tiểu đệ ngưỡng mộ đã lâu, sớm muốn thấy tiên dung, hôm nay cuối cùng đã nhìn thấy, thật sự là may mắn ba đời.”

* Việt Vương Câu Tiễn (chữ Hán: 勾踐; trị vì 496 TCN - 465 TCN) là vua nước Việt (ngày nay là Thượng Hải, bắc Chiết Giang và nam Giang Tô) cuối thời kỳ Xuân Thu trong lịch sử Trung Quốc, một trong Ngũ Bá.

** Việt Vương Câu Tiễn sau khi từ nước Ngô trở về thường nằm ngủ trên gai, có treo cái mật, nằm ngồi đều nhìn thấy mật, ăn uống thì nếm vị đắng của nó trước, tỏ ý không quên mối nhục trước đó. Quả nhiên sau đó nhờ chịu đựng gian khổ Câu Tiễn đã đánh bại được nước Ngô, báo thù cho nước Việt. Điển tích “Nằm gai nếm mật” chỉ ý chí vượt qua gian khổ để đạt được mục đích.

***Đây là điển tích Trung Quốc nổi tiếng, theo cách hiểu của mình là chờ thời cơ tốt để phục thù (nếu mn có ý kiến khác hãy bổ sung nhé!)

Dạ Ma Thiên đưa ra một cái ngón tay thon dài, chạm vào chỗ mi tâm của nàng, nhẹ nhàng chạm một cái, liền đem nàng đẩy ra ba bước xa, nhú mày ghét bỏ nói: “Xấu muốn chết, tránh xa ta một chút!”

Nói nàng xấu? Nàng tốt xấu cũng là đệ nhất mỹ nhân của Hàn quốc, vậy mà hắn lại nói nàng xấu?

Lão đại, người có khiếu thẩm mỹ hay không?

Nàng mắt mặt mà sờ sờ cảm, xem ra mềm không được, phải cùng hắn mạnh bạo. Ánh mắt rừng mình của nàng, từ bên trong phụt ra ra hai tia sắc bén, lạnh lùng nói: “Người chính là lão đại của bang Thiên Ma? Hừ, cũng không có gì đặc biệt nha, chỉ biết đánh lén nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Nếu là quang minh chính đại mà tới, người chưa chắc là đối thủ của ta.”

Con mắt hẹp dài nửa hí, Dạ Ma Thiên có chút kinh ngạc chuyển biến đột nhiên của nàng, nâng tay bóp cằm của nàng, tà tứ mà nhướng mày nói: “Người không phục?”

Hiện tượng tốt, xem ra có thể xoay chuyển. Nàng lạnh mặt, dựng thẳng một cái ngón trở lên, trầm giọng nói: “Đúng vậy, ta không phục, ta muốn cùng người khiêu chiến.”

“Người muốn cùng ta khiêu chiến? Đầu óc của người không cháy hỏng chứ?” Khóe môi của hắn kéo nhẹ, lộ ra một tia cười khê, không chút nào che dấu sự khinh miệt. Tứ đại hộ pháp ở sau lưng của hắn đã sớm xem kịch vui hướng về phía nàng cười nhạo, lão đại của bọn họ thật vất vả tự thân xuất mã, ngày lành của nàng xem như chấm dứt.

Hàn Linh tiếp tục khiêu khích, đây là đường ra duy nhất của nàng: “Hay là người sợ, không dám ứng chiến?”

“Chê cười, trên đời này còn không có chuyện gì có thể làm khó Dạ Ma Thiên ta.” Ngông cuồng kiêu ngạo không ai bì nổi.

Hắn gọi là Dạ Ma Thiên? Tên thật cuồng ngạo, quả nhiên người cũng như tên.

“Tốt lắm, không bằng hai thư viện của chúng ta làm một trận thi đấu đá cầu, sáu người một tổ, bên thua sau này đều phải nghe theo bên thắng, người dám ứng chiến hay không?”

Gặp phải việc khó giải quyết, cách thứ nhất chính là kéo tự quyết (???), trước tìm cái nguyên do kéo lên một kéo (???), chờ thoát thân, liền ba mươi sáu kế chạy là thượng kế. Đến lúc đó hắn tìm không ra người, còn có thể làm cho nàng như thế nào?

Nàng nghĩ đến thật đẹp, âm thầm cười gian.

“Lão đại, đừng nghe hắn, bây giờ hắn chỉ là một con kiến ở trong tay của người, người muốn bóp như thế nào cũng được, không cần để ý tới hắn.”

“Đúng vậy, lão đại, cẩn thận hắn lừa gạt.”

Cánh tay thon dài của Dạ Ma Thiên ào ào giơ lên phía trước, Phong hộ pháp và Nguyệt hộ pháp lập tức ngậm miệng, không dám nhiều lời nữa.

“Đây là người tự tìm đường chết, cho người một cái cơ hội cũng không không sao. Người về trước đi, ba ngày sau, ta liền mang thủ hạ của ta đến thư viện của các người. Đến lúc đó, nếu người thua, từ nay về sau người chính là nô lệ của ta, mặc cho ta sai khiến.”

Lão đại chính là lão đại, tự tin dũng cảm, tiêu sái không kềm chế được, ấn tượng của nàng đối với hắn lại bắt đầu tăng trở lại.

“Vậy nếu là người thua thì sao?”

“Ta không có khả năng thua.” Ông tay áo của Dạ Ma Thiên vung lên, hào khí muôn vàn.

Hàn Linh có chút hơi khó thở, chưa từng thấy qua người kiêu ngạo như thế, nhưng người ta có vốn liếng để kiêu ngạo, nàng lại có cái gì có thể cùng hắn chống đỡ? Không có biện pháp, chỉ có thể kiên trì đồng ý: “Được, một lời đã định.”

14. Quyển 1 - Chương 14: Cùng Dẫn Nam Giao Dịch

Một khi khôi phục tự do, Hàn Linh liền tìm cách làm sao cao chạy xa bay.

Lại không thể ngây ngô ở trong thư viện, một bên là Hoàng đế lão cha cường bức, một bên là Dạ Ma Thiên uy hiếp, đầu nào cũng không an toàn, vẫn là sớm đi thì tốt hơn.

Đúng rồi, bảo tiêu của nàng đâu?

Nàng bị người bắt đi, tại sao Băng Tư không có đuổi theo?

Hừ, trở về gặp lại hắn, nhất định phải trị hắn cái tội không làm tròn trách nhiệm.

“Linh nhi, người không sao chứ? Ta tìm người ở khắp nơi.”

Mới vừa đi đến cửa của thư viện Bạch Tùng, Hàn Như Phong liền nhanh nhẹn tiến lên đón, từ trên xuống dưới quét nàng một lần, mặt mang vẻ quan tâm.

Nàng mang theo giọng điệu không vui, giọng nói lạnh lùng nói: “Băng Tư đâu?”

Hàn Như Phong không nhận thấy được nàng không vui, thành thật trả lời: “Băng Tư bị người đánh bị thương, bây giờ còn đang nằm ở trong phòng hôn mê bất tỉnh.”

“Hắn bị thương?” Trong lòng của Hàn Linh khê nhúc nhích, thì ra là bị thương, cho nên mới không có tới bảo hộ nàng, xem ra là nàng hiểu lầm hắn.

Vội vàng chạy về ký túc xá, nhìn thấy Băng Tư nằm ở trên trên chăn đệm dưới đất hôn mê bất tỉnh, trong lòng của nàng nóng lên, hận vì bảo hộ nàng, thế nhưng không màng yêu quý tính mạng của mình như thế. Dù cho hắn là lão cha phái tới giám thị nàng, nàng cũng không cách nào thờ ơ được.

“Băng Tư, mau tỉnh lại.”

Nàng khom người vỗ vào hai gò má của hắn, trán của hắn khóa sâu, mang theo vẻ thống khổ, trong miệng nhẹ nhàng mà gọi khẽ.

Nàng nghiêng tai để sát vào bên miệng của hắn lắng nghe, muốn biết hắn rốt cuộc đang nói cái gì.

“Không được thương tổn công chúa.....”

Một dòng nước ấm ulla vào trong lòng của nàng, còn chưa từng có người nào quan tâm tới nàng như vậy, mũi của nàng có chút chua xót. Nàng từ nhỏ chính là một cô nhi, không nơi nương tựa, nàng dựa vào nỗ lực của mình thi đậu đại học, lúc sau ở trên xã hội lang thang kiếm sống, nhiều lần trắc trở. Tập đoàn Hàn thị,

cũng là dựa vào đôi tay của chính nàng nỗ lực dốc sức làm mà được, nàng không tin bất luận kẻ nào, cũng không quan tâm sống chết của người khác, cho nên cũng chưa từng nếm được mùi vị được người quan tâm.

Chỉ bằng những lời này của hắn, nàng thề, nàng nhất định sẽ tận lực đi bảo hộ hắn, chỉ cần nàng có năng lực này.

Dạ Ma Thiên làm hắn bị thương không nhẹ, xương sườn gãy ba cây, cẳng chân gãy xương, trước ngực còn có một cái dấu tay thật to. Mỗi chỗ bị thương đều rất nghiêm trọng, có thể nghĩ Dạ Ma Thiên khi muốn mang nàng đi, hắn là phải liều mạng ngoan cố chống lại như thế nào. Thật là một đồ ngốc, hắn cũng không hiểu được biến báo* sao? Cứu người không phải một hai phải liều mạng dùng vũ lực, huống chi đối mặt chính là Dạ Ma Thiên cao thủ đáng sợ như vậy.

* Dựa theo tình hình khác nhau, thay đổi một cách vô nguyên tắc.

Nàng duỗi tay nhẹ vỗ về mặt của hắn, nàng không thể lưu manh sống qua ngày nữa, không thể một mực lùi bước nữa. Không phải cùng Dạ Ma Thiên hẹn đánh cược sao? Thay đổi, liền từ đánh cược bắt đầu.

Vẫn là mảnh rừng phong kia, nàng lại gặp được hắn, Long Chi Dực.

Kiểm quang lập loè, một thân thanh y của hắn oai phong như du long, đặt mình vào trong lá đỏ bay múa đầy trời, tựa như ảo mộng. Thần sắc chuyên chú, làm người ta hướng tới, từng trận hàn ý lấy hắn làm trung tâm lan rộng ra phía ngoài, nàng đứng cách hắn xa xa hai mươi bước, vẫn là bị trận hàn ý khiếp người kia quấy nhiễu.

Một trận cuồng phong thổi quét lá tàn đánh tới mặt của nàng, nàng biết hắn đây là đang cảnh cáo nàng. Nàng là đặc biệt vì hắn mà đến, tự nhiên không thể lùi bước. Nàng vẫn không nhúc nhích mà nhìn chăm chú vào hắn, đồng thời cũng nhìn chăm chú vào trận cuồng phong cách nàng càng ngày càng gần kia, nàng lấy tính mạng của mình đánh cược, đánh cược hắn nhất định sẽ không muốn mạng của nàng.

Quả nhiên, ánh mắt của hắn chợt biến, cổ tay nhẹ chuyển, vẽ ra vài đường kiếm hoa, đánh tan dòng lực đạo kia.

Mấy mảnh lá phong lấy lực đạo cực lớn xẹt qua mặt của nàng, ma sát đến da mặt của nàng từng trận phát đau, kia chỉ là lực lượng còn sót lại, nếu là dòng lực đạo mới vừa rồi kia toàn bộ vọt tới chỗ nàng, mạng nhỏ này của nàng chỉ sợ đã sớm không còn.

Hắn thu hồi kiếm, không nói một lời mà xoay người rời đi, người này thật là muốn lôi kéo mạng của nàng, ngay cả cùng nàng nói thêm một câu đều keo kiệt. Không có biện pháp, nàng đành phải lên tiếng trước.

“Chờ một chút, có thể cùng ngươi làm một cuộc giao dịch hay không?”

Hắn dừng lại bước chân, đưa lưng về phía nàng, vẫn là không nói một lời, nhưng nàng biết hắn đang đợi nàng nói tiếp.

“Ngươi không muốn bị công chúa lựa chọn, nhưng lại bất đắc dĩ bị bức bách, phải ở lại thư viện, ta nói có đúng hay không?”

Hắn không có lên tiếng, nhưng nàng biết là nàng đoán đúng rồi, trong lòng có chút mất mát. Hắn dù sao cũng là người thứ nhất làm nàng có cảm giác động lòng, đáng tiếc thiếu chút duyên phận. Nàng tiếp tục nói: “Ta có thể giúp ngươi, cam đoan để cho công chúa không chọn trúng ngươi.”

“Giúp như thế nào?” Giọng nói lạnh lùng của hắn truyền đến, đề nghị cuối cùng của nàng khiến cho hắn thấy hứng thú.

Thật là châm chọc, nàng cùng hắn nói điều kiện, nhưng là giúp đỡ hắn cùng nàng phải sạch quan hệ. Nàng bình tĩnh mà trầm giọng nói: “Bản thân ta chính là công chúa, ta có thể cam đoan với ngươi, tuyệt đối không chọn ngươi.”

Hắn kinh ngạc quay người lại, vừa đúng lúc nhìn thấy nàng tháo dây cột tóc xuống, một màn tóc đen tùy ý như thác nước theo vai chảy xuống. Từ đây về sau liền cùng hắn không còn có bất luận cùng xuất hiện

gì, đáy lòng của nàng chua xót, ánh mắt mê mang, bởi vậy lầm lẫn lọt vào trong ánh mắt của hắn chợt lóe lên vẻ tươi đẹp và mắt hờn.

Khi nàng lại ngẩng đầu đối diện hắn, đôi mắt trong trẻo của hắn đã khôi phục bình tĩnh không gợn sóng lúc trước.

“Bây giờ ngươi đã tin rồi đi?”

“Nàng kia là ai?”

Trong miệng của hắn nàng, hắn chính là thay thế nàng giả công chúa, xem ra hắn đã tin nàng.

“Nàng chỉ là cung nữ của ta, Tử Nhi.”

Hắn thu hồi ánh mắt, nhìn về nơi khác, giọng nói lạnh lùng nói: “Ngươi có cái điều kiện gì?”

Nàng cắn cắn môi, nói ra điều kiện của nàng: “Ta muốn ngươi tham gia thi đấu đá cầu, giúp ta đánh bại Dạ Ma Thiên.”

Hắn chần chờ một chút, mày kiếm hơi vặn, hỏi: “Lúc nào?”

“Ba ngày sau.”

Không có tiếng vọng lại của hắn nữa, rút kiếm rời đi rừng phong, nàng biết, hắn đã đồng ý.

Một đoạn tình yêu còn chưa có bắt đầu, cứ như vậy mai một ở trong rừng phong. Hắn không thuộc về nàng, nàng không thuộc về hắn, giữa bọn họ giống như là hai cái đường thẳng song song, mãi mãi không có cơ hội giao nhau nữa.

Trời, như thế nào càng ngày càng đa sầu thương cảm?

Người ta hoàn toàn là đối với nàng vô tình, nàng cần gì phải mặt dày mày dạn mà phải cùng người ta kéo quan hệ?

Thật là càng sống càng thụt lùi.

Chỉnh đốn lại tâm tình, Hàn Linh tiếp tục ở trong thư viện chiêu binh mãi mã*, vô luận như thế nào cũng phải gom đủ sáu người.

* Nghĩa đen: Chiêu mộ binh lính, mua ngựa chiến để chuẩn bị chiến tranh. Nghĩa bóng: Tập hợp lực lượng, vây cánh.

Sự thật chứng minh, thẻ bài của công chúa vẫn là rất vang dội.

Mọi người nghe nói công chúa muốn thành lập một đội đá cầu, thì tất cả đều đến đây báo danh tham gia, nàng thuận tay thu chút phí báo danh, nhét nhét nha tế (???). Cũng nên cải thiện thức ăn rồi, lại nước muối khoai tây nhão như thế, đậu giá xào đậu giá mà ăn đi, nàng không thể không hừ thoát*.

* Hạ đường huyết do mất máu, mất nước.

15. Quyển 1 - Chương 15: Ở Rừng Phong Học Võ

Sau khi đội đá cầu trải qua trước hai đợt thẩm định lựa chọn, chỉ còn lại có tám người, xem tổ chất của mọi người, thật đúng là làm người nhọc lòng. Những người này nếu bàn về ngoại hình, cũng không có trở ngại, nếu bàn về công phu trước mắt, thật để cho người dốc sức vượt mồ hôi, còn không bằng nàng đâu. Nói như thế nào, khi nàng ở THPT cũng đã tham gia đấu đạt tới đội nữ, có mấy lần như vậy, chỉ là nơi này người biết khinh công, tựa như chơi game khi treo ngoài treo (???), vạch xuất phát không ở một cấp độ trên. Hàn Linh lại một lần khẩn cấp mà nhận thức đến tầm quan trọng của khinh công, nàng nhất định phải học.

“Công chúa, ở đây mặt trời lớn, ta cùng ngươi qua chỗ mát mẻ bên kia nghỉ ngơi một chút đi.”

Hàn Linh ngẩng đầu nhìn nhìn trời, tầng mây che đầy mặt trời, nàng không thấy được mặt trời rất lớn như thế nào đâu? Quay đầu theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một tên thư sinh lớn lên gầy đang ân cần mà dẫn Tử Nhi đi đến dưới một cây đại thụ bên ngoài sân đá cầu. Xem thư sinh khuôn mặt trắng nõn kia, ngũ quan đoan chính, nhưng thật ra đáng ghét không tệ, chính là xem như thế nào không được tự nhiên lắm. Mà Tử Nhi đỏ bừng mặt, vẻ xấu hổ lộ ra, hình như ẩn tượng đối với hắn không tệ.

Hai mắt của nàng gian xảo mà liếc trộm hai người, ừ..... Có JQ*!

* Là từ viết tắt cho chữ Jiǎoqíng có nghĩa là gian tình.

Hàn Như Phong như bóng với hình mà bu lại đây, nháy mắt đào hoa nói: “Linh nhi, không bằng cũng cho ta lên sân khấu đi, ta nhất định giúp người đánh bại Dạ Ma Thiên.”

“Người nấp một bên đi, đừng để cho ta thêm phiền.” Nàng trực tiếp đuổi hắn đi, đối với hắn hoàn toàn không báo bất luận cái hy vọng gì, từ thành viên được đề cử ở trước mặt đi qua từng người, theo thứ tự điểm danh, “Người, người, người, người..... Bốn người các người, từ hôm nay trở đi liên luyện tập như thế nào phòng thủ cầu môn cho ta. Thi đấu ngày đó, nhiệm vụ duy nhất của các người, chính là bảo vệ cho cầu môn.”

Bốn người bị chọn kinh ngạc nhìn nhau: “Chúng ta chỉ phòng thủ cầu môn, vậy ai tới tiến cầu?”

Lông mày của nàng nhẹ khều, ra vẻ thần bí nói: “Cái này ta đều có an bài, tóm lại các người vô luận là dùng đầu, tay, hay là dùng thân thể, móng, gắt gao chặn lại cầu môn cho ta là được rồi.”

Bốn người vẫn như cũ nghi hoặc mà nhìn nhau, chỉ thủ vệ không đá cầu, cái này đâu có còn là thi đấu đá cầu?

Vì bỏ đi bản khoản của bọn họ, cũng vì kích thích tính tích cực của mọi người, nàng quyết định vớt mỗi câu mắc câu: “Nếu lần này các người có thể giúp ta, không đúng, là giúp công chúa thắng người của thư viện Thanh Bách, công chúa sẽ bẩm báo với Hoàng thượng, cho các người mỗi người thăng quan tiến chức, ban thưởng vàng bạc. Nếu trong đó có người biểu hiện xuất sắc nhất, công chúa còn sẽ suy xét xếp các người vào danh sách tuyển phu của nàng. Nghe rõ chưa?” Dù sao cũng đều là giả, hứa một tên tuổi tới hù dọa người, thì như thế nào? Đây là thủ pháp thương trường nàng quen dùng, lấy chút vỏ rỗng tới dẫn đối phương mắc câu, với mình trăm lợi mà không một hại.

“Nghe rõ.” Tiếng trả lời vang dội, con cá cuối cùng mắc câu.

“Được, bây giờ bắt đầu luyện tập. Đội viên hậu bị phụ trách sút gôn, những người khác liều mạng mà bảo vệ cho cầu môn cho ta.” Sau khi ra lệnh một tiếng, nàng cũng vén tay áo xuống trận, ta không có khinh công, nhưng ta có kỹ năng đá cầu, nàng cũng không tin lấy sách lược bất bại của nàng sẽ không thắng nổi Dạ Ma Thiên.

Ban đêm yên tĩnh không tiếng động, chỉ có người nào đó không ngừng mà ở trong mộng nói mớ.

“Đầu cầu!”

“Sút gôn!”

“Thẻ vàng!”

Hàn Như Phong nhúc nhích đầu mà nhìn nàng ngủ ở bên ngoài tay chân cũng múa, không ngừng nói mớ, dở khóc dở cười. Hàn Linh ở trong mộng một cú đá xoay chuyển xinh đẹp, hung hăng mà nện ở trên bụng của hắn, hắn nhịn đau than nhẹ.

“Dạ Ma Thiên, người kéo người phạm quy..... Trọng tài, cho hắn thẻ vàng.....”

Hàn Như Phong nghe nàng nói mớ, cười khê ra tiếng. Hắn đã nghĩ không ra, vì sao nàng chuyên chú ở trên thi đấu đá cầu như vậy, còn nảy sinh lời nói ác độc nhất định phải chiến thắng Dạ Ma Thiên.

Ngoài cửa sổ là ánh trăng mờ mờ lung, ánh trăng xẹt qua bộ cửa sổ mở nhỏ, chiếu vào trên sườn mặt của nàng, tựa như vẩy lên một tầng ánh sáng rực rỡ dư thừa, mang theo vẻ mê mang.

Ánh mắt của hắn lập loè, cúi người hôn ở trên môi của nàng, đầu tiên là nhẹ nhàng đụng vào, thấy nàng không có cái phản ứng gì. Tinh tế hôn một chút rồi dừng ở gương mặt, cánh mũi, cái trán của nàng, hắn đã khắc chế mình rất lâu, cuối cùng vẫn là nhịn không được khát vọng ở trong lòng.

“Mộ Hoa, đừng đi!”

Xúc cảm thân mật, làm cho nàng theo bản năng mà nghĩ đến Thủy Mộ Hoa mất tích đã lâu. Trong lúc ngủ mơ, nàng duỗi tay ôm cổ của đối phương, chủ động cúi người hôn nhau. Môi lưỡi giao triền, mút hơi thở lẫn nhau của đối phương, độ ẩm của thân thể cũng mãnh liệt mà lên cao.

Một mùi hương hoa lan nhàn nhạt bay vào trong mũi, nàng nhận thấy được khác thường, trong lúc ngủ mơ mở bừng mắt. Đối diện là một đôi mắt đào hoa mê ly mà tràn ngập dụ hoặc, nàng lập tức bừng tỉnh lại, dùng sức đẩy hắn ra. Có lẽ là lực đạo của nàng quá lớn, cả người của hắn ngã xuống giường, ánh mắt bị thương mà ngẩng đầu nhìn nàng, u quang đau đớn ở trong con ngươi đen khuấy động.

Nàng mím môi, có chút hối hận, nàng không nên đối với hắn như vậy, nói như thế nào đi nữa thì hắn cũng là người thật lòng đối với nàng.

“Như Phong, không té đau chứ?”

Nàng duỗi tay về phía hắn, khoe môi là nụ cười áy náy. Nàng nhìn đến ánh mắt của hắn chợt sáng lên, tức khắc khôi phục thần thái ở trên mặt, giữ chặt tay của nàng, liền lặn một vòng mà về tới trên giường. Hắn gất gao mà ôm lấy nàng, hai cổ thân thể dán sát, không để lại bất luận cái khe hở gì.

Nàng rõ ràng mà cảm giác được trên thân thể của hắn độ ẩm lửa nóng, và tiếng tim đập của hắn xúc động như nổi trống, nàng đã đọc hiểu tiếng lòng của hắn, sâu kín thở dài. Hoa rơi cố ý nước chảy vô tình*, nàng rất muốn ở trước mặt tặng hắn những lời này, chính là nàng thật sự không đành lòng nói ra.

* Nguyên văn là Lạc hoa hữu ý lưu thủy vô tình, theo mình nghĩ có nghĩa là chàng có tình mà thiếp vô ý. Nếu mn có ý kiến khác thì hãy nêu ra nhé!

Hắn vẫn luôn ôm chặt nàng, không có nói gì, cũng chưa từng buông tay, chỉ có hô hấp ở bên tai nóng bỏng mà dồn dập, chứng tỏ rằng hắn khẩn trương cùng bất an. Ở trong cái ôm ấm áp hắn, nàng nặng nề mà ngủ, nàng không biết sau khi nàng ngủ say, Băng Tư nằm ở trên chăn đệm dưới đất đã sớm tỉnh lại.

Đây đã là lần thứ ba nàng đi vào rừng phong, lần đầu tiên là tình cờ gặp nhau, lần thứ hai là vì giao dịch mà đến, mà lúc này đây, nàng lại là vì học võ mà đến.

Tia nắng ban mai chiếu rọi ở trên thân thể bồng bồng khí thế của Long Chi Dực, đột nhiên phát hiện bóng dáng của hắn trở nên cao lớn. Kiếm hoa bay múa, kiếm quang lập loè, hắn như con thoi ở trong rừng phong, dáng người mạnh mẽ, cùng với kiếm hoa, là lá đỏ bay lên đầy trời.

Hắn mỗi ngày sớm chiều, cố định ở chỗ này tập võ luyện kiếm, mưa gió không thay đổi. Hắn tuy rằng vui giận không hiện ra vẻ mặt, nàng lại có thể đoán được tâm tư của hắn, hắn nhất định là muốn kế thừa sự nghiệp của phụ thân hắn, trở thành đệ nhất hộ quốc Đại tướng quân của Hàn quốc. Cho nên, hắn tuyệt đối không có thể hời hợt coi khinh võ công của mình, không có thể làm cho mình buông lỏng.

Có thần tử như hắn vậy, là vinh hạnh của nàng mới đúng, nhưng vì sao lòng vẫn là chua xót như vậy. Sợ là hắn thà rằng ở trên sa trường cùng địch liều mạng, cũng sẽ không nguyện ý trở thành hôn phu của nàng. Rốt cuộc nàng không phải người thường, hôn phu của nàng không có khả năng là duy nhất, lấy kiêu ngạo của hắn, hắn khinh thường, cũng không muốn.

“Người lại tới làm cái gì?”

Hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng hỏi chuyện cắt đứt suy nghĩ của nàng, hắn đã thu kiếm, liền đứng cách nàng xa xa không đến mười bước. Hắn liền thật sự chán ghét nàng như thế, ngay cả đến gần bên người nàng cũng cảm thấy tức giận?

“Từ hôm nay trở đi, ngươi dạy ta khinh công.” Không phải thỉnh cầu, mà là giọng điệu ra lệnh. Nếu hắn lựa chọn làm thần tử của nàng, như vậy thì nàng sẽ tác thành cho hắn.

Hai mắt của hắn co rút lại, có chút kinh ngạc nàng đột nhiên ra lệnh.

“Nếu đây là công chúa điện hạ phân phó, vậy thì tại hạ chỉ có thể tòng mệnh.” Bước chân của hắn nhẹ nhàng, gò má đối lập nhau, lời nói không mang theo bất luận độ ấm gì, lạnh băng thấu xương.

“Rất tốt, như vậy thì từ giờ trở đi.”

Nàng giận dữ mà trả lời, nàng cũng không biết chính mình là xảy ra chuyện gì, vì sao để ý phản ứng của hắn như thế, nàng nhất định lại trúng tà.

16. Quyển 1 - Chương 16: Cảnh Xuân Vô Hạn

Hàn Linh ở trong rừng phong nghiêm túc học võ công phu, một góc của thư viện Thanh Bách, nam tử tuyệt mỹ mặc trường sam màu đen vẫn nằm ở trên ghế mây tiếp tục gặm sách của hắn, mí mắt không nhin được mà khép mở. Quyển sách trên tay sách giống như chính là một liều thuốc thôi miên, sách không ru người ngủ, người tự ngủ, đây là miêu tả tốt nhất ở trong lòng của hắn.

Một hàng tứ đại hộ pháp ngồi ở trước mặt của hắn, cũng theo tần suất mí mắt của hắn khép mở, bị thôi miên theo. Quái, cái này cũng không tới ngày nóng bức, làm sao đã mệt rũ rượi như vậy? Không biết là tên tiểu lâu la nào đứng gác trong lúc lơ đãng hắt xì một cái, năm người đồng thời cảnh giác.

“Nha nha, đốt sách cho ta.” Dạ Ma Thiên vì để cho hã giận mà ném đem sách xuống đất, hắn nhin không nổi rồi.

Phong hộ pháp mạo hiểm sinh mạng nguy hiểm, nhỏ giọng nói thầm nói: “Lão đại, đây nhưng đã là quyển sách thứ mười lăm rồi.” Lão đại mỗi lần một phát hỏa sẽ để cho người đốt sách, thế nhưng lát nữa lại để cho người tới tìm sách tiếp, lẫn lộn qua lại. May là sách giống nhau, học sinh ở trong thư viện mỗi người một quyển sách, bằng không bọn họ chẳng phải là còn phải xuống núi đi cướp đoạt sách đi?

Hắn khom người nhặt sách ở trên mặt đất lên, cùng bọn Vũ hộ pháp trao đổi một ánh mắt, bây giờ bọn họ đã có kinh nghiệm, biết rõ lão đại sau đó nhất định sẽ hối hận, cho nên mỗi lần đều làm bộ đốt sách, kỳ thật là tay trái nhận sách, tay phải trả sách, lẫn lộn tới lẫn lộn đi, cuối cùng vẫn là quyển sách kia.

“Lão đại, nếu không đi ra ngoài giải sầu? Lão đại ở thư viện đọc sách cũng không phải cái biện pháp.”

“Đúng vậy, lão đại, nghe nói thư viện ở đối diện đang tuyển người, luyện tập đá cầu, sao chúng ta không qua đi tìm hiểu một chút tình hình?”

Tứ đại hộ pháp sôi nổi hiến kế, lão đại không ra khỏi cửa, bọn họ cũng không cách nào ra khỏi cửa, thật sự là đợi không được, tiếp tục đợi nữa, cả người sẽ mọc meo. Cố gắng hết sức, bọn họ dẹo mồm dẹo miệng, thế nào cũng phải nói động lão đại để cho hắn ra khỏi cái ổ của mình. (phần này mình chém)

Nghe được hồi lâu, Dạ Ma Thiên cũng bắt đầu động lòng, tuy nói lần trước chớp tới tiểu tử kia lớn lên rất xấu, ở trong mắt của hắn thiên hạ sẽ không có người không xấu, chính là lại rất thú vị. Người dám công khai cùng hắn khiêu chiến, hắn vẫn là người đầu tiên, khơi dậy lòng hiếu kỳ của hắn.

Mông của hắn rời ghế mây, thân hình cao lớn tuấn mỹ đứng lên, tứ đại hộ pháp như trút được gánh nặng, thế là cao hứng phấn chấn mà đuổi theo lão đại, xuất phát tới thư viện Bạch Tùng.

Đối diện chính là cửa chính của thư viện Bạch Tùng, tứ đại hộ pháp ngẩng đầu ưỡn ngực, đi theo phía sau lão đại, chỉ cần có lão đại ở đây, bọn họ không sợ trời không sợ đất, lòng tự tin và lòng hư vinh tăng vọt vô cùng. Lần này đi đến thư viện Bạch Tùng, người của thư viện còn dám không dám khinh thường bọn họ.

Lão đại ở đằng trước đột nhiên xoay về một phía, đi đến dưới chân núi, chẳng lẽ lão đại lại lạc đường?

Lão đại là kẻ mù đường, đây là cơ mật tối cao ở trong bang của bang Thiên Ma, cũng chỉ có bọn họ tứ đại hộ pháp và lão bang chủ mới biết được. Chẳng lẽ lúc này, hắn lại tái phát? Không nên nha, đằng trước ở trên cửa chính treo bốn chữ lớn “thư viện Bạch Tùng” như vậy, ngay cả bọn họ cũng nhận ra được, lão đại nhìn sách nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ còn không nhận ra bốn chữ này?

Bốn người trong đầu thắc mắc chồng chất, nhìn lẫn nhau, ai cũng không dám mở miệng hỏi.

Cuối cùng, vẫn là Phong hộ pháp gánh vác nguy hiểm, tiến lên nhắc nhở nói: “Lão đại, chúng ta không đi thư viện Bạch Tùng sao?”

Con người đen tuyệt mỹ thoảng chuyển động, trên vẻ mặt xẹt qua một tia mê mang, Dạ Ma Thiên ngưng mi suy tư một phen, rõ ràng thư viện ở phía đối diện, vì cái gì hần mỗi lần đều đi nhầm? Không thể tưởng tượng được.

Phong hộ pháp tinh tế mà quan sát đến biểu tình của lão đại, nhỏ giọng nói: “Đều là tiểu nhân sai, tiểu nhân dẫn đi cho lão đại lầm đường.”

Lông mi tuấn mỹ nhẹ khều xuống, đường nét khuôn mặt của Dạ Ma Thiên giãn ra, ngoắc ngoắc tay với hần nói: “Các người trước đi thư viện tìm hiểu tin tức, ta đi đến đầm nước ở dưới chân núi tắm một cái sẽ trở lại.”

Phong hộ pháp sững sốt, lão đại nghĩ như thế nào vừa ra là vừa ra (???): “Lão đại, để tiểu nhân dẫn đường cho ngài.”

Dạ Ma Thiên có chút không vui, mặt trầm xuống nói: “Chẳng lẽ ta còn tìm không được một đầm nước?”

Nhiệt độ không khí xung quanh chợt giảm xuống, Phong hộ pháp không lạnh rét run mà sợ run cả người, vội lắc đầu giải thích nói: “Đương nhiên không phải, lão đại anh minh thần võ, làm sao có thể tìm không được đầm nước? Là tiểu nhân vô năng, thường xuyên đi đến ngã rẽ ở dưới chân núi liên phân không rõ phương hướng, đầm nước rõ ràng ở ngay bên phải, nhưng tiểu nhân cứ tìm bên trái, ngài nói tiểu nhân có phải mơ hồ hay không?” Nói thật ra, hần thật đúng là thay lão đại nhọc lòng, vạn nhất hần bởi vì muốn đi tắm mà lạc đường, vậy hần có thể giao phó cùng lão bang chủ như thế nào?

“Là ở bên phải sao?” Con mắt hẹp dài nheo lại, vẻ mặt lộ ra một tia mê hoặc.

Phong hộ pháp rất khẳng định mà chỉ vào tay phải của lão đại, chắc chắn mà nói: “Đúng vậy, ở bên phải, chính là cái tay bên phải mà lão đại ngài thường xuyên hươ quỳen đánh tiểu nhân này.” Vì để ngừa vạn nhất, ai biết được lão đại là không thể phân biệt rõ trái phải, hần vẫn là cẩn thận nhắc nhở.

Dạ Ma Thiên lật tay phải của mình dò xét một phen, đuôi lông mày nhẹ khều, sau đó liền cất bước xuống núi. Bốn người ở sau lưng ánh mắt quan tâm mà nhìn theo lão đại, thật là không yên tâm a, muốn ở phía sau đuổi theo hần hay không, đến lúc hần tìm được đầm nước mới thôi? Thế nhưng lão đại nội công thâm hậu, bọn họ một khi ở phía sau theo dõi, nhất định sẽ bị hần phát hiện, lão đại nếu là tức giận, vậy..... Hay là quên đi, dù sao ở bên trong ngọn núi này, người dù sao cũng sẽ không thất lạc.

Đầm nước tĩnh mịch, ba mặt bị núi bao quanh, thường có chim sâu khẽ hót.

Khó có được tìm được một nơi đẹp tĩnh mịch và yên lặng như thế, Hàn Linh tự do mà rong chơi ở trong đầm nước, mệt mỗi khi luyện võ mới vừa rồi trở thành hư không.

Vốn là cho rằng học võ rất đơn giản, nhưng sau khi chân chính tiếp xúc, mới biết hoàn toàn không phải chuyện như vậy. Từ trước đến nay nàng tự nhận năng lực học tập cực mạnh, cũng không thể không ở trước mặt võ công bại lui. Nhìn ra được Long Chi Dực vẫn luôn cố nén tính tình không kiên nhẫn, từng lần một sửa đúng chiêu thức không tiêu chuẩn của nàng, nàng nghĩ nếu không phải bởi vì nàng có một tầng thân phận công chúa này, hần nhất định ngay cả để ý cũng không muốn liếc mắt để ý nàng.

Hình tượng của nàng ở trong lòng của hần nhất định càng thêm suy giảm nhiều, làm sao nàng thất bại như thế.....

Hàn Linh nhắm mắt nằm ngửa nổi ở trên mặt nước, chỉ dùng bàn chân ở dưới nước nhẹ nhàng đẩy nước. Trên người nàng mặc một cái yếm mỏng hồng nhạt, mặt trên có thêu một con bạch hồ, màu lông thuần trắng vô cùng rất thật. Cái yếm này chính là khi lần trước nàng đi dạo phố, thấy mặt trên thêu bạch hồ đáng yêu mới mua, mặc ở trên người mượt mà thoải mái, nàng vô cùng thích.

Khi Dạ Ma Thiên tìm được đầm nước, nhìn thấy chính là một bức tranh dụ cho người mơ màng, phản ứng đầu tiên của hần chính là thả người nhẹ nhẩy, đập trên mặt nước ở trên không bay đến vị trí nàng đang trôi nổi. Hần duỗi cánh tay dài, một tay vớt nàng ra khỏi mặt nước.

Trên người một trận lạnh lẽo, còn mang theo gió, nàng mở bừng mắt, đối diện chính là Dạ Ma Thiên đang ôm nàng bay về phía bên bờ núi đá, nàng gần như hôn mê bất tỉnh. Thế nào lại là cái oan gia đối đầu này?

Chậm đã! Hắn muốn làm gì nàng? Không phải là muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, mượn cơ hội để trả thù nàng chứ?

“Người buông ta ra!”

Nàng quơ nắm tay, nện ở trên ngực của hắn, đáng tiếc cơ bắp của hắn rắn chắc, nắm tay của nàng đánh vào trên người của hắn một chút độ mạnh yếu cũng không có, ngược lại nắm tay của nàng càng thêm đau đớn.

Trên lưng đụng chạm đến núi đá cứng rắn, hắn đặt cả người của nàng ở phía trên, con mắt hẹp dài híp lại nhìn nàng từ trên xuống dưới, giống như là đang suy tư cái gì. Hồi lâu, hắn cuối cùng đã mở miệng: “Nàng không chết?”

Hai mắt của nàng khê trợn trắng, nàng lúc nào nói nàng đã chết? Hoá ra hắn cho là nàng tìm chết, mới vót nàng lên từ trong nước cứu nàng đâu.

Đại ca, trước khi anh hùng cứu mỹ nhân, có thể trước đó làm rõ ràng tình hình hay không?

Sau khi hắn nói thêm một câu, làm cho nàng càng thêm muốn ngắt đi.

“Thoạt nhìn nàng, có chút quen mặt.”

17. Quyển 1 - Chương 17: Tình Cảm Mãnh Liệt Trong Đêm

Hàn Linh chớp chớp mắt, thì ra hắn không có nhận ra nàng. Đúng vậy, bây giờ nàng đang mặc trang phục nữ nhân, hắn chỉ thấy qua nàng một lần, dĩ nhiên không nhận ra.

Lần này nàng cuối cùng yên tâm, thản nhiên vênh váo mà bò lên trên từ núi đá, nhón mũi chân, vỗ vỗ vai hắn nói: “Đại ca, xin khuyên người một câu, dùng một chiêu này cùng mỹ nữ lôi kéo làm quen, đã lỗi thời rồi.”

Người nào đó kinh ngạc nhìn chằm chằm nàng, tầm mắt chậm rãi dời xuống, xẹt qua cái cảm khó léo của nàng, cái cổ nhỏ trắng nõn không rãnh (?), lại đến phác họa hai ngọn núi nhỏ lên ở trước ngực..... Nàng nhìn đến ở trong con ngươi đen của hắn dần dần dâng lên một ngọn lửa, ánh mắt cũng trở nên đen sẫm. Đang lúc nàng cảm giác được tin tức nguy hiểm, khi chuẩn bị thoát đi, ngay sau đó, hắn duỗi tay mò được nàng tới trong lòng ngực, cúi đầu che lại đôi môi của nàng.

Hắn hôn bá đạo mà cường thế, không cho phép nàng tránh lui và thoát đi, không khí hô hấp cũng càng ngày càng ít, nàng cảm giác được hít thở không thông. Nàng hơi mở đôi mắt sao mơ màng màng nhìn về phía hắn, khoảng cách gần như thế, khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn ở gần ngay trước mắt. Mỗi một chỗ trên da thịt, mỗi một sợi lông mi đều tinh tế và mê người như vậy, nói thật ra, hắn quả thật rất có sức quyến rũ, không có một nữ nhân nào có thể ngăn cản được sự dụ hoặc của hắn.

Tay vốn đang chống đỡ ở trước ngực của hắn, dần dần dời lên, ôm lấy cái cổ thon dài của hắn, nhiệt tình mà đáp lại hắn. Dù sao hắn không có nhận ra nàng, bắt quá là thân hoan bình thường mà thôi, chờ nàng trở lại đổi trở về nam trang, hắn sẽ không có khả năng lại nhận ra nàng.

Bàn tay to rộng của hắn bắt đầu ở trên người nàng di chuyển, ở phía sau cổ của nàng nhẹ nhàng xé ra, thu lại một cái yếm duy nhất còn lại ở trên người của nàng. Nàng nghe được một tiếng than nặng ở trong mũi của hắn, sau đó cả người của nàng bị hắn lôi kéo lại lần nữa nằm ngửa ở trên núi đá. Cảm xúc cứng rắn, trên người không có bất luận trói buộc gì, nàng vẫn là lần đầu tiên thản nhiên mà cùng thiên nhiên tiếp xúc như vậy. Một luồng cảm giác kích thích và cảm giác hưng phấn bao phủ toàn thân, nàng tham luyện mà hưởng thụ hắn hôn môi, hắn chăm sóc, ở ngay lúc này, nàng đối với hắn đã hoàn toàn đã không có thành kiến và cảm giác chán ghét. Hắn chỉ là một người cực có nhiệt tình, tình nhân sức quyến rũ vô hạn, chuyện tình đối với nàng có thể làm lẫn nhau vui thích.

“A ——”

Trong thân thể truyền đến đau đớn xé rách, thân thể này của nàng lần đầu tiên cứ như vậy không thể hiểu được mà cho oan gia đối đầu của nàng, lại nói tiếp thật đúng là châm chọc.

Hắn giống như một con mãnh thú, rất điên cuồng mà đoạt lấy hơi thở của nàng, biểu tình bá đạo mà chuyên chú, làm nàng mê say. Trên người của hắn dường như có tinh lực vô hạn, không có chút nào ngừng lại, một lần lại một lần, lần lộn nàng thẳng đến khung xương eo rời rạc.

Nàng thật sự nhịn không nổi, thừa dịp khi hắn đang chuyên chú mà vùi đầu ở trước ngực của nàng, dùng sức đẩy một cái đập một cái. Cứ như vậy, nàng đem bang chủ của thiên hạ đệ nhất đại bang, thiên hạ đệ nhất cao thủ Dạ Ma Thiên bị đá vào trong đầm nước, trong tay của hắn còn túm từ trên người của nàng bong ra từng mảng yếm hồng nhạt.

Ngay sau đó, nàng cũng tung người nhảy vào trong đầm nước, vào trong nước rồi chính là thiên hạ của nàng.

Khi nàng thoát lên bờ thì, còn có thể nghe được tiếng của hắn ở trong nước nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Nữ nhân, lưu lại tên của nàng!”

Đồ ngọc mới lưu lại tên đấy, nàng quay đầu lại hướng hắn làm cái mặt quỷ, cười trộm xốc lên mặc áo, vội vàng thoát đi, ở dưới người còn một trận nóng rát. Ma quỷ, một chút cũng đều không biết thương hương tiếc ngọc.

Đến thời gian cơm trưa, nàng một chút đều không muốn động đây, lười nhác mà nằm ở trên giường, trên người tựa như cái khung rời rạc, toàn thân vô lực. Bỗng nhiên ngửi được một mùi hương của thức ăn, là Hàn Như Phong giúp nàng từ nhà ăn mua đồ ăn trở về, ngửi được hương vị khoai tây kia, dạ dày của nàng một trận quay cuồng.

“Linh nhi, ngồi dậy ăn chút đi.”

Nàng bóp mũi, vung tay ngăn lại: “Lấy xa một chút, ta muốn nôn.”

Hàn Như Phong có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể đem đồ ăn đặt ở nơi xa. Lúc này, Băng Tư từ ngoài cửa tiến vào, hắn đã biến mất toàn bộ buổi sáng, bây giờ mới xuất hiện.

“Công chúa, ăn cái này đi.” Ở trong tay của hắn nhiều hơn một con gà nướng da giòn đến ánh vàng rực rỡ tó, mùi hương mê người lao thẳng tới trong mũi.

“Oa, ở đâu ra gà nướng? Băng Tư, ta yêu ngươi muốn chết.” Nàng tức khắc tinh thần tỉnh táo, bỏ dậy, từ trong tay của hắn đoạt lấy gà nướng, ăn một trận ngấu nghiến. Điều không biết có bao nhiêu lâu không có hưởng dụng đến mỹ thực, cuộc sống kham khổ trong núi a.

Băng Tư nghe được nửa câu sau của nàng, hai tai đột nhiên đỏ bừng, sắc mặt khốc khốc mà xoay người đứng ở một bên, nếu không phải nàng biết bí mật nhỏ của hắn, chỉ sợ cũng sẽ bị gương mặt lãnh khốc của hắn lừa gạt đi rồi. Thực sự có ý tứ, có lẽ có thể thu hắn để cho mình dùng, từ đó thoát khỏi khống chế của Hàn hoàng đầu. Nàng âm thầm động tâm tư, dùng ánh mắt khác thường liếc nhìn hắn. Hàn Như Phong lại cho rằng nàng là thật sự đối với Băng Tư lưu tâm, khuôn mặt sa sầm xám xịt, quay đầu ở một bên sinh hờn dỗi.

Buổi chiều môn cầm nghệ, tới một tên phụ tử mới, cầm kỹ của hắn bình thường, hoàn toàn không cách nào so sánh với cầm kỹ tỉ mỉ xuất sắc của Thủy Mộ Hoa. Cả lớp học nghe được cực kỳ nhạt nhẽo. Tiết sau, Hàn Linh lại lần nữa đi đến nhà trúc, vẫn là trống rỗng như cũ. Hắn rốt cuộc đi nơi nào?

Băng Tư giống như xem thấu tâm tư của nàng, chủ động lên tiếng nói: “Công chúa, hắn dùng chính là trà diệt hương của Lăng Tiên cung, loại dược này cực kỳ hiếm thấy, hắn nhất định cùng Lăng Tiên cung thoát không khỏi liên quan.”

“Lăng Tiên cung? Đó là cái gì?” Nàng nghe thấy được một chút hơi thở không tầm thường, cảm giác chính mình dường như đang cuốn vào một hồi tranh đấu vô hình ở bên trong.

“Lăng Tiên cung là một cái môn phái giang hồ cực kỳ thần bí, ai cũng không biết vị trí cụ thể của nó, chỉ biết là môn đồ của nó mỗi người võ nghệ tinh vi, lại đa tài đa nghệ. Môn phái này còn có một cái quy định bất thành văn, phàm là sở thu môn đồ, bên ngoài phải có tiên dung ngọc tư, cho nên mỗi một người từ Lăng Tiên cung đi ra ngoài, toàn bộ là mỹ mạo xuất chúng, tài hoa hơn người.”

Nghe xong hần giải thích, Hàn Linh lâm vào trầm tư, Thủy Mộ Hoa đến từ Lăng Tiên cung, vậy hần tiếp cận nàng còn có mục đích gì? Chẳng lẽ thân thể này của nàng, phía trước cùng Lăng Tiên cung có chút sâu xa?

Bên ngoài nhà trúc truyền tới một tiếng bước chân vội vã, nàng vội vàng quay đầu lại, không có nhìn thấy người nàng muốn đợi, lại chờ được thần sắc nôn nóng của Hàn Như Phong.

“Linh nhi, Dạ Ma Thiên tới, còn có tứ đại hộ pháp thủ hạ của hần, bây giờ đang ở trên sân đá cầu.”

Nàng nheo mắt, chẳng lẽ nhanh như vậy hần đã nhận ra được nàng? Đây cũng không phải là hiện tượng tốt.

“Không cần để ý tới hần, dù sao thời gian thi đấu vẫn còn chưa tới.” Loại tình huống ở trước mắt này, vẫn là không cần gặp mặt cho thỏa đáng, vạn nhất hần thật sự nhận ra nàng, vậy chẳng phải là rất xấu hổ?

“Dạ Ma Thiên nói rõ muốn gặp người, người không đi chỉ sợ không được.....” Hàn Như Phong sắc mặt rất là khó xử, muốn nói lại thôi.

Nàng nhận thấy được khác thường, hỏi tới: “Sao lại thế này?”

Hàn Như Phong chần chờ nói: “Hần..... Hần trối tất cả đội viên lại, nói người muốn dùng thủ đoạn lạm dụng dưới ba đối phó hần như vậy, muốn người cho hần một ý kiến.”

Nàng mí mắt khẽ giật: “Hần nhìn thấy chúng ta huấn luyện?” Thấy Hàn Như Phong gật đầu, nàng bưng tỉnh đại ngộ, thì ra là bởi vì nhìn thấy các nàng chuyên luyện tập phòng thủ cầu môn, cho nên hần không vui.

Xem ra vẫn là sơ suất, hần là nên cách ly đội viên, bí mật huấn luyện mới đúng. Người của bang Thiên Ma ngược lại cũng không ngu ngốc, hiểu được tới trước tìm hiểu tin tức, việc này có chút khó giải quyết a.

“Đi, chúng ta đi gặp mặt hần.” Sự tình dù sao vẫn phải đối mặt, đi một bước tính một bước đi.

18. Quyển 1 - Chương 18: Có Âm Mưu

Trước khi đi đến sân đá cầu, Hàn Linh cố ý tìm Long Chi Dực tới hộ giá. Bây giờ hần một lòng muốn thoát khỏi danh sách tuyển phu, cũng chỉ có thể bị quản chế với nàng, còn không dám ngang nhiên chống lại nàng. Mà nàng cũng lợi dụng loại tâm lý này của hần, gián tiếp mà lấy hần làm súng sử dụng, nếu không cách nào nói cảm tình, vậy thì nói giao dịch.

Ở trên sân đá cầu, tứ đại hộ pháp không biết từ chỗ nào đưa ghế mây tới đặt ở giữa sân, còn thân hình thon dài của Dạ Ma Thiên cứ lười nhác mà nằm nghiêng ở bên trên như vậy, ngực cổ áo hơi mở ra, mặt trên còn có chút vết quào phiếm hồng, đó là khi nàng ở đầm nước lưu lại dấu vết. Nhìn đến cái tư thái lười biếng này của hần, nàng nhin không được liếm liếm cánh môi của mình, tâm thần nhộn nhạo. Đáng chết, ban ngày ở chỗ này khoe khoang lẳng lơ, may mắn nơi này tất cả đều là nam nhân, nếu không nàng chẳng phải là rất có hại?

Ách, không đúng a, hần cũng không phải người nào của nàng, nàng làm gì khấn trương như vậy?

Lại từ phía sau hần nhìn lại, tám tên đội viên đá cầu bị trối ở một chỗ, trong miệng đều nhét một miếng vải bố, khiến cho bọn họ không cách nào nói. Nàng tức khắc phát hỏa, hần dựa vào cái gì trối người của nàng lại chứ?

“Dạ Ma Thiên, người trối người của ta lại, rốt cuộc là có ý gì?”

Trong nháy mắt khi Dạ Ma Thiên nhìn thấy nàng, ánh mắt đại biến, đi vòng qua trước người của nàng, híp lại con mắt hẹp dài nhìn nàng từ trên xuống dưới, trái trái phải phải cẩn thận ngắm nhìn, giống như muốn nhìn thấu nàng.

Nàng lui lại phía sau mấy bước, cảnh giác mà trừng mắt nhìn hắn: “Người làm gì?”

Dạ Ma Thiên ngưng mi suy tư một chút: “Người..... Nhìn rất quen mặt.”

Nàng lập tức liếc mắt xem thường, lại là những lời này: “Vô nghĩa! Người chưa từng thấy ta sao?”

Dạ Ma Thiên nghiêm túc mà lắc đầu, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra vẻ mê mang: “Không đúng, ta nhất định từng gặp qua người ở nơi nào đó.

Sợ hắn thật sự nhận ra nàng, nàng vội vàng đánh gãy suy nghĩ của hắn, thay đổi đề tài nói: “Dạ Ma Thiên, người trói người của ta, đến tội cùng là có ý gì?”

Dạ Ma Thiên thu liễm mi cười lạnh nói: “Người chỉ làm cho bọn họ luyện thủ môn, lại là ý gì? Hay là người muốn ở trong lúc thi đấu đá cầu sử dụng gian trá?”

Đã đoán được hắn sẽ nói như vậy, nàng đúng lý hợp tình mà phản bác: “Vậy làm sao là sử dụng gian trá? Có người tiến cầu, tự nhiên cũng người có thủ vệ, đây là chiến thuật, chẳng lẽ người ngay cả cái này cũng đều không hiểu?”

“Đối trá nguy hiểm! Dù cho người thật sự sử dụng gian trá, cũng không sao cả, ngay cả bọn họ những người này, hoàn toàn không phải đối thủ của ta.” Lại là vẻ mặt không ai bì nổi, tuy rằng cuồng vọng, lại vẫn là trông mắt mê người. Nàng không tự giác mà lại nghĩ tới một màn ở đầm nước, thân thể cường tráng và nụ hôn lửa nóng của hắn, làm cho nàng có chút thất thường.

Hàn Linh chu chu môi, trách mắng: “Cuồng vọng tự đại! Chúng ta đây chờ coi.”

Tiến đám người Dạ Ma Thiên đi, Hàn Linh thở phào nhẹ nhõm một hơi, xem ra trận thi đấu đá cầu này chỉ sợ muốn thắng không dễ a, phải nghĩ biện pháp khác mới được. Bằng không đến lúc đó nếu thật sự thua, vậy nàng chẳng phải là từ nay về sau đều phải nghe lệnh của hắn?

Quay đầu lại liếc về phía Long Chi Dực vẫn luôn ôm kiếm im lặng không nói, không biết võ công của hắn so sánh với Dạ Ma Thiên, ai hơn ai kém?

“Người đánh thắng được hắn sao?” Nàng nhin không được hỏi.

Đổi lấy lại là Long Chi Dực cực kỳ thẳng thắn thành khẩn dứt khoát trả lời: “Không thể!”

Hắn nhưng thật ra thành thật, nhưng nếu là ngay cả hắn cũng không thể chiến thắng Dạ Ma Thiên, chẳng lẽ nàng vẫn phải là cuốn gói chạy là thượng sách?

Không nghĩ, Long Chi Dực lại tiếp theo nói câu: “Nhưng ta có thể thắng cầu.”

Nàng mừng rỡ như điên, hai mắt sáng lên, muốn chính là những lời này của người.

“Làm sao thắng cầu?”

Long Chi Dực ngẩng cao đầu, đường cong cái cằm lạnh lẽo cứng rắn, hơi thở kiêu căng che kín toàn thân, bình tĩnh nói: “Tìm người kiềm chế trụ hắn, phân tán lực chú ý của hắn, một mình ta đối phó với năm người khác, thì có thể thắng cầu.”

Đúng vậy, nàng chỉ nghĩ đến làm sao bảo vệ cho cầu môn của bên mình, lại xem nhẹ thực lực của Dạ Ma Thiên, cho dù bên mình tất cả mọi người đều lui giữ cầu môn, chỉ sợ cũng không cách nào ngăn cản được lực lượng đáng sợ của hắn. Nếu có người có thể kiềm chế trụ hắn, khiến cho thi đấu phía trên lấy năm địch năm, cứ như vậy phần thắng tất nhiên cao hơn rất nhiều.

Nàng ung dung gật đầu nói: “Có đạo lý, chính là võ công của hắn cao cường như thế, làm sao mới có thể kiềm chế trụ hắn?”

“Đây là vấn đề của người.” Long Chi Dực khò khò mà trả lại một câu, xoay người rời đi.

Nàng có chút tức giận, đây là cái thái độ gì của hắn?

“Này, này..... Người cứ như vậy buông tay mặc kệ? Ta nhưng nói cho người, nếu là thi đấu thua, người sẽ là người đầu tiên ta viết vào danh sách.”

Nghe được nàng ở phía sau hắt một trận rít gào và uy hiếp, Long Chi Dực khước môi nhẹ kéo, trả lại một câu: “Tùy theo người.” Ai cũng sẽ không chú ý tới lúc này đường cong trên khuôn mặt của hắn đã không hề lạnh lẽo cứng rắn như vậy.

Nàng rõ ràng mà sưng sốt một chút, hắn đây là có ý gì? Tùy theo nàng? Vậy rốt cuộc là có thể viết, hay là không thể viết? Dùng đầu ngón chân nghĩ, cũng biết hắn định là không cam lòng vào cung làm một trong những vị hôn phu của nàng, nàng vẫn là không cần hy vọng xa vời, nhanh chóng nghĩ cách đối phó Dạ Ma Thiên mới là chính đạo.

Sau bữa cơm chiều, lại đi rừng phong tìm Long Chi Dực, Hàn Linh cùng hắn hẹn xong, về sau mỗi ngày sớm chiều, hắn đều đến dạy nàng luyện võ. Từ biểu tình của hắn, nàng nhìn không ra hắn đến tột cùng là không kiên nhẫn, hay là hơi bị miễn cưỡng, nói tóm lại chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Nghĩ lại, cứ như vậy chẳng phải là sinh ra rất nhiều cơ hội cùng hắn một mình ở chung, chính cái gọi là lâu ngày sinh tình..... Phi phi phi, tại sao nàng lại suy nghĩ lung tung?

Kỳ thật, lại nói tiếp, Dạ Ma Thiên cũng rất không tồi, là một tình nhân rất tốt. Nàng không khỏi có chút nhớ nhung thể trạng cường tráng và dung nhan tuyệt mỹ của hắn, đặc biệt là cao ngạo của hắn, cá tính không ai bì nổi, để cho nàng thương thức và mê muội. Nàng vẫn thích nam nhân cường thế, có thể bảo hộ nàng, cũng có thể trở thành trợ lực của nàng.

Khi đến gần rừng phong, trong lúc vô tình nàng nhìn thấy một hình bóng quen thuộc vội vàng đi đến chỗ sâu ở trong rừng phong, đó không phải là Hàn Như Phong sao? Hắn đi đến rừng phong làm cái gì?

Nàng vốn định gọi hắn lại, có thể thấy được bước chân của hắn càng lúc càng nhanh, hình như có việc gấp. Trong lòng của nàng xẹt qua một tia cảm giác bất an, nhắc chân bám đuôi theo sau, muốn nhìn thấy đến tột cùng.

Vẫn là nàng hẹn Long Chi Dực gặp mặt ở phiến cánh rừng kia, nàng nhìn thấy một tên hắc y nhân đang đứng ở phía trước, che mặt, mà Hàn Như Phong đứng là đi tới chỗ của hắn.

Nàng sinh lòng nghi ngờ, tránh ở chỗ phía sau một cây phong cách bọn họ xa hơn một chút, nghe lén cuộc đối thoại của bọn họ.

Cuộc đối thoại của bọn họ tiếng cực nhỏ, nàng chỉ có thể nghe được đại khái.

“Tiểu hầu gia, Vương gia thúc giục người mau chóng làm việc, cần phải nắm công chúa trong tay, để chúng ta thao túng.” Đây là giọng nói của hắc y nhân, hoàn toàn là giọng điệu việc công xử theo phép công.

“Còn có chuyện khác sao?” Giọng nói của Hàn Như Phong lạnh băng, hoàn toàn không giống Hàn Như Phong bình thường mà nàng nhận biết. Bọn họ đến tột cùng đang che giấu âm mưu như thế nào, muốn đối với nàng bất lợi như thế nào? Lòng của nàng tức khắc chìm vào đáy biển, người mỗi đêm ngủ ở bên cạnh của nàng thế nhưng đối với nàng lòng dạ khó lường, từ nay về sau còn để cho nàng ngủ đến an ổn như thế nào?

“Vương gia để cho tiểu nhân nhắc nhở tiểu hầu gia, ngàn vạn lần không nên động tâm với công chúa. Mặt khác, tháng sau thư viện khảo hạch, Hoàng thượng sẽ ngự giá đích thân tới, hy vọng tiểu hầu gia có thể trước đó, đem việc mà Vương gia phân phó toàn bộ làm thỏa đáng.”

Lão cha muốn đích thân tới thư viện? Tại sao nàng lại không biết?

Bọn họ rốt cuộc đang âm mưu kế hoạch như thế nào? Chẳng lẽ là muốn mưu quyền soán vị?

19. Quyển 1 - Chương 19: Lão Đại Tư Xuân

Hàn Linh nghĩ đến xuất thần, dưới chân lơ đãng mà dẫm trúng một mảnh lá phong, phát ra tiếng vang lạ. Khi nàng đang ảo não muốn rút lui là lúc, đã không kịp, hắc y nhân đã phát hiện ra hành tung của nàng.

“Ai?”

Nàng đang nghĩ tới có muốn hay không đi ra ngoài, vạch trần âm mưu của bọn họ, một cái bóng dáng khác trước nàng một bước nhảy đến phía trước, lại là Long Chi Dực vốn nên xuất hiện ở đây. Hay là hắc y nhân sớm liền tránh ở nơi này, cũng nghe lén đến cuộc đối thoại của bọn họ?

“Thì ra là nhị công tử của Long tướng quân, thất kính thất kính.”

“Người nhận ra ta?” Giọng nói của Long Chi Dực như cũ là trong trẻo lạnh lùng, không mang theo bất luận độ ấm gì. Nàng bỗng nhiên tìm được chút cảm giác cân bằng, ít nhất hẳn không phải chỉ đối với một mình nàng như thế.

Hắc y nhân phát ra tiếng cười khê: “Nhị công tử của Long tướng quân tuổi trẻ tài toàn, võ nghệ bất phàm, tại hạ tự nhiên sớm có nghe thấy.”

“Ta mặc kệ các người có âm mưu gì, tóm lại ta không cho phép các người thương tổn công chúa, nếu không..... Phải hỏi một chút bảo kiếm ở trong tay của ta.” Long Chi Dực đặt ngang kiếm ở phía trước, tư thế cầm kiếm soái đến khốc tể (?).

Quá cảm động, nàng suýt nữa khóc lóc thảm thiết, hẳn lại là che chở nàng như vậy.

Đáng tiếc, nàng ở trong lòng hẳn vĩnh viễn là BOSS, nàng là không hy vọng xa vời.

Ánh mắt của hắc y nhân đột nhiên thu lại, phát ra hơi thở nguy hiểm.

“Long công tử hà tất như thế? Mọi người nước giếng không phạm nước sông. Nếu Long công tử muốn bảo vệ công chúa, chúng ta không động vào công chúa chính là, chẳng qua..... Hy vọng Long công tử không cần phá hủy kế hoạch lớn của chúng ta, nếu không.....”

Long Chi Dực vẫn không nhúc nhích mà cùng hẳn giằng co, hơi thở khiếp người, kiên cường mà kiên định.

Hắc y nhân giống nhau nhìn chăm chú hẳn hồi lâu, thu hồi ánh mắt, chấp tay lạy bái với Hàn Như Phong, nhanh chóng rời đi rừng phong.

Hàn Như Phong kinh ngạc đánh giá Long Chi Dực, biểu tình này của hẳn nàng xa lạ, nhiều lần, cũng đi theo biến mất ở bên ngoài rừng phong.

“Xuất hiện đi.”

Long Chi Dực đưa lưng về phía nàng lên tiếng, nàng cũng đoán được hẳn nhất định là sớm đã phát hiện nàng, cho nên mới sẽ hiện thân trước tiên, thay nàng ngăn cản tai họa.

“Vừa rồi, cảm ơn người.”

“Người không hiểu kỳ kế hoạch lớn của bọn họ sao?”

Hàn Linh cười lạnh, nàng cái gì đều không tranh, lại vẫn là trốn không thoát khỏi tranh đấu quyền thế. Tranh cùng không tranh, thì ra là cùng một kết quả, một khi đã như vậy, nàng không thể lại vô tri vô giác mà sống qua ngày, nàng phải bảo vệ chính mình, bảo hộ người muốn bảo hộ. Quyền lực đấu tranh phải không? Trải qua vô số tranh đấu ở trên thương trường, nàng còn có gì phải sợ?

“Người nguyện ý giúp ta sao? Chỉ cần ta còn sống một ngày, người chính là đệ nhất đại tướng của Hàn Quốc, quân thần đồng tâm, vinh nhục cùng nhau.”

Hàn Linh ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt kinh ngạc của hẳn, mang theo vẻ khiếp sợ và mê luyến, hẳn nhất định sẽ không nghĩ đến nàng sẽ có dã tâm lớn như vậy. Đúng vậy, phải bảo vệ chính mình, nàng phải làm cho chính mình lớn mạnh, nàng yêu cầu hẳn trợ lực.

“Thần, Long Chi Dực, nguyện thề sống chết đi theo công chúa.”

Nàng kiên cường mà nhìn xuống hắn, đây là lần đầu tiên hắn hướng nàng quỳ xuống. Sống lưng thẳng tắp của hắn, tuy là quỳ, lại một chút cũng không giảm khí thế ở trên người của hắn. Chân mày của nàng khẽ vận, có dòng chua xót nhàn nhạt, hắn đã cách nàng càng ngày càng xa.

Nàng từng lần một luyện tập kinh công, chuyên chú mà nghiêm túc.

Quảng ngã, bị thương, từng lần một lần nữa bò dậy.

Long Chi Dực kinh ngạc mà nhìn nàng, không nói tiếng nào, khi nàng ngẫu nhiên quay đầu nhìn lại, vẫn là bắt được ở trong con ngươi đen kìa của hắn tia sáng khác thường chợt lóe lên rồi biến mất.

Người ở bên người của nàng không có một ai có thể tin tưởng, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình. Nàng vốn nghĩ rằng có thể thoải mái mà sống ở trên thế giới này, không buồn không lo, chính là nàng sai rồi, thực tế là tàn khốc.

Chua xót, khổ sở, trăm vị tạp trần, vì sao làm người vất vả như thế?

Một mảnh khăn gấm màu xám đưa đến trước người của nàng, nàng thân nhiên tiếp nhận, lau chùi cái trán đầy mồ hôi.

“Hôm nay liền luyện tới đây, ngươi có thể đi trở về.”

Lời nói của nàng lạnh băng, nàng lại lần nữa trở thành nàng, tổng giám đốc của tập đoàn Hàn thị, người nắm có quyền to trừng phạt sinh sát mấy trăm tên công nhân của tập đoàn Hàn thị.

Long Chi Dực chăm chú nhìn nàng hồi lâu, thu hồi khăn gấm của hắn, xoay người rời đi.

Đội bóng dáng của hắn biến mất ở chỗ sâu trong rừng phong, nàng hướng tới chỗ phía sau trống trải lên tiếng hô: “Băng Tư.”

Băng Tư tung người nhảy một cái, bay đến trước mặt của nàng, ánh mắt của hắn có chút phức tạp, hắn cũng cảm giác được nàng khác biệt, trong lòng thấp thỏm.

“Vừa rồi ngươi đều thấy được, bây giờ có người muốn đối với ta bất lợi. Ngươi cho rằng, việc này nên xử lý như thế nào?” Giọng điệu của nàng bình tĩnh không gợn sóng, lại lộ ra hàn ý khiếp người.

Băng Tư do dự một chút, trả lời: “Có người muốn đối với công chúa bất lợi, thuộc hạ cho rằng, hắn là đem việc này báo lên Hoàng thượng, do Hoàng thượng tới định đoạt.”

“Vậy nếu có một ngày, ngươi phải đối với ta bất lợi chính là Hoàng thượng, ngươi sẽ như thế nào?” Nàng tập trung nhìn vào đôi mắt của hắn, không cho hắn do dự, “Băng Tư, ngươi không giỏi nói dối, cũng sẽ không nói dối. Ta phải nghe một lời nói thật tình của ngươi, ngươi đến tốt cùng đứng ở bên ai? Hôm nay, ngươi phải làm ra lựa chọn.”

Ánh mắt của Băng Tư giãy giụa, trong lòng trải qua thiên nhân giao chiến.

Nàng không tiếp thu do dự, không tiếp thu chần chờ không quyết, chỉ là ngăn ngừa một lát, nàng đã từ bỏ hắn.

“Ta đã hiểu rồi.” Hàn Linh không chút nào lưu luyến mà xoay người rời đi.

Băng Tư yên lặng nhìn bóng dáng của nàng, ánh mắt sâu kín, hắn không phải không muốn, mà là không thể.

Một góc của thư viện Thanh Bách, ở trên ghế mây trong đình viện, Dạ Ma Thiên tuyệt sắc vô song vẫn như cũ nằm nghiêng, chỉ là ở trong tay của hắn cầm không còn là sách, mà là một cái yếm hồng nhạt. Ghé vào phía dưới cái mũi ngửi sâu, kia mặt trên còn lưu lại mùi hương nhàn nhạt, ánh mắt của hắn mê ly, trong đầu không ngừng hiện lên một màn tình cảm mãnh liệt ướt át ở trong đầm nước kia.

Hắn thật ảo não, như thế nào sẽ làm tiểu yêu nữ thừa dịp hắn đang cao hứng là lúc đá hắn xuống nước, hắn cả đời này cũng chưa từng chật vật như vậy. Hương vị ở trên người của nàng làm cho hắn mê muội, còn có khoái cảm khi hắn rong ruổi ở trong thân thể của nàng, chỉ là nghĩ, thân thể hắn liền có phản ứng. Nàng rốt cuộc là yêu nữ từ đâu ra nhảy ra tới, vì sao làm cho hắn bận tâm như thế, không cách nào quên? Ở trên yếm thêu một con bạch hồ, hay là nàng thật là bạch hồ hiện thân?

Tứ đại hộ pháp theo hầu ở bên, ngơ ngác mà nhìn lão đại trong tay cầm một cái yếm nữ nhân phát ngốc, đây quả thực là tin tức to lớn, lão đại rốt cuộc đối với nữ nhân cảm thấy hứng thú! Bọn họ nhất định phải hỏi báo với lão bang chủ cái tin tức trọng đại này, đây sẽ là tin tức chấn động nhất của bang Thiên Ma gần mấy tháng qua.

“Lão đại, đây là yếm của ai vậy?” Nguyệt hộ pháp hai mắt phóng lang quang, định cướp được tư liệu trực tiếp, hỏi báo lão bang chủ tình huống tốt kỹ càng tỉ mỉ.

Con người đen bóng quét về phía mấy người bọn hắn, Dạ Ma Thiên khẽ động hình dạng đôi môi hoàn mỹ, lưỡi nhấc mà nói: “Các người gần đây có phải quá rảnh rỗi hay không? Muốn bản bang chủ phân công cho các người chút nhiệm vụ hay không?”

“Lão đại, ta đột nhiên nhớ tới, hôm nay sơn trưởng giống như phái người tới tìm ta, ta đã quên đi việc này, bây giờ ta phải nhanh chóng tìm hắn.”

“Bang thủ hạ nhãi ranh kia của ta thật lâu không thao luyện, bây giờ phải thao luyện bọn họ.”

“Ta đi nấu cho lão đại chút canh bồi bổ.”

“Ta..... Ta đi giúp bọn hắn.”

Công phu nhanh như chớp, bốn người chạy trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Dạ Ma Thiên ngay cả mí mắt cũng lơ lửng lên một chút, tiếp tục nghiên cứu vật ở trong tay. Phía bắc của sân trong, truyền đến một tiếng lá rơi rất nhỏ, con mắt hẹp dài híp lại, phun ra một tia sắc bén, cổ tay của hắn nhẹ chuyển, một cái vật thể ngã xuống vang lớn tùy theo truyền đến.

“Ai da!”

Vốn là Hàn Linh ghé vào trên tường viện rình coi, ở dưới nội lực vô tuyến điều khiển từ xa của hắn, hung hăng té xuống đất. Một cú ngã này cũng thật không nhẹ, móng của nàng giống đinh ở trên mặt đất, như thể nào cũng rút không đứng lên.

“Ma quỷ! Còn không mau đỡ ta lên?”

20. Quyển 1 - Chương 20: Gọi Ta Là Yêu Nhi

Nghe được tiếng của nàng mắng, Dạ Ma Thiên bỗng chốc đứng lên, quay đầu lại ngó nhìn. Nếu là nàng vẫn luôn không lên tiếng, hắn sợ là ngay cả để ý cũng sẽ không để ý nàng một chút, bởi vì không có một tên thích khách nào có thể lại gần người hắn, hắn không hề sợ hãi.

“Là nàng?!”

Một trận cuồng phong thổi qua, ngay sau đó, Hàn Linh đã bị ôm sủng ở trong lòng ngực của hắn. Ngắc đầu đối diện con mắt mừng như điên và đường cong đôi môi đẹp mắt lơ lửng của hắn, trong lòng của nàng chảy xuôi qua ấm áp. Nàng là đặc biệt tới tìm hắn, cho nên thay nữ trang, đến nỗi chỉ cần hắn liếc mắt một cái liền nhận ra nàng.

“Nàng tiểu yêu nữ này, dám chạy trốn, xem ta như thế nào trừng phạt nàng!” Hắn vỗ vào cái móng nhỏ của nàng, xuống tay lại cực kỳ mềm nhẹ, như gãi ngứa không đúng chỗ.

Hàn Linh ôm cổ của hắn, nghịch ngợm mà chớp mắt với hắn: “Ta đây không phải chủ động đưa tới của sao?” Dường như sợ nàng sẽ lại chạy trốn vậy, hắn gắt gao mà ôm nàng, ở giữa bọn họ không có một tia khe hở. Cảm giác được tim đập cuồng nhiệt và đôi mắt vì nàng mà si mê của hắn, nàng có một tia cảm động, chủ động nâng cằm lên hôn môi của hắn.

Một nụ hôn này, đổi lấy chính là nụ hôn mãnh liệt che trời lấp đất. Đầu lưỡi linh hoạt của hắn mang theo nhiệt độ lửa nóng rất điên cuồng mà quấy loạn ở trong miệng thơm của nàng, ở lúc nàng than nhẹ, bắt lấy cái lưỡi thơm tho, thật sâu mà cướp lấy thơm ngọt của nàng.

Hắn hôn quá mức thấm thiết, làm cho nàng không thể hô hấp, ngẩng khuôn mặt ửng hồng lên, mê mang mà nhìn ánh mắt nhíu chặt và biểu tình tập trung tinh thần của hắn. Nàng cảm giác được hắn yêu mến nàng, mãnh liệt mà trực tiếp như vậy, nàng bỗng nhiên có chút thích người nam nhân này.

Ở trong căn phòng bày đầy kệ sách, màn cửa sổ tung bay, mùi quyển sách dần dần bị hơi thở nồng nặc ái muội thay thế.

Hắn ôm chặt nàng, không ngừng mà ở trong cơ thể của nàng rong ruổi, mang theo nàng một lần lại một lần mà bay về phía đám mây. Tay của hắn vẫn luôn vây quanh nàng, chưa từng buông ra, cho dù sau khi đang thay đổi tư thế bất đồng, hắn vẫn ôm chặt nàng như cũ. Hắn sợ hãi nàng lại đột nhiên rời khỏi hắn, trên thực tế, nàng cũng có chút không muốn.

Sau khi đợi tất cả lắng lại, nàng vùi vào trong lòng ngực của hắn, đầu ngón tay không nhin được mà ở xung quanh hạt gạo quanh quẩn một chỗ, nàng bắt đầu có chút không muốn xa rời vui sướng hắn mang cho nàng.

“Tiểu yêu nữ, tên của nàng?” Hắn trầm giọng nói.

Nàng cười khê: “Liền kêu ta là Yêu Nhi đi.”

Cánh tay dài của hắn buộc chặt lại, giọng nói khàn khàn: “Yêu Nhi, về sau thì ở lại bên người của ta, không được rời đi nữa.”

Nàng chuyển động con người, khê cười nói: “Khó mà làm được, ta đã tu đạo 999 năm, còn kém một năm liền công đức viên mãn. Nếu là bởi vì việc này mà phá hủy tu hành, ngàn năm đạo hạnh của ta đây, chẳng phải là hủy trong chốc lát?”

Hắn cười nhạo ra tiếng, đột nhiên xoay người áp xuống, nhìn chăm chăm vào đôi mắt của nàng nói: “Nói như vậy, ta là gặp được hồ yêu ngàn năm.” Mày kiếm dày rậm cao vút, một nụ cười tươi mị người từ bên môi của hắn hiện ra.

Nàng duỗi tay xoa khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn, mỉm cười nói: “Ừ, chàng sợ sao?”

Hắn không ai bì nổi mà hừ cười: “Chê cười! Trên đời này còn không có cái gì có thể làm Dạ Ma Thiên ta sợ hãi.”

Tay của nàng di chuyển ở trên mặt của hắn, phác hoạ hình dạng của chúng nó, từ từ mở miệng: “Dạ, chàng thích ta sao?” Làn sóng lưu chuyển ở bề mặt con người đen của nàng, hiện lên ánh sáng mê người, hắn thật sâu mà ngắm nhìn nàng, cúi đầu cho nàng một nụ hôn sâu, sâu nặng mà triền miên, truyền lại vô hạn nhu tình và tình yêu, hắn dùng một loại hình thức khác trả lời nàng.

Nàng khê thở gấp, yêu cầu với hắn nói: “Dạ, có thể vì ta làm một chuyện hay không?”

Hắn không chút do dự nói: “Chuyện gì nàng cứ việc nói, dưới bầu trời này không có chuyện ta không làm được.”

“Nói lời tạm biệt nói được kiêu ngạo như vậy.” Nàng là nói rõ muốn lợi dụng hắn, chính là hắn không hỏi nguyên do liền đáp ứng giúp nàng, trong lòng của nàng cảm động.

“Ta có một người ca ca long phượng thai, tên của hắn là Hàn Linh, ở thư viện Bạch Tùng đọc sách. Bây giờ có người muốn đổi với hắn bất lợi, ta sợ sinh mệnh của hắn sẽ gặp nguy hiểm, võ nghệ của chàng cao cường, có thể giúp ta bảo hộ hắn hay không?”

Dạ Ma Thiên thu lại con người, nghi hoặc hỏi: “Hàn Linh? Cái tên này như thế nào quen tai như vậy?”

“Ngu ngốc! Chàng không phải hẹn hắn hai ngày sau thi đấu đá cầu sao?” Hàn Linh trực tiếp cho hắn một cái hạt dẻ nổ*, hoá ra hắn còn không có nhớ kỹ tên của nàng, coi thường nàng như thế, quá tổn thương tự tôn.

* : bạo lật tử. Hạt dẻ nổ là một từ ngữ Trung Quốc, bính âm là bào lì zi, có nghĩa là lật bạo. Xuất xứ: Hành động uốn ngón trở và ngón giữa để gõ đầu. Đây là phương ngữ của huyện Kim Trại, thành phố Lục An, tỉnh An Huy.

Dạ Ma Thiên mắng một trận: “Là tiểu tử thú kia! Khó trách ta cảm thấy hấn như thế nào nhìn quen mắt như vậy, các người hai anh em lớn lên cũng thật giống.”

Hàn Linh nhin không được lại cho hấn một cái hạt dẻ nổ, dám kêu nàng là tiểu tử thú, thật nên đánh!

“Ngu ngốc! Lớn lên từ trong bụng cùng một nường, tự nhiên giống. Chàng rút cuộc có đáp ứng hay không?”

Hấn giơ tay xoa xoa cái trán bị nàng gõ hai lần liền, cười ngây ngô khê động khoe môi: “Mặc kệ nàng muốn ta làm cái gì, ta đều đáp ứng.”

Một nụ cười tươi mỹ lệ ở trên khuôn mặt của nàng nở rộ, nàng đã đợi những lời này của hấn lâu rồi. Nàng kéo cổ của hấn qua, hương thơm của hơi thở phun ở trên gò má của hấn, nhẹ nhàng mà nói nhỏ: “Dạ, chàng thật tốt.”

Có hấn bảo đảm, nàng tin tưởng an toàn của nàng tạm thời không lo, so với mấy người kia ở bên người của nàng, nàng càng nguyện ý tin tưởng hấn. Cùng hấn triền miên suốt một đêm, nàng đã kiệt sức, ngay cả cơm chiều cũng chưa ăn nữa, thật là tính sai. Thật là muốn cứ như vậy ngủ say ở trong lòng ngực của hấn, hưởng thụ thương yêu của hấn, chính là nàng không thể, nàng còn có chuyện phải tự mình làm, nàng chỉ có thể rời khỏi hấn.

Thân thể của nàng vừa khê động, hấn liền tỉnh, mở to đôi mắt buồn ngủ mê mang nhìn nàng: “Nàng muốn đi đâu?”

Nàng buột miệng thốt ra nói: “Ta mắc tiểu.”

Hấn nhíu lại lông mày: “Nữ hài tử nói chuyện, làm sao thô tục như vậy?”

Nàng tức cúi mặt xuống, chống nạnh mắng: “Như thế nào, chàng ghét bỏ ta? Ta liền thô tục như vậy, thì như thế nào?”

Dạ Ma Thiên nhìn nàng nâng cao cằm đáng vẻ nữ nhân đánh đá, cười khê vỗ vỗ gương mặt của nàng: “Ta vẫn thích Yêu Nhi thô tục, ngoan, đi nhanh về nhanh.”

“Chàng đi ngủ trước đi.” Giọng nói của nàng nháy mắt trở nên mềm mại, cúi người ở trên môi của hấn in lại một nụ hôn, sau khi ăn mặc chỉnh tề, lặng lẽ rời khỏi phòng.

Dạ, chớ có trách ta ích kỷ, ta chỉ là đã quen cuộc sống tự lập. Tình yêu của chàng, sẽ làm ta trở nên mềm yếu, ta phải làm chính mình lớn mạnh lên. Cuối cùng sẽ có một ngày, ta không hề yêu cầu chàng quan tâm, trái lại, ta muốn bảo hộ chàng, bảo hộ người mà ta để ý.

Bên dưới một cây cây hòe trong đình viện, một bóng đen đang đứng, vẫn không nhúc nhích mà nhìn chăm chú vào nàng. Hàn Linh đã sớm đoán được hấn sẽ đi theo nàng, cũng đoán được hấn không dám đi theo quá gần, tránh để Dạ Ma Thiên phát hiện ra hấn. Nàng không để ý đến hấn, thậm chí không có lấy con mắt xem hấn, nàng đối với hấn rất thất vọng.

Nếu không phải người cùng đường chiến tuyến, nàng cần gì phải để ý tới hấn nữa?

Hàn Linh thi triển khinh công vung về mới học, miễn cưỡng phóng qua tường viện, dạo bước mà đi bên ngoài thư viện.

Bằng Tư từ dưới bóng cây đi ra, ánh trăng ảm đạm chiếu vào trên khuôn mặt tuần tú trong trẻo lạnh lùng của hấn, ẩn hiện ra vẻ mặt u buồn và đau đớn. Tất cả đều không trở về được, từ nay về sau nàng sẽ không dụ dỗ hấn cười nữa, cũng sẽ không quan tâm hấn nữa, càng khinh thường cùng hấn nói thêm một câu. Nhìn nàng cười duyên ở trong lòng ngực của nam nhân khác, ghen ghét và đau lòng lan tràn cả người, ai cũng không cách nào lĩnh hội hấn là như thế nào ở dưới cây hòe chịu đựng một đêm dài đằng đẳng này.

21. Quyển 1 - Chương 21: Tới Một Du Học Sinh

Khi trở lại ký túc xá, Hàn Như Phong liền canh giữ ở bên ngoài cửa, dựa vào khung cửa ngủ gà ngủ gật. Quần áo đơn bạc, thối rúng làm hắn rét run, hai tay vẫy quanh, cuộn tròn thân mình.

Hàn Linh nhìn chăm chú vào hắn, ánh mắt hơi lạnh, hắn so với Băng Tư ghê tởm hơn, ở phía sau gương mặt giả nhân giả nghĩa của hắn, không biết ẩn chứa nhiều ít dã tâm. Nàng trực tiếp vòng qua hắn, đi vào phòng tiếp tục ngủ.

Có thể là tiếng bước của nàng chân quá lớn, đánh thức hắn, hắn xoa xoa mắt, nhìn thấy nàng trở về, dị thường cao hứng, bay tới bên người nàng, quan tâm ân cần thăm hỏi: “Linh nhi, người đã đi đâu? Ta rất lo lắng cho người.”

Nếu là không có một màn ở trong rừng phong kia, nàng nhất định sẽ rất cảm động, đáng tiếc trong lời nói quan tâm của hắn đến tận cùng có mấy phần thật, mấy phần giả, nàng không cách nào phân biệt. Nàng không để ý đến hắn, sau khi cởi giày vải, liền lên giường nghiêng người nằm xuống.

Hàn Như Phong có chút không biết nguyên do, tiến lên phía trước nhẹ giọng nói nhỏ: “Linh nhi, người không sao chứ?”

Nàng trở mình, đưa lưng về phía hắn, nhắm mắt nghỉ ngơi. Hắn có chút nghi hoặc và kinh ngạc, ngày thường cho dù nàng lại phiền hắn, cũng sẽ trả lại hắn một hai câu, hoặc là mắng hắn một trận, hôm nay lại khác thường như thế, trong lòng của hắn bất an.

Ở phía sau Băng Tư cũng theo sát vào phòng, gương mặt nghiêm túc lạnh lùng đồng dạng. Hàn Như Phong tính toán từ trong miệng của hắn do thám biết một ít, đáng tiếc hoàn toàn vô dụng, cả phòng lâm vào trong bầu không khí tĩnh mịch.

Nàng nặng nề mà tiến vào mộng đẹp, đến nỗi động tĩnh lúc sau của hai người khác, nàng không rảnh bận tâm, cũng không có hứng thú muốn biết, bọn họ đã từ trong trong thế giới của nàng OUT.

“Hàn Linh, người đi ra cho ta!”

Một tiếng rít gào quen thuộc làm nàng bừng tỉnh, không xong, Dạ Ma Thiên đã tìm tới cửa.

Hắn nhất định là phát hiện ra không thấy nàng, cho nên mới tới tìm nàng ca ca trên danh nghĩa của Yêu Nhi. Thật đau đầu, không biết như thế nào mới có thể trấn an hắn.

Bằng tốc độ nhanh nhất thay nam trang, nàng đẩy cửa đi ra ngoài.

“Hàn Linh, mau gọi Yêu Nhi đi ra, ta muốn gặp nàng.” Cổ áo của nàng bị mỹ nam nào đó trong lúc nổi giận nắm chặt, siết đến khiến nàng thiếu chút nữa không thở nổi.

“Người buông tay trước, ta liền nói cho người.”

Hắn chần chờ mà buông lỏng tay ra, con người xinh đẹp nhìn chằm chằm nàng, không bỏ sót bất luận cái tin tức gì trên mặt của nàng.

Hắn để ý biểu tình của nàng như thế, để cho tình cảm ấm áp ở trong lòng lan tràn, tận lực trấn an hắn nói: “Dạ bang chủ, chuyện của người và tiểu muội, ta đều đã biết. Tiểu muội sáng nay tới đi tìm ta..... Khụ khụ.....” Không đợi nàng nói xong, hắn lại nắm cổ áo của nàng, hại nàng vội ho khan một trận.

“Nàng rốt cuộc đi đâu vậy?” Dạ Ma Thiên hét to một trận về phía lỗ tai của nàng, trực tiếp quây đến tai phải của nàng ầm vang. Cùng so sánh với Dạ ôn nhu thâm tình đêm qua, quả thật chính là hai người khác nhau như trời với đất, bất quá trong lòng của nàng vẫn là vui mừng, hắn đối với nàng là tình ý chân thành, cũng là đặc biệt.

“Dạ bang chủ, người có thể bình tĩnh lại nghe ta nói cho hết lời hay không? Bộ dáng này của người siết ta, ta nếu như không cẩn thận bị đứt khí, tiểu muội khẳng định sẽ hận chết người.”

Cái tay ở trên cổ áo rốt cuộc buông ra, nàng cũng có thể lại lần nữa hô hấp được không khí mới mẻ.

“Tiểu muội sư đến từ một cái môn phái thần bí, sư môn của nàng khẩn cấp gọi nàng trở về, chỉ sợ phải qua chút thời gian mới có thể trở về. Nàng để cho ta chuyển lời lại với người, để cho người không cần vì nàng lo lắng, nàng sẽ chiếu cố tốt chính mình.”

Sắc mặt của Dạ Ma Thiên trầm xuống, quát lạnh nói: “Cái môn phái quý gì? Vì cái gì cố tình gọi nàng trở về? Võ công của nàng kém như vậy, ngay cả chính mình đều bảo hộ không được, có thể phái đi về cái công dụng gì?”

Gia gia, coi khinh nàng như vậy?

Nàng có chút tức giận.

“Cái này ta cũng không biết, dù sao ta đã chuyển lời lại rồi. Còn nghĩ rằng người tiểu muội thích là một người tri thư đạt lễ*, ai ngờ thế nhưng đã man như thế, để cho ta như thế nào yên tâm giao tiểu muội cho hắn?”

*tri thư đạt lễ () có nghĩa là phải học rộng và cư xử đúng lễ nghi.

Dạ Ma Thiên vừa nghe, sắc mặt cứng lại, ẩn nhẫn tức giận, miễn cưỡng kéo ra một nụ cười: “Đại ca của Yêu Nhi, cũng chính là đại ca của Dạ Ma Thiên ta. Về sau có chuyện gì, cứ việc phân phó là được.” Hắn khí phách mà vỗ ngực, vẻ mặt che chở người biểu tình dửng dưng của hắn.

Trong lòng của Hàn Linh khoe khoang một trận, cái này tốt, địa vị của nàng lập tức thăng cấp, thành đại ca của bang chủ thiên hạ đệ nhất bang. Cái thân phận này đủ kéo! (???)

Dạ đáng yêu, thật muốn tiến lên hôn một cái!

Trên mặt vẫn duy trì bình tĩnh như cũ, nàng miễn cưỡng đáp: “Nếu Dạ bang chủ sảng khoái như vậy, ta đây cũng liền không khách khí, về sau hãy gọi nhau là huynh đệ. Chỉ là chúng ta lúc trước ước định thi đấu đá cầu”

Hắn mạnh mẽ mà vỗ vào đầu vai của nàng, dửng dưng muôn vãn: “Nếu là huynh đệ, còn so cái gì? Ta quyết định, ta muốn chuyển trường tới thư viện Bạch Tùng, về sau liền cùng đại ca cùng trường, bồi dưỡng cảm tình nhiều hơn một chút.”

Hàn Linh chớp chớp mắt, hắn chuyển trường lại đây ngược lại không phải là chuyện xấu, an toàn của nàng liền càng có bảo đảm. Quay đầu lại để cho Tử Nhi cùng sơn trưởng nói một chút, Dạ là người có bối cảnh giang hồ, không có quan hệ, còn chưa nhất định có thể vào học.

Hôm nay vốn là ngày thi đấu đá cầu, lại bởi vì Dạ Ma Thiên chuyển trường tới mà hủy bỏ.

Ở trên lớp học, giọng nói của phu tử run run mà giới thiệu học sinh mới chuyển trường tới Dạ Ma Thiên, có thể thấy được lực uy hiếp của Dạ Ma Thiên ở thư viện Thanh Bách và Bạch Tùng. Chỉ từ Tử Nhi và sơn trưởng thương lượng, khi yêu cầu để cho Dạ Ma Thiên chuyển trường, sơn trưởng ngay tại chỗ biểu hiện phản ứng kinh hách ra ngoài, liền có thể thấy đốm*.

*ví với sự vật rất nhỏ.

Không đợi phu tử giới thiệu xong, Dạ Ma Thiên đã không kiên nhẫn mà cất bước đi xuống lớp học, hắn dừng bước ở bên cạnh người nàng, hít mất nhường mảy với Hàn Như Phong ở bên người nàng, ý rất rõ ràng, hắn nhìn trúng vị trí ở bên cạnh này của nàng, muốn hắn nhường chỗ ngồi. Hàn Như Phong giấu tức giận, không dám phát tác, bị bức bách bởi sóng mắt mãnh liệt và ánh mắt thô bạo của đối phương, hắn vẫn là không tình nguyện mà nhường lại chỗ ngồi.

Dạ Ma Thiên ngồi xuống bên người nàng, nàng điều chỉnh trái tim yên ổn lại, có hắn ở đây thật tốt.

Ở phía trên phu tử mãnh liệt lau mồ hôi lạnh, khi nhìn thấy sơn trưởng tự mình xuất hiện ở ngoài cửa, hắn mừng rỡ, giống như bắt được cọng rơm cứu mạng. Sơn trưởng dạo bước đi vào lớp học, ở phía sau của hắn còn có một người khác đi theo.

Nàng tò mò mà nhìn về phía người nọ, đôi mắt của hắn thế nhưng là màu lam, màu lam thăm thăm như biển rộng. Chẳng lẽ thế giới này cũng có rất nhiều giống người biển ị? Hay là hắn căn bản chính là tới từ quốc gia Tây Âu?

Đang lúc nàng chuyên chú mà nghiên cứu quan hệ giống người và quốc gia, bỗng nhiên đối diện với ánh mắt khác thường của hắn phóng tới, trong lòng run lên. Một mặt u lam từ trong mắt của hắn lướt qua, khóe môi của hắn cong lên, như là thợ săn tìm được con mồi mà hắn hưng phấn.

Nam nhân này rất nguy hiểm!

Ừ, tránh xa hắn ra*.

*Nguyên văn là “tị nhi viễn chi” , ở đây tác giả chơi chữ lấy từ câu thành ngữ “kính nhi viễn chi”. (nếu mn có cách giải thích khác thì hãy góp ý nhé!)

Trong đầu của nàng hiện lên một cái tin tức như vậy.

Sơn trưởng giới thiệu nói: “Các vị đồng học, giới thiệu với mọi người một vị đồng học mới. Tên của hắn là Triệu Hi, đến từ Triệu quốc, trải qua triều đình đề cử đi vào thư viện cùng mọi người giao lưu việc học, hy vọng mọi người về sau trợ giúp hắn nhiều hơn.”

Người của Triệu quốc? Thì ra vẫn là một du học sinh, kỳ quái, hắn một người của Triệu quốc, chạy tới Hàn quốc đi học?

Triệu Hi cười nhạt chấp tay thi lễ: “Đa tạ sơn trưởng.”

Sơn trưởng vừa lòng gật đầu: “Triệu Hi, vậy ngươi cứ tìm một chỗ ngồi tùy thích đi.”

Mới vừa rồi chỉ chú ý tới màu sắc đôi mắt của hắn, sau khi hắn đến gần phương hướng của nàng, nàng mới bỗng nhiên phát hiện ngũ quan của hắn thế nhưng tinh xảo như vậy, dường như trải qua người giỏi tay nghề khéo tay tạo hình mà thành. Lại là một cực phẩm đại soái ca a, cổ đại thật tốt, soái ca đem nắm đây.

Du học sinh Triệu Hi ngồi xuống ở phía sau chỗ ngồi của nàng, bên cạnh của hắn là Hàn Như Phong, cái này tốt, nàng xung quanh ba cực phẩm soái ca. Nếu là có thể đem Long Chi Dực cũng xách lại đây ngồi phía trước nàng, vậy nàng chẳng phải là mỗi ngày bị soái ca ở bốn phía vờn quanh, diễm phúc nhiều hơn?

Bỗng nhiên nhớ tới Hàn hoàng đưa cho quyển danh sách tuyển phu sở con kia, nói muốn chọn danh sách hai người, nhưng là cho đến hiện nay, hình như một người cũng không cách nào chọn.

Long Chi Dực, người ta kiên quyết bỏ cuộc, nàng cũng không có cách nào ép buộc a.

Hàn Như Phong, một bụng ý nghĩ xấu, không được.

Dạ Ma Thiên, chuyển trường tới, không ở trên danh sách.

Còn có du học sinh này, cũng là mới tới, không ở trên danh sách, hơn nữa người này là tuyển nguy hiểm cao, chạm vào không được.

Kết quả là, một người cũng không chọn được, vậy thu xếp như thế nào?

Cuối tháng Hàn hoàng tới đây, không biết có thể để cho hắn đưa Dạ Ma Thiên thêm một phiếu hay không, cũng liên việc này nàng có thể chấp nhận, chỉ không biết là người ta có chịu nguyện ý hay không.

Tiết học kéo dài đến một nửa, một cái bóng đen ở phía bên phải không hề báo trước mà đè nàng xuống, nàng vội duỗi tay chặn lại, lại là Dạ Ma Thiên ở trên lớp học ngủ gà ngủ gật. Lão đại, người thật giỏi, làm trò trước mặt của phu tử, ngang nhiên ngủ!

22. Quyển 1 - Chương 22: Xuống Bếp Có Chút Khó

Thân thể của hắn quá nặng, Hàn Linh đẩy bất động hắn, chỉ có thể để cho hắn thuận thế nằm ở trên đầu gối của nàng. Nàng dở khóc dở cười mà ngẩng đầu, lại đối diện phu tử đang xuyết tiếng với nàng, ý bảo nàng không cần đánh thức hắn.

Có đôi đôi khác nhau như vậy sao? Nàng quá không công bằng!

Cũng không nghĩ lúc trước nàng chỉ là ở trên lớp học lộ ra ngây ngốc, phu tử liền nhằm vào nàng không bỏ. Lão đại người ta ngang nhiên ngủ, hắn liền dạy học giọng nói cũng dè dặt, rất sợ đánh thức hắn.

Thế giới này quá không công bằng!

Dạ Ma Thiên ở trên hai đầu gối của nàng nghiêng về một tư thế, đôi tay vòng qua eo của nàng, vùi đầu ngủ yên ở trong lòng ngực của nàng. Tư thế điềm tĩnh mà không muốn xa rời, khiến người ta không đành lòng quấy rầy. Trong lúc ngủ hắn ngây ngô giống như một hài tử, theo độ ẩm, nhắm thẳng chui vào trong lòng ngực của nàng. Nàng duỗi tay vuốt ve khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ của hắn, sợi tóc rối tung của hắn, trong lòng được ấm áp vây quanh.

Nàng không có chú ý tới, ở sau lưng của nàng đồng thời phóng tới hai cái ánh mắt sắc bén, một cái nghi hoặc mà khó hiểu, một cái khác đồ kị mà chán ghét.

Thật vất vả chịu đựng đến lúc tan học, Dạ lão đại còn ở trong ngủ say, xem ra tối hôm qua hắn là mệt muốn chết rồi.

Không đúng a, nàng cũng rất mệt a.

“Dạ, tỉnh tỉnh.” Trong khoảng thời gian ngắn nàng đã quên đổi tên xưng hô.

“Yêu Nhi.” Dạ Ma Thiên nhẹ gọi tên của nàng tỉnh lại, sau khi thấy rõ là nàng, trên gò má tuyệt mỹ lộ ra vẻ thất vọng.

“Này, chờ ta một chút, không cần lấy cái mặt thú vị đối với ta đi? Lại không phải ta để cho Yêu Nhi đi.”

Hàn Linh một đường đuổi theo ở phía sau của hắn, đuổi theo hắn đến chỗ ở bây giờ. Sơn trưởng cố ý vì hắn an bài một chỗ ở, cách xa ký túc xá của học sinh, nhất định là sợ một ngày kia hắn đột nhiên nổi đóa, tai họa đến người vô tội.

Dạ Ma Thiên sải bước mà đi ở đằng trước, không phản ứng nàng, nàng rất buồn bực, vì cái gì hai anh em đôi đôi khác biệt to lớn như thế?

“Công chúa, Hoàng thượng lại gửi thư.”

Nàng dừng lại bước chân, ngoái đầu nhìn lại nhìn Tử Nhi ở phía sau, sắc mặt hồng nhuận, tinh thần sáng láng, luôn cảm thấy nơi nào của nàng trở nên không giống nhau.

“Hắn lại có chuyện gì?” Nàng tức giận hỏi.

“Hoàng thượng nói, để cho công chúa mau chóng khôi phục thân phận công chúa, tháng sau khi thư viện khảo hạch, sắp có một vị khách quý và Hoàng thượng cùng đến đây xem xét.”

“Khách quý nào?” Nàng hết sức tò mò, khách quý của hoàng đế, thật là

thân phận được tôn sùng như thế nào?

Tử Nhi lắc đầu: “Hoàng thượng ở trong thư không có nói rõ.”

Nàng mong mỗi Tử Nhi vài lần, ánh mắt chợt lóe, trầm giọng nói: “Tử Nhi, người nói ta đối đãi với người như thế nào?”

Tử Nhi ánh mắt khê biến, cả người căng chặt, cúi đầu trả lời: “Công chúa đối đãi với Tử Nhi ân trọng như núi, Tử Nhi khắc trong tâm khảm.”

“Ân trọng như núi?” Nàng cười lạnh.

“Từ hôm nay trở đi, nếu là người lại tiết lộ với phụ hoàng của ta một chút tin tức của ta ở thư viện, cũng đừng trách ta không khách khí. Ta có thể cho người trở thành thể thân của công chúa, đồng dạng cũng có thể làm cho người vạn kiếp bất phục.” Một luồng hàn ý lãnh triệt từ trong cơ thể của nàng bùng nổ, đối với người phản bội nàng, nàng tuyệt đối sẽ không nương tay.

“Công chúa tha mạng!” Tử Nhi lão đảo một cái quỳ rạp xuống đất, trước mắt hoảng sợ.

Hàn Linh coi thường nàng, xoay người rời đi, hy vọng nàng đừng để cho nàng thất vọng nữa.

Bằng Tư đi theo ở phía sau của nàng, lẳng lặng mà nhìn nàng, trong lòng không ngừng giãy giụa.

Hoàng đế lão cha bên kia thúc giục được ngay, xem ra nàng không thể không nỗ lực một ít mới được, thư viện quy định mười môn khảo hạch, lễ, nhạc, bắn, ngự, thư, số, lại thêm hội họa, đá cầu, nấu nướng, bơi lội. Trên thực tế, trừ bỏ bắn, đánh xe và nấu nướng, những cái khác đều không làm khó được nàng, tốt xấu gì nàng cũng là từng ở hiện đại tiếp thu giáo dục bậc cao ở trường cao đẳng, nền móng tốt đẹp, lại đọc lướt qua rộng khắp.

Hiện giờ trừ bỏ bắn và đánh xe yêu cầu tăng mạnh luyện tập ở bên ngoài, nấu nướng là cửa ải khó khăn lớn nhất. Phải biết rằng, ngày thường nàng bận rộn, hoàn toàn không có thời gian nấu cơm, nhiều lắm cũng chính là ngâm mì gì gì đó, nhưng nơi này nào có bán mì gói?

Nhớ tới lần trước Bằng Tư cho gà nướng, thật là dư vị vô cùng, nói vậy trù nghệ của hần hần là không tồi, chỉ là..... Trước khi hần không có hướng nàng thần phục cùng thỏa hiệp nàng không thể để ý đến hần, nàng tin tưởng hần sớm muộn gì cũng sẽ dựa vào nàng, nàng có lòng tin này.

Quên đi, không phải có sách dạy nấu ăn sao? Tự học thành tài mới tốt.

Sau khi nàng đi vào phòng bếp, nàng ngơ ngác mà nhìn lò bếp ở trước mắt, có chút không biết bắt tay từ đâu.

Có phải nên nhóm lửa trước hay không?

Nàng ở khắp nơi tìm que diêm đốt lửa, một món đồ chơi nhỏ không biết tên đưa tới trước mặt của nàng, đây là cái gì, đen thùi lùi? Giống như đã đọc hiểu ý nghĩ của nàng, Bằng Tư biểu diễn cho nàng một phen nhóm lửa như thế nào.

Nàng có chút do dự, không biết nên tiếp nhận hay không, nếu là tiếp nhận, vậy chẳng phải là biến tướng thỏa hiệp với hần?

Ừ, không thể nhận!

Nàng cũng không tin dùng phương pháp nguyên thủy nhất thì không thể nhóm lửa, vì thế nàng tìm hai mảnh gỗ, gọt gọt khe khẽ, bắt đầu phương pháp nhân loại nguyên thủy phát minh sớm nhất đánh lửa.

Ta dùi, ta dùi, ta dùi dùi dùi.....

Từng giọt từng giọt mồ hôi chảy xuống, chính là một chút đốm lửa cũng không thấy, nên không phải lửa gạt nàng đó chứ.

Bằng Tư vẫn luôn tò mò mà nhìn nàng không ngừng bận việc, mãi đến khi nàng liều mạng mà dùi mảnh gỗ, hần mới bừng tỉnh ngộ ra. Sắc mặt của hần có chút phức tạp, muốn nói lại thôi, đồ tạo lửa ở trong tay cũng đã đưa liên tục rất nhiều lần, đều bị nàng kiên quyết đẩy ra, nàng tuyệt không tiếp thu ý tốt của phản đồ.

Ngay lúc nàng đang ra sức mà đánh lửa hết sức, “xẹt” một tiếng, ở đầu lò bếp bên kia lửa đã bốc cháy lên. Nàng quay đầu nhìn lại, lại là du học sinh Triệu Hi kia chiếm dụng lò bếp. Gia gia, đám cùng nàng đoạt?

“Này, người không hiểu cái gì gọi là thứ tự đến trước và sau sao? Cái lò bếp này đã sớm bị ta chiếm dụng.”

“Ta thấy được, nhưng ta tin tưởng người hôm nay đều sẽ không dùng tới nó.” Hần cười nhạt, ánh mắt cố ý vô tình mà liếc về phía cành cây ở trong tay của nàng, trần trụi quả quyết khiêu khích.

Nàng rất tức giận, giờ không cháy, thì đủ ngọt ngọt. Bây giờ còn tới một người cười nhạo nàng, nhưng chớ đem cô nãi nãi chọc giận, bỏ hấn vào nôi cùng nhau xào lọc.

Nàng hít sâu một hơi, miễn cưỡng kéo ra một nụ cười: “Cái này không cần người nhọc lòng, nếu lửa đã đốt, ta đây liền bắt đầu xuống bếp. Xin phiền toái nhường một chút.”

Hắn ngậm ý cười, nhướng mày, nhưng thật ra rất thân sĩ mà nhường lại vị trí.

Nàng dùng dư quang liếc nhìn hắn, rõ ràng một cực phẩm đại soái ca, nhưng vì cái gì ước số bạo lực ngo ngoe rục rịch trong cơ thể của nàng, quả muốn nhấn ngã hắn đánh cho một trận.

Đáng giận, hấn thế nhưng vẫn luôn đứng ở bên cạnh xem diễn. Nhất đáng chết chính là, trên mặt còn lộ vẻ thiếu đánh nhưng nụ cười cực kỳ mê người, quả thật chính là loại tra tấn.

Ta cắt, cắt, cắt, hận không thể đem hắn cũng đồng loạt cắt ra.

“A!” Thực bất hạnh, nội dung vở kịch cấp tám giờ* cầu huyết nhất xảy ra ở trên người của nàng, nàng cắt phải ngón tay của mình rồi.

*Nguyên văn là bát điểm đương () cấp tám giờ (tức tên gọi tắt của “cấp bậc tám giờ”), là một thuật ngữ TV, nói chung đề cập cụ thể đến các đài truyền hình (từ thứ Hai đến thứ Sáu) trong buổi tối các ngày trong tuần phim truyền hình hiển thị trong suốt thời gian phát sóng 20:00-21:00. Ở Đài Loan, thuật ngữ này được sử dụng rộng rãi hơn. Bây giờ mở rộng vì tình yêu phim thần tượng (còn gọi là vở opera xà phòng) hoặc là khổ tình diễn (Quyền Dao kịch vì tác phẩm tiêu biểu), nhiều là kiếm những giọt nước mắt của người xem phim truyền hình. Người Đài Loan xem bộ phim truyền hình chính như một “cấp tám giờ” điển hình. Internet và lĩnh vực thương mại điện tử tham khảo các hoạt động về đêm mua sắm trực tuyến.

“Công.....” Bằng Tư một bước nhanh tiến lên, bận tâm đến Triệu Hi ở đây, hắn không có gọi ra danh xưng của nàng.

Hàn Linh nhin đau, cố ý tránh đi hắn, nếu không muốn giúp nàng, cũng không có tư cách quan tâm nàng. Ánh mắt của Bằng Tư một trận rối rắm, trong lòng càng thêm giãy giụa.

Một cái bóng dáng khác để sát vào trước người của nàng, kéo tay của nàng, bỏ vào trên môi của hắn thành thật hút. Cảm xúc tê tê đại đại, làm cho trong lòng của nàng giật mình một trận, gương mặt đối diện con người lam chuyên chú của Triệu Hi, nàng có khoảnh khắc hoảng thần. Hắn từ trên người lấy ra một cái bình sứ, đổ ra một chút bột phấn màu trắng bôi lên trên miệng vết thương của nàng, cảm giác nhẹ nhàng lạnh lạnh, loại bỏ đau đớn của nàng.

“Người muốn ăn cái gì, để ta làm.”

Nàng có chút sững sờ, hắn thật sẽ nấu ăn?

23. Quyển 1 - Chương 23: Mỹ Nam Đầu Bếp

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Thịt kho tàu.” Nàng buột miệng thốt ra, thối lui đến một bên nhường lại vị trí cho hắn. Nói thật ra, nàng đã lâu lắm rồi không có nếm được đồ ăn cho người ăn, vừa nghĩ đến tên của đồ ăn, nàng liền chảy nước miếng.

Hàn Linh đứng ở một bên thưởng thức cử chỉ ưu nhã của hắn, những cái đó nhìn quá trình xắt rau, xào rau tầm thường, ở trong tay của hắn lại biến thành một môn nghệ thuật tao nhã. Mỹ nam đầu bếp, quả nhiên không giống người thường, còn không có ăn được thịt kho tàu, cũng đã tú sắc khả xan*.

*Đại khái có nghĩa là sắc đẹp có thể thay cơm ăn.

Mùi hương mê người tràn ngập toàn bộ phòng bếp, nàng đã gấp không chờ nổi mà muốn nhấm nháp một phen. Tiếng bước chân ở ngoài cửa càng ngày càng nhiều, nàng bỗng nhiên phát hiện, cửa của phòng bếp không biết tự tập bao nhiêu học sinh của thư viện, một đám như sói như hổ mà nhìn chăm chú thịt kho tàu ở trong nồi.

Nàng có thể hiểu được tâm tình của bọn họ, thức ăn của thư viện hoàn toàn không phải là dành cho người ăn, nhưng là.....

Thịt kho tàu là của nàng!!

Triệu Hi mới vừa đựng thịt trong cái mâm, nàng lôi kéo hắn và mang cái mâm cùng nhau chạy ra khỏi đám người, ai cũng không thể cùng nàng đoạt, thịt kho tàu là của nàng!

Thật vất vả bỏ rơi đại đội nhân mã theo đuôi ở phía sau, nàng cùng Triệu Hi chạy vào phiến rừng phong kia, nơi này vốn là thuộc địa chuyên dụng của Long Chi Dực, bây giờ lại bị nàng mạnh mẽ chiếm dụng.

Trên khuôn mặt tuần tú của Triệu Hi vẫn luôn ngậm ý cười, đan xen giữa cười trộm và mỉm cười, nói không rõ, dù sao nhìn chính là thiếu đánh.

Xem phân thượng hắn làm một mâm đồ ăn ngon, liền không cùng hắn so đo. Nàng từ trong tay của hắn đoạt lấy cái mâm, bắt đầu chậm rãi hưởng dụng.

Mới vừa bốc lên một miếng thịt, cái mâm ở trong tay liền không cánh mà bay, bỗng nhiên nàng vừa quay đầu, thấy được Dạ Ma Thiên đang ngồi dựa vào dưới cây phong hưởng dụng mỹ thực.

Dạ lão đại như thế nào cũng chạy tới?

“Dạ, Ma, Thiên!”

Nàng bỏ nhào tới một cái đoạt lấy, tay của hắn lay động, nàng nhào vào khoảng không. Lay đầu vai của hắn, nàng chỉ có thể giả một bộ dạng đáng thương: “Yêu Nhi, người gặp người không tốt a, đại ca người bị người ta khi dễ.”

Quả nhiên, hắn vừa nghe đến tên của Yêu Nhi, liền không có biện pháp, đành phải nghiêng răng nghiêng lợi mà trả lại cái mâm vào trong tay của nàng. Nàng đắc ý một trận, vì thế dựa lưng vào hắn, tiếp tục chậm rãi hưởng dụng.

Cực phẩm a, cực phẩm mỹ nam làm được cực phẩm thịt kho tàu, đây mới là đồ ăn cho người ăn nha.

Nàng ngửa đầu gọi Triệu Hi cùng nhau lại đây ăn, dù sao cũng là người ta làm, xây dựng tốt quan hệ, nói không chừng còn có bữa tiếp theo. Ngẫu nhiên đối diện trong con ngươi lam của hắn chợt lóe tinh quang rồi biến mất, nàng sửng sốt một chút, cũng không quá để ý.

Hắn lại khôi phục chiêu bài tươi cười của hắn, cũng khua thân ngồi vào bên cạnh của nàng. Cứ như vậy, một khối dưới cây phong, ba người bọn họ ngồi thành vòng tròn, tùy tiện xách ra một người, đều là tỷ số

cực cao quay đầu lại, hình ảnh này tuyệt đối đẹp mắt. Chỉ có Băng Tư bị bài xích ở bên ngoài, lẳng lặng mà nhìn hình ảnh nhìn như duy mỹ ở trước mắt, trong lòng rất hụt hẫng.

“Đồng học Triệu Hi, người quá thần kỳ, ta nhất định phải mời người làm đầu bếp ngự dụng của ta. Người ra cái giá, chúng ta thương lượng, thương lượng.” Nàng một bên liếm ngón tay, một bên cùng hân tán gấu hàm hồ.

Hắn hơi hơi mỉm cười rất khuynh thành.

“Người muốn ăn cái gì, nói cho ta một tiếng là được.”

“Người nói thật? Người không thu phí?” Hai mắt của nàng tỏa sáng, đi đâu mà tìm được cực phẩm đầu bếp như vậy, hơn nữa còn là miễn phí.

Hắn hơi hơi mỉm cười lại khuynh thành.

“Không thu phí.”

“Ta yêu người muốn chết!” Nàng bỏ nhào vào hắn ôm gấu một cái, từ đây nàng rốt cuộc có thể thoát ly biển khổ, chuyển qua cuộc sống ấm thực của người bình thường.

Thân thể của hắn rõ ràng mà cứng đờ, nàng đột nhiên ý thức được, mình nhiệt tình quá mức. Nàng chê cười lui cách hắn vài phần, không chú ý đến trên mặt của hắn có đỏ ửng khả nghi.

“Thì ra người có cái loại đam mê này.” Dạ Ma Thiên cảnh giác liếc nàng từ trên xuống dưới, lui cách nàng vài phần nói, “Ta cảnh cáo người, về sau cách ta xa một chút. Ta chỉ thích Yêu Nhi, ta đối nàng trước sau như một.”

Nàng một trận sung huyết não, đều không biết đầy đầu óc của hắn đựng cái gì.

“Ta cũng trịnh trọng cảnh cáo người, ta thích chính là nam nhân!..... Không đúng, là nữ nhân!” Nàng bị hắn làm cho tức giận đến đầu lưỡi thốt lại, nàng anh minh cơ trí như thế, như thế nào sẽ thích nam nhân ngu ngốc như vậy? Bất quá xem phân thượng hắn đối với nàng si tình như thế, liền tạm thời gác lại khảo sát đi.

Triệu Hi nhìn hai người, cười khê một trận: “Dạ bang chủ chính là bang chủ của thiên hạ đệ nhất bang, làm sao lại đột nhiên chạy tới thư viện đọc sách? Cái này nghe thấy có chút không hợp với lẽ thường.”

Nàng cũng cực kỳ tò mò: “Đúng vậy, thấy thế nào dự đoán người cũng không giống đọc sách, đến tột cùng là cái nguyên nhân gì?”

Dạ Ma Thiên lạnh lẽo trừng mắt liếc nàng một cái, bất mãn nàng đánh giá hắn như thế, cũng may nàng có Yêu Nhi làm bùa hộ mệnh, hắn mới không đối với nàng như thế nào, từ từ nói: “Ta cũng là bất đắc dĩ bị ép buộc, ta cùng lão nhân nhà ta đánh cuộc, nếu không thể ở trong thư viện khảo hạch đến toàn bộ đều tốt, ta phải trở lại trong bang cùng hắn tìm nữ nhân thành thân cho ta.”

“Cái gì?! Điều này sao lại có thể?” Hàn Linh kích động một trận, ý thức được chính mình phản ứng có chút quá lớn, vội hòa hoãn lại giọng nói, “Ta là nói, người làm như vậy, như thế nào không làm muội muội của ta thất vọng?”

Dạ Ma Thiên kéo kéo khóe miệng, nhướng mày nói: “Ta đây không phải đang cố gắng sao?”

“Người cố gắng, vậy người còn ngủ ở trên lớp?” Hàn Linh không cách nào bình tĩnh, một phen nhéo lỗ tai của hắn, hướng về phía hắn mắng to, “Người cái ma quỷ, về sau người liền thuộc về ta quản. Người nhất định phải liều mạng mà gặm sách cho ta, ta sẽ nhìn người hết mức.”

Dạ Ma Thiên kinh ngạc nhìn nàng, vẻ mặt mê mang: “Yêu Nhi? Vì cái gì người nói chuyện giọng điệu giống như Yêu Nhi?”

Hàn Linh mím môi, buông tay ra, ngẩng đầu nói: “Tóm lại, ta sẽ thay Yêu Nhi coi chừng người. Nếu là người dám cưới nữ nhân khác, ta sẽ để cho muội muội của ta gả mười tên nam nhân.”

“Người dám?” Một tia sắc bén từ trong con ngươi đen của hắn phụt ra, mang theo ý tứ uy hiếp hàm xúc cường thế.

“Đừng nói nhảm nữa, bây giờ người liền đi đọc sách cho ta, ta sẽ ở một bên giám sát người.” Nàng không chút nào sợ hãi, lôi kéo hắn trở về.

Dạ Ma Thiên một tay từ sau cổ của nàng xách lên, không chút nào thương tiếc mà ném nàng ở một bên.

“A!” Nàng xoa xoa mắt, lại lần nữa bò dậy, nhảy lên lưng của hắn, khóa chặt cổ của hắn, rống to, “Ma quỷ, người dám ném ta?! Nhanh chóng đi đọc sách cho ta!”

Kết quả là, dọc theo đường đi, hắn không ngừng mà ném nàng xuống, nàng không ngừng cố gắng mà quần lên hắn, rốt cuộc vẫn là thành công mà thúc giục hắn trở về đọc sách, nàng quả nhiên có tiềm chất giáo viên cay cú.

Ma quỷ, chờ tiếp thu cách thức huấn luyện địa ngục của nàng đi, đừng mơ tưởng mà cưới nữ nhân khác!

24. Quyển 1 - Chương 24: Ta Nhịn Người

Ở chỗ sâu trong rừng phong, ánh mắt của Triệu Hi trở nên thâm thúy, u quang trong con ngươi lam hiện ra, cả người đều trở nên yêu mị khác thường. Mãi đến lúc Băng Tư đột nhiên cảnh giác mà quay đầu lại xem hắn, hắn mới khôi phục lại tươi cười và biểu tình theo thói quen.

Ngoài cửa sổ, hình dạng cái mâm trăng tròn treo ở cạnh đầu, đã thiếu một góc, biểu thị ngày khảo hạch càng ngày càng gần.

Hàn Linh bưng sách ngồi ở phía trước cửa sổ, ở trên án thư là ánh nến rung động lớp lớp, lay động theo gió. Nàng vốn dĩ cũng đã cận thị, lại ở vào ở dưới ánh sáng tối tệ học tập thời gian dài như vậy, thị lực không thể không tiếp tục giảm xuống. Khép lại sách, tính toán sáng mai lại tiếp tục xem.

Quay đầu lại, nhìn ba người ở trong phòng. Băng Tư đang chà lau bảo kiếm của hắn, biểu tình chuyên chú, hắn từ trước đến nay kiếm không rời thân, là vật cùng hắn thân cận nhất. Hàn Như Phong một người ngồi ở bên cạnh bàn uống trà, tự rót tự uống, biểu tình có chút hoảng hốt, không biết suy nghĩ cái gì. Còn có Tử Nhi, đang trải giường, thu dọn quần áo của nàng, trong miệng nhẹ nhàng mà ngâm nga cười nhỏ, cả người thoát nhìn nét mặt toả sáng.

Ồ, có mùi ám!

Nàng nghĩ được dấu hiệu phát xuân của người nào đó, chẳng lẽ là nàng cùng Lưu công tử vẫn luôn đuổi theo nàng kia có tiến thêm một bước phát triển? Nàng đại khái nghe được, nghe nói phụ thân của Lưu công tử kia là thị lang ở trong triều, chức quan không lớn không nhỏ. Nếu có thể leo lên rẽ cành cao của công chúa này, như vậy nhà bọn họ xem như vinh quang cửa nhà, nở mày nở mặt.

Đúng là tâm lý này của nhân loại, mới càng khó có cảm tình thật, có nên nhắc nhở Tử Nhi lưu tâm nhiều một chút hay không?

Nàng tuy là người của lão cha ở bên kia, nhưng rốt cuộc cùng là nữ nhân, nàng không đành lòng xem nàng ở trên cảm tình bị thương tổn, nàng cần phải nhắc nhở nàng.

“Tử Nhi, đêm nay như thế nào không gặp Lưu công tử hẹn người đi ra ngoài ngắm trăng?” Nàng nửa vui đùa nói.

Tử Nhi hai má tức khắc ửng đỏ, không được tự nhiên mà trả lời: “Công chúa, ngài đừng mang ta ra vui đùa.”

Hàn Linh vẫn là tiếp tục lời kéo lời nói của nàng, ngắm trăng thở dài: “Ánh trăng đêm nay đẹp như vậy, không đi ngắm trăng, thật là đáng tiếc.”

Tử Nhi trầm ngâm xuống, cúi đầu mà nói: “Lưu công tử đêm nay hẹn bạn cùng trường cùng nhau gặp gỡ.”

Xem ra, nàng là thật sự động tâm với người ta, Hàn Linh nhẹ kéo khóe miệng: “Lưu công tử này cũng quá kỳ cục, ném lại mỹ nhân mặc kệ, lại đi cùng một đám nam nhân gặp gỡ, thật là đầu óc không lớn.”

Tử Nhi có chút vội la lên: “Lưu công tử tài hoa hơn người, hơn nữa không để bụng ta thân phận đất rẻ sang hèn, hẳn là một chính nhân quân tử.”

Nàng nhíu mày: “Người như thế nào biết hẳn không để bụng thân phận của người đất rẻ sang hèn? Người nói thân phận chân thật cho hẳn?”

Tử Nhi lắc đầu nói: “Không có, chính là hẳn nói cho dù ta không phải công chúa, hẳn cũng vẫn như cũ yêu ta.....” Một luồng hơi thở hạnh phúc tràn ngập toàn thân của nàng, nàng là thật sự rơi vào xuống phía dưới.

Nghe nàng miêu tả như thế, Hàn Linh không khỏi có chút sầu lo vì nàng: “Tử Nhi, muốn xem hẳn đối với người có phải thật tình hay không rất đơn giản, nói chân tướng sự thật cho hẳn.”

Tử Nhi bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia kinh hoàng, chần chờ không quyết định.

“Người sợ sao? Tử Nhi, đừng nói ta không có nhắc nhở người, lời nói của nam nhân, có thể có mấy phần thật? Người phải học bảo hộ chính mình.”

Tử Nhi yên lặng gật đầu, cũng có quyết tâm.

“Tạ ơn công chúa.” Đợi thu dọn tất cả thỏa đáng, Tử Nhi trở về phòng, sắc mặt có chút ngưng trọng. Đối với nàng mà nói, làm ra quyết định này không dễ, rốt cuộc đó là một sự khiêu chiến cực lớn, vô luận đối với nàng hoặc là Lưu công tử đối với nàng đều là giống nhau.

“Linh nhi, không phải tất cả nam nhân đều không nói sự thật ra, có lẽ bọn họ có nỗi khổ tâm.”

Hàn Linh quay đầu lại liếc mắt nhìn Hàn Như Phong nói chuyện, hẳn là nghĩ ám chỉ nàng hẳn là chịu uy

hiếp mới giấu diếm đã tâm đối với nàng? Nàng mới không tin chuyện ma quỷ của hấn, lạnh lùng ném lời nói nói: “Đối với ta mà nói, nói dối chính là phản bội, ta không tiếp thu bất luận cái nỗi khổ tâm gì. Bắt đầu từ đêm nay, ngươi cùng Băng Tư cùng nhau ngủ ở dưới đất.”

“Linh nhi.....” Hàn Như Phong trước mắt kinh ngạc và khó hiểu.

Nàng không có cho cơ hội hấn hỏi chuyện, trực tiếp vút chân gắm thuộc về hấn xuống trên sàn nhà: “Ta muốn ngủ, đừng chớ quấy rầy ta.” Nếu hấn không phải người bên người của nàng, có lẽ nàng còn sẽ không căm ghét hấn như vậy, nhưng cố tình là người càng tới gần nàng, nàng càng không thể tha thứ.

Sáng sớm đi theo Long Chi Dục tập thể dục buổi sáng xong, nàng trước tiên vọt tới chỗ của Dạ Ma Thiên. Gia hỏa này nói là muốn cố gắng, nhưng nàng một chút cũng chưa nhìn đến dấu hiệu hấn muốn cố gắng học tập, vừa nghĩ đến hấn muốn cưới nữ nhân khác, trong lòng của nàng rất hụt hẫng.

Gia gia, dám đánh chủ ý lên nam nhân của nàng, lão nương liều mạng với ngươi!

“Dạ Ma Thiên, đứng dậy cho ta!”

Hàn Linh vỗ vào cái mặt đang ngủ của hấn, dùng sức kêu to. Kỳ thật hấn đã sớm tỉnh lại, chỉ là không muốn trợn mắt thôi. Lấy võ công của hấn, phạm có người tiếp cận hấn trong vòng một trăm bước, hấn nhất định có thể phát hiện. Nếu nàng không phải có một tầng thân phận ca ca của Yêu Nhi này, nàng tuyệt đối sẽ không đến gần được người hấn, đây cũng là vì sao nàng tiến vào sân, liền nhìn thấy nguyên do tứ đại hộ pháp xếp hàng ngồi ở ngoài cửa phòng. Trừ bỏ nàng, không ai dám ở lúc hấn đang ngủ mà quấy rầy hấn.

Hấn nhặt cánh tay ném tay của nàng ra, ánh mắt nhú lại, nghiêng người tiếp tục ngủ.

Nàng có chút buồn bực, nhéo lỗ tai hấn xách lên nói: “Ngươi lại không đứng dậy, ta liền gả Yêu Nhi cho người khác!”

Hấn giật mình một cái ngồi người dậy, cảm giận mà trừng mắt nhìn nàng, hai mắt bốc lên ánh lửa. Nàng ra vẻ làm lơ, xoay người đến trên bàn nhặt lên một quyển sách hấn tiện tay vứt bỏ, cao giọng thì thầm: “Đại học chi đạo, tại minh minh đức, tại thân dân, tại chỉ ư chí thiện. Tri chỉ nhi hậu hữu định, định nhi hậu năng tĩnh, tĩnh nhi hậu năng an, an nhi hậu năng lự, lự nhi hậu năng đắc*.....”

*Dịch nghĩa: Mục đích của sự học rộng cốt làm sáng cái Đức sáng của mình, cốt khiến cho người ta tự đổi mới, cốt khiến cho người ta dừng ở chỗ chí thiện. Biết chỗ phải dừng thì sau mới có chí hướng xác định được. Có chí hướng xác định rồi sau mới có tinh tâm. Tinh tâm rồi sau tính tình mới được an hòa. Tính tình an hòa rồi sau mới suy nghĩ chín chắn. Suy nghĩ chín chắn rồi sau mới đạt được chí thiện. (Đại Học)

“Ngoan, ngâm một lần cái ta niệm vừa rồi.” Nàng quay người lại xem hấn, trước mắt một bóng bàn tay thoáng qua, ngay sau đó, nàng bị người ném ra ngoài cửa sổ.

Nàng té ngã cái tư thế chó ăn cứt, thậm chí không chịu nổi, vừa ngẩng đầu đón nhận bộ dáng tứ đại hộ pháp cười nhạo, nàng vừa giận vừa bực.

Ma quỷ, người dùng hồng lại đụng vào thân thể của lão nương một chút!

“Người có gan! Người đi cười kiêu thế của người đi, dùng hồng lại đụng đến một cọng lông tơ của muội muội ta!” Nàng bỏ lại lời nói tàn nhẫn, nổi giận dùng dùng mà rời đi. Tức chết nàng, thật là hoàng đế không vội, thái giám hết sức vội.

Ở bên trong sắc mặt của Dạ Ma Thiên cũng không đẹp gì, hắc đường đường là đứng đầu một bang, có thể nào lại lần nữa chịu uy hiếp của nàng? Mới vừa rồi đã là thủ hạ lưu tình, dựa theo tính tình ngày xưa của hắc, ai dám quấy rầy hắc ngủ, hắc nhất định đánh cho đối phương không bò dậy nổi.

Hắn một bên thay y phục, một bên khóa chặt lồng mày suy nghĩ. Như thế nào đi nữa cũng là cậu em vợ tương lai (ừ, không phải là anh vợ sao?), hơn nữa hắc cũng đã đáp ứng Yêu Nhi sẽ bảo hộ hắc, hắc không nên đối với hắc tuyệt tình như thế. Chính là thái độ của đối phương thật sự là tồi tệ, làm sao bây giờ? Hắn suy tư hồi lâu, vì Yêu Nhi, hắc vẫn là quyết định nhịn. Sau khi ít hôm nữa cưới Yêu Nhi qua cửa, hắc lại sửa chữa thật tốt cậu em vợ này không muộn.

Tùy ý mà buộc lại đai lưng dưới, tùy ý y phục ở trước ngực mở ra, hắc nhấc chân bước ra cửa chính. Một trận gió nhẹ ở ngoài cửa thổi qua, làm cho hắc vốn là hơi lộ ra tóc dài tự nhiên hỗn độn mà chải vuốt chỉnh tề. Tứ đại hộ pháp canh giữ ở ngoài cửa đồng thời quay đầu lại, không khỏi mà tán thưởng, mỗi lần thấy lão đại đều có cử chỉ khác nhau, trăm lần xem không chán a.

Dạ Ma Thiên không để ý tới bốn người, thẳng tắp mà lướt qua bọn họ, hướng về phía bóng người ở phía trước đuổi theo.

Một trận gió mạnh phát qua, nàng thẳng tắp mà đâm vào trong lòng ngực của người nào đó, hắc liền không thể đi đường thật tốt sao? Thế nào cũng phải khoe khoang khinh công phi nhân loại của hắc kia, ghen ghét chết nàng, lúc nào mới có thể luyện đến mức độ kia của hắc.

Nàng ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắc hết mức, xem hắc rốt cuộc muốn nói cái gì.

25. Quyển 1 - Chương 25: Lừa Dối Bang Chủ Lệnh

Dạ Ma Thiên im lặng hồi lâu, đáy mắt có chút rối rắm và ảm đạm, cuối cùng giống như thỏa hiệp mà thở dài thật dài: “Được, ta đi theo người học tập, được rồi chứ?”

Trong lòng của Hàn Linh mừng thầm, khó có được hắc chịu buông cái không ai bì nổi của hắc, thỏa hiệp với nàng, lại nói tiếp vẫn là sức quyến rũ của Yêu Nhi vô cùng lớn, ăn hắc đến gấu gao. Nàng ra vẻ bất động thanh sắc, lắc đầu nói: “Ai hiểu được người còn có thể hay không động võ với ta, ta cũng không muốn

làm việc tổn công vô ích.”

Hai tròng mắt của hắn chợt thu liễm, phụt ra hai tia sắc bén, từ kẽ răng nặn ra một câu: “Vây rốt cuộc người muốn như thế nào?”

Nàng đắc ý xòe ra tay phải, bàn tay trong trắng lộ hồng hồng hướng về phía trước, kéo kéo mà nói: “Người là bang chủ của bang Thiên Ma, hẳn là có tín vật của bang chủ đi? Ta muốn nó làm bùa hộ mệnh.”

Đáy mắt của hắn chứa tức giận càng ngày càng lớn, nàng không chút nào sợ hãi, nhướn mày khiêu khích với hắn: “Cho dù không cho, dù sao người muốn cưới muội muội của ta nhiều đến vậy.” Nàng vòng qua người của hắn, lập tức đi đến phía trước, khoe môi giương cao, nàng tin tưởng hắn nhất định trốn không thoát lòng bàn tay của nàng.

Quả nhiên, hắn vẫn là lên tiếng, trong giọng nói chứa tức giận.

“Cầm đi!”

Nàng cười trộm hì hì, lập tức xoay người lướt qua từ trước người của hắn, trong tay đã nhiều hơn một khối ngọc bài, ở trên viết ba chữ “Bang chủ lệnh”.

“Tứ đại hộ pháp ở đâu?” Nàng giơ cao bang chủ lệnh lên ra lệnh, muốn thử xem nó rốt cuộc linh hay không linh.

Chưa được bao nhiêu thời gian, tứ đại hộ pháp một đám sắc mặt bụi đất mà quỳ gối ở trước mặt của nàng, bốn người tám đôi mắt tội nghiệp mà nhìn Dạ Ma Thiên. Lão đại, người sao lại có thể làm như vậy.....

Dạ Ma Thiên ra vẻ làm lơ, nghiêng xoay người, trong lòng cũng hết sức đồng tình bọn họ, đáng tiếc lão đại hắn bản thân cũng gặp khó khăn, dù sao cũng phải kéo mấy cái đệm lưng đi.

“Quả nhiên là thứ tốt, phải thu hồi.” Nàng nhỏ giọng nói thầm, như đạt được vật quý, đợi cất bảo bối xong, nàng phẩy tay tổng cổ tứ đại hộ pháp ở trước mặt, “Không có việc gì, các người đều lui ra đi, chỗ nào mắt mẽ, ngốc ở chỗ đó đi.”

Làm lơ ánh mắt phẫn hận của bốn người, nàng nháy mắt, vẫy vẫy tay với Dạ Ma Thiên: “Dạ đệ đệ, cầm sách của người lên, đọc theo ca ca ta đi.”

Dạ Ma Thiên lập tức một đầu hắc tuyến, tay phải nắm đến rung động khanh khách, ở lúc hắn sắp phát tác, nàng sớm đã nhanh chân thoát khỏi hiện trường.

Sự thật chứng minh, lương trước Dạ Ma Thiên thật không phải đọc sách, một đoạn khúc đạo đầu của Đại Học , dạy hắn N lần, hắn cứ thế là một lần cũng thuộc không xong. Nàng bị hắn hoàn toàn đánh bại!

Nhiệt huyết trực tiếp nhồi đầy não, nàng nhìn thấy một đám học sinh đang đứng chống ngược vây quanh nàng chỉ chỉ trỏ trỏ, tiếng cười nhạo không dứt ở bên tai. Dạ, Ma, Thiên, người cái tên cuồng bạo lực này, ta sẽ không để yên cho người!

Thân mình của nàng dùng sức ngã ra, ngã lưng từ trên cây cao rớt xuống dưới, quăng ngã một cái rơi xuống đất nở hoa. Ma quý, ta không phải là chỉ nói người ngốc, nói người đần, sau đó còn nhéo lỗ tai của người một cái sao? Có cần phải treo ta đến trên cây không? Mặc cỡ chết người, thù này không báo, nàng thề không bỏ qua!

“Công chúa, người không sao chứ?”

Một bàn tay duỗi tới chỗ nàng, nàng ngẩng đầu nhìn tới chủ nhân của cái tay, sững sốt một chút. Hắn còn không phải là Lưu công tử vẫn luôn đang theo đuổi Tử Nhi sao? Chẳng lẽ hắn đã biết thân phận chân thật của nàng, vậy nói cách khác Tử Nhi cùng hắn ngả bài?

Nàng không có tiếp thu ý tốt của hắn, tự mình chống đất đứng lên. Hắn một đường theo đuôi nàng, thỉnh thoảng lại a dua, xum xoe, giống như khi lúc trước hắn theo đuổi Tử Nhi. Nhìn thấy cái gương mặt này của hắn, nàng không khỏi nghĩ tới nước muối khoai tây nhão..... Mặc ói! Nàng đỡ thân cây nôn mửa một trận, cũng không biết là nguyên do mới vừa rồi bị treo ngược ở trên cây, hay là bởi vì người ở trước mắt này.

“Công chúa, mau xoa một chút, sạch sẽ.”

Lưu công tử đưa tới một cái khăn gấm màu xanh lục, trên mặt thêu một đôi uyên ương, chắc là tình nhân của hắn đưa đi. Nàng cũng không dám dùng đồ vật của hắn, nói không chừng đã sớm có mấy chục nữ nhân dùng qua.

Một bên khác đưa tới một cái khăn màu xám, vải dệt bình thường, không có bất luận cái hoa văn gì. Nàng do dự một chút, vẫn là đưa tay tiếp nhận. Ở trên khăn mang theo mùi cỏ thơm thoang thoang, cùng mùi hương ở trên người của hắn hoàn toàn ăn khớp.

Nàng chà lau xong, trả khăn lại cho Băng Tư, đang lúc liếc mắt nhìn thấy ở góc tường cách đó không xa có một bóng dáng cô đơn mà xoay người. Kia không phải là Tử Nhi sao? Nàng có phải thấy được một màn mới vừa rồi hay không, phát hiện bản tính của tên họ Lưu, cho nên thương tâm khổ sở? Người giống như hắn vậy, hoàn toàn không đáng thương tâm vì hắn, hy vọng Tử Nhi có thể mau chóng từ trong bóng ma đi ra.

“Băng Tư, ta không muốn nhìn thấy người không liên quan, người hắn là biết làm như thế nào.” Giọng của nàng lạnh lùng mà phân phó, lướt qua vai của cái gọi là Lưu công tử, hoàn toàn làm lơ hắn, nàng khinh bỉ nhất chính là nam nhân nhờ vào nữ nhân mà thượng vị.

Nàng không có hứng thú đi quan tâm Băng Tư đến tột cùng là xử trí tên họ Lưu kia như thế nào, bây giờ nàng càng quan tâm chính là Tử Nhi, mối tình đầu của nàng cứ kết thúc như vậy, chỉ vì thân phận khác biệt, nàng sẽ hận nàng sao?

Lúc sau cả ngày đều không có nhìn thấy bóng dáng của Tử Nhi, nàng bắt đầu có chút lo lắng cho nàng, còn cố ý phân phó Băng Tư đi tìm nàng.

Nàng chẳng lẽ luẩn quẩn ở trong lòng, muốn đi tự tử sao?

Lại một lần nữa xông thẳng vào phòng của Dạ Ma Thiên, thật phức tạp gia hỏa này, lại đang ngủ gà ngủ gật! Hẳn trừ bỏ ngủ, rốt cuộc còn có thể làm cái gì?

“Yêu Nhi, không cần đi!” Trong lúc ngủ mơ hẳn than nhẹ, tuần mi hơi chau.

Vốn là tràn đầy tức giận tức khắc biến mất hầu như không còn, nàng cúi người xoa mặt của hắn, ánh mắt dần dần nhu hòa, có chút đau lòng cho hắn. Tình yêu của hắn tha thiết như thế, mà nàng lại ích kỷ như vậy, nàng thật cảm thấy rất xin lỗi hắn. Cúi đầu hôn lên cánh môi mềm mại của hắn, trong lúc ngủ mơ hẳn mang một loại phong tình khác, tim của nàng dần dần vì hắn đập lên.

Hai mắt của hắn đột nhiên chợt mở, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, nàng nhìn ánh mắt của hắn từ mê mang đến khiếp sợ, cuối cùng là thịnh nộ.

“A ——” Thật bất hạnh mà, nàng lại một lần nữa bị hắn ném ra ngoài cửa sổ. Lúc này đây, nàng thừa nhận là nàng gieo gió gặt bão, ai bảo nàng ăn mặc nam trang hôn trộm hắn, còn để cho hắn vừa vặn bắt được.

“Ta cảnh cáo ngươi, ta không thích nam nhân!” Bên trong cửa sổ là tiếng hét to của hắn trực tiếp dội vào trong tai của nàng, nàng thật là người cảm ăn hoảng liên, có khổ không thể nói. Nhất định là ngày đó nàng ở trong đầm nước đá hắn xuống nước dẫn đến báo ứng, nàng tin tưởng không nghi ngờ.

“Dạ Ma Thiên, ngươi giỏi lắm!” Nàng bò người dậy, cảm giận mà rời khỏi sân. Đánh lại đánh không lại hắn, đành phải làm như không thấy, để cho hắn không thấy được Yêu Nhi, chính là trừng phạt tốt nhất đối với hắn.

Khi ra cửa, vừa lúc đụng phải Nguyệt hộ pháp, nàng liền dùng bang chủ lệnh sai khiến hắn giúp nàng đi tìm tung tích của Tử Nhi. Bang Thiên Ma người đông thể mạnh, tìm thấy được người cũng mau, chung quy so với nàng một người lung tung mù quáng tìm được tốt hơn.

26. Quyển 1 - Chương 26: Người Thối Tiêu Trong Rừng Phong

Ở chỗ sâu trong rừng phong của thư viện, cành lá trùng điệp trải ra, lúc thì có lá phong rơi nhiều, tựa như ảo mộng.

Một bóng dáng mảnh khảnh cao dài đứng ở trong rừng, cầm tiêu thổi, từng đợt tiếng tiêu du dương theo

gió bay ra ngoài rừng, tựa như một luồng gió mát quất vào mặt, ấm áp lòng người, làm cho tâm thần nhộn nhạo. Ở ngoài rừng người đi ngang qua, không khỏi nghĩ chân lắng nghe, tán thưởng không dứt.

Đợi đến khi tiếng tiêu ngừng lại, người qua đường lén nghe tiếng cũng sôi nổi tan đi, đổi lấy lại là toàn thân nhẹ nhàng và vui vẻ. Đến tột cùng là người phương nào thổi tiêu ở trong rừng phong?

Ở phía tây nam của rừng phong, một bóng đen bỗng nhiên tới, lên xuống cao thấp, trong lúc tung mình nhảy vút mấy cái, đã đi đến trước mặt của người thổi tiêu. Hắc y nhân quỳ đầu gối mà lạy, im lặng gặt đầu, lặng yên nghe phân phó.

Một tiếng nói ôn hòa vang lên ở trong rừng phong, phá vỡ tiếng tiêu sau khi dừng lại vẫn ở say mê ở trong rừng phong: “Trần Nam Vương bên kia, có động tĩnh gì?”

“Bẩm điện hạ, Trần Nam Vương bên kia đã sắp xếp ổn thỏa tất cả, sẽ chờ mừng mười tháng sau ngày Hàn hoàng đích thân tới thư viện.”

“Thông báo cho Trần Nam Vương, không có mệnh lệnh của bốn điện hạ, không được hành động thiếu suy nghĩ, đặc biệt không cho phép đụng đến công chúa Hàn quốc. Nếu hấn tự tiện hành động, cũng đừng trách bốn điện hạ tàn nhẫn độc ác.” Một mặt u quang màu lam xẹt qua đôi mắt, ngay sau đó lại khôi phục thành màu xanh dương của đại dương sâu thẳm, hiện lên lớp sóng nhỏ bé.

Hắc y nhân kinh ngạc ngẩng đầu, vừa vặn chớp được ở trong mắt của chủ tử mặt sát khí sắc bén kia, vội cúi đầu lên tiếng trả lời: “Dạ, thuộc hạ lúc này sẽ đi thông báo cho Trần Nam Vương.”

Bóng đen lên xuống mấy cái, lại nháy mắt biến mất ở bên ngoài rừng phong, rừng lá phong lại lần nữa khôi phục bình tĩnh, chỉ có tiếng lá đong đưa xào xạc và tiếng lá rụng mơ hồ có thể nghe được.

Người thổi tiêu từ từ xoay lưng lại, lộ ra một khuôn mặt tuyệt mỹ ôn nhuận như ngọc, tựa như nghĩ tới cái gì, khóe môi của hấn gợn lên, trên mặt treo một tia ý cười như có như không. Ở trên khuôn mặt phong thần tuấn lãng, được khảm một đôi con ngươi màu lam, lúc này tựa như bịt kín một lớp lụa mỏng, mờ mờ lung lung mà mê say.

Ngay ở phía trước vang một tiếng động rất nhỏ, tai phải của hấn hơi động, tựa như thăm dò động tĩnh gì đó, toàn thân cao thấp ở vào trạng thái đề phòng. Một bóng hình nhẹ nhẩy, dừng ở trước người của hấn, khuôn mặt lạnh lùng, đường nét đao khắc, chệch về phía hấn cầm kiếm mà đứng.

“Người đến tột cùng là người nào? Lén vào thư viện có mục đích gì?” Đồng dạng giọng nói lạnh băng, giống như khí tràng trên người của hấn.

Mắt lam hơi thu liễm, từ bên trong phụt ra ra một tia sắc bén: “Ta nhận biết Long Chi Dực từ trước đến nay việc không quan hệ gì đến mình thì sẽ không để ý, ta khuyên người cũng không cần lo cho chuyện này.”

Ánh mắt sắc bén quét về phía đối phương, Long Chi Dực trầm giọng nói: “Chuyện khác ta có thể mặc kệ, nhưng quan hệ đến an nguy của công chúa, ta không thể không quản.”

Triệu Hi cười khê một tiếng, mang theo ý tứ trào phúng hàm xúc: “Đường đường là nhi tử của hộ quốc Đại tướng quân, cũng bắt quá chỉ như thế, cũng muốn dựa vào bảm vấy của nữ nhân để hưởng thụ quan to lộc hậu, cùng những đệ tử khác trong thư viện có gì khác nhau? Bọn họ vì mục đích của chính mình, quang minh chính đại a dua công chúa, mà người đâu, tự cho là thanh cao, kỳ thật còn không phải giống nhau?”

“Người không cần mở miệng khiêu khích, Long Chi Dực ta hành sự quang minh lỗi lạc, không cần giao phó với người. Người lên người vào thư viện dụng tâm bắt lương, ta không thể lưu lại người, hôm nay liền vì công chúa mà trừ bỏ một cái tai họa.” Võ kiếm đột nhiên bay ra, hần xoay người nhảy, cầm kiếm đâm về phía đối phương. Khí thế mãnh liệt này, thanh kiếm sắc bén này, nhanh đến nỗi không thể ngăn cản.

Ánh mắt của Triệu Hi chợt thu liễm, tập trung tư tưởng ứng phó, mũi chân điểm nhẹ, bay lên về phía trước, thân như hồng nhạn giương cánh. Một chân đứng ở trên đỉnh lá phong, hình dạng như chuồn chuồn lướt nước, thân hình chợt xoay, ngọc tiêu ở trong tay lập tức hóa thành vũ khí sắc bén, bay về phía Long Chi Dực.

Sau một tiếng trong trẻo của binh khí tấn công, hai cái thân hình quán quýt ở một chỗ, đánh nhau kịch liệt, không có một chút cơ hội để thở dốc.

Long Chi Dực không ngờ đến đối phương lại là thâm tàng bất lộ, sắc mặt càng thêm ngưng trọng, lực đạo kiếm khí ở trên tay cũng tăng thêm vài phần. Triệu Hi cũng không dám khinh địch, trầm tĩnh ứng phó, không ngừng mà hóa giải kiếm chiêu, rồi sau đó nhân cơ hội chuyển thủ thành công.

Sau mấy chục chiêu, binh khí ở trong tay của hai bên đồng thời rời tay mà ra, tấn công vào chỗ hiểm của đối phương. Hai tiếng kêu rên đồng thời vang lên, chiến đấu kịch liệt cũng vào lúc này ngừng lại.

“Long Chi Dực, người giết không được ta, ta cũng giết không được người. Chúng ta không bằng nước giếng không phạm nước sông, ta cam đoan với người tuyệt đối sẽ không thương tổn công chúa.”

“Hy vọng người nói được thì làm được, nếu không kiếm của ta tuyệt đối sẽ không lưu tình.”

Triệu Hi che lại vết thương ở chỗ ngực, rời khỏi rừng phong, miệng vết thương còn có tơ máu tràn ra, màu máu đỏ thắm như hoa anh túc nở rộ.

Đang lúc gần đến hoàng hôn, Hàn Linh đứng hẹn đi vào rừng phong, còn chưa tới gần, liền thấy Triệu Hi che lại miệng vết thương dạo bước mà ra, sắc mặt có chút tái nhợt. Nàng không rõ tình hình, tiến lên quan tâm hỏi thăm: “Người bị thương? Ai làm người bị thương?”

Triệu Hi không ngờ đến nàng sẽ xuất hiện tại đây, sắc mặt hơi đình trệ, một nụ cười tươi nhợt nhạt chợt nở rộ ra: “Không có việc gì, mới vừa rồi ở trong rừng gặp phải Long Chi Dực, hần cho rằng ta đánh lén hần, cho nên hần xuất kiếm đâm ta bị thương.”

Hàn Linh có chút hơi bực, dựa vào tính cách của Long Chi Dực xác thật có khả năng này: “Cái gì? Hắn làm sao lại quá phận như thế, không phân tốt xấu liền dả thương người?”

Triệu Hi lắc đầu cười khê nói: “Không có việc gì, trở về thoa chút thuốc là được.”

“Ta đây dìu người trở về đi.” Nàng tiến lên đỡ lấy cánh tay phải của hắn, hắn cũng không từ chối, thuận thế dựa trọng tâm của thân thể ở trên người của nàng.

“Được, vậy thì làm phiền.”

Nàng không biết trừ bỏ Dạ Ma Thiên, còn có người được thư viện đặc biệt chiếu cố, một mình sống trong khu nhà ở. Quá không công bằng, vì cái gì nàng không có đãi ngộ như vậy? Tốt xấu gì nàng cũng là công chúa Hàn quốc, chẳng qua, dường như là nàng tự nguyện làm thư đồng, cũng trách không được người ta. Dạ Ma Thiên người ta là bang chủ của bang Thiên Ma, thân phận đặc thù, như vậy Triệu Hi lại là thân phận đặc thù như thế nào? Hắn trừ bỏ không phải người của bổn quốc, chẳng lẽ còn có thân phận đặc thù khác? Nàng rất là nghi hoặc.

Dìu hắn vào trong phòng ngồi vào chỗ của mình rồi, dưới sự chỉ điểm của hắn tìm được thuốc trị thương, chẳng qua chỉ còn dư lại không có bao nhiêu, chỉ còn lại một lọ thuốc bột này. Xem ra hắn còn không phải ngẫu nhiên bị thương, mà là bị thương với tần suất cực cao, cũng không biết hắn đến tột cùng là làm cái gì, lại dễ dàng bị thương như vậy.

Sau khi nàng nghiên cứu xong thuốc trị thương, mới vừa quay người lại, liền gặp được hắn đã cởi ra áo trên, lộ ra da thịt trắng nõn nà và thân thể dụ cho người mơ màng. Muốn chết, có làm hay không? Trước khi cởi quần áo cũng không lên tiếng nhắc nhở trước đó sao?

Làn da của hắn trắng nõn tinh tế, không giống như màu da màu đồng thau khỏe mạnh cường tráng của Dạ Ma Thiên, dưới sự so sánh, nàng vẫn là tương đối thích người sau. Nàng cố gắng bỏ qua suy nghĩ xa xôi ở trong đầu, một bên thay hắn xử lý miệng vết thương, một bên thoa thuốc. Đầu ngón tay của nàng thỉnh thoảng lướt qua da thịt như mỡ đặc của hắn, có thể nghe được rõ ràng tiếng ngâm khê ở trong miệng của hắn, nàng bỗng nhiên cảm giác có chút xấu hổ.

Bỗng nhiên ngẩng đầu, đối diện con người lam sâu sắc ở trong nháy mắt chuyển tối. Trái tim của nàng đập mạnh, hắn làm sao sẽ sinh ra loại phản ứng này đối với nàng? Chẳng lẽ là hắn thích chính là nam nhân? Ánh mắt của nàng nheo lại, tốc độ ở trên tay chợt nhanh hơn, đợi thoa thuốc cho vết thương xong, nàng liền cách xa hắn.

27. Quyển 1 - Chương 27: Thủy Mộ Hoa Không Đồng Dạng Như Vậy

Khi lại ngẩng đầu nhìn hắn, bắt giữ được trong con người lam một tia cảm xúc mát mát, Hàn Linh không khỏi khiếp sợ, có loại cảm giác khác thường chảy xuôi qua trước ngực.

“Hi, người dưỡng thương thật tốt, ta xuống núi mua thêm chút thuốc trị thương cho người, thương thể của người rất nhanh là có thể khỏi.”

Sắc mặt của Triệu Hi hơi thoáng, tựa như kinh ngạc, lại tựa như kinh hỉ (kinh ngạc vui mừng): “Người kêu ta là gì?”

Hàn Linh cũng không biết vì sao sẽ đột nhiên buột miệng thốt ra kêu nick name của hắn, mờ mịt nói: “Hi, không dễ nghe sao?”

Một nụ cười tươi rực rỡ nở rộ ở bên môi của hắn, hắn mỉm cười gật đầu nói: “Được, về sau người đều kêu ta như vậy.”

Xuống núi tiến đến dãy rừng phong, bởi vì Triệu Hi nàng thả Long Chi Dực bỏ câu (?), trong lòng có chút băn khoăn. Nàng không thích sự tình thật không rõ ràng, cho nên nàng vẫn là cố ý chạy tới nói với hắn sáng tỏ một phen.

Lúc Hàn Linh đi vào chỗ sâu trong rừng phong, Long Chi Dực khuất thân nghiêng ngồi dựa vào bên cạnh cây phong, tay phải cầm kiếm, sắc mặt có chút kém. Nghe được tiếng bước chân của nàng, hắn đứng lên, tay cầm kiếm ở góc độ nàng không thể thấy hơi hơi run rẩy.

Nàng không có nhìn ra hắn bị thương, chỉ là thẳng thắn nói mới vừa rồi gặp gỡ Triệu Hi, là nguyên do cho nên đến trễ. Sắc mặt của hắn không có bất luận biến hóa gì, nhìn không ra vui giận, chỉ là nhàn nhạt nói tiếng “Đã biết”, liền rời khỏi rừng phong trước nàng một bước. Nàng có chút tức giận, từ khi biết hắn đến bây giờ, hắn đối với nàng vẫn là thái độ lạnh nhạt nhất quán việc công xử theo phép công. Nếu là ở hiện đại, nhưng thật ra hắn là một cấp dưới không tồi, nhưng tuyệt đối không phải là một bằng hữu tốt.

Nàng không để ý tới hắn nữa, ra thư viện liền đi về phía dưới chân núi. Băng Tư vẫn là trước sau như một mà đi theo ở phía sau nàng, vẫn luôn vẫn duy trì khoảng cách ba bước.

Mới vừa đi một phần ba đường núi, nàng liền có chút ăn không tiêu, ngừng ở bên đường núi, vẫy tay với Băng Tư: “Ta đi không nổi nữa, người xuống núi mua thuốc đi, ta trở về thư viện chờ người.” Băng Tư do dự một hồi, gật đầu đồng ý, bỏ nàng xuống hướng về phía dưới chân núi tiếp tục lên đường. Hắn thi triển khinh công, sau khi lên xuống thì người đã ở bên ngoài mấy dặm, xem ra công phu mèo quào này của nàng còn xa xa chưa đủ, lại phải gia tăng luyện tập võ công mới được.

Lúc này đã gần đến cuối thu, cảnh vật ở trong núi mơ hồ mang theo một tầng màu vàng, hắn là một phen phong tình.

Hàn Linh ngồi xổm trên tảng đá lớn ở bên đường núi, thản nhiên mà thưởng thức phong cảnh ở xung quanh, giả vờ nghỉ ngơi chút. Không hiểu mà đi vào thế giới này, trên người tự dưng trúng độc, bị lão cha uy hiếp, còn có nguy cơ tiềm tàng ở trong thư viện, cảm giác thật sự mệt mỏi quá. Nhận biết những người ở bên người này, chỉ có Dạ Ma Thiên để cho nàng có cảm giác được ấm áp và vui vẻ, chính là nàng lại không thể hoàn toàn ỷ lại vào hắn. Phải tự mình đối mặt, vẫn là phải tự mình đối mặt, muốn sống sót ở thế giới này, chỉ có kẻ mạnh mới có thể đứng ở chỗ bất bại, bởi vậy, ngôi vị nữ hoàng nàng nhất định phải có được.

Coi như là lão cha thì thế nào, một ngày nào đó một khi nàng nắm chặt quyền thế, xem hắn còn có thể không chế nàng như thế nào? Nàng cười lạnh, cười hắn mưu kế tính hết quá thông minh, lại không biết nàng cũng không phải là con rối gỗ, có thể tùy ý mặc cho bọn họ không chế. Hắn ngay cả nữ nhi của mình đều có thể không chút nào tiếc rẻ, lại có thể nào trách được người khác cướp lấy giang sơn của hắn đâu?

Phía sau truyền đến một tiếng bước chân, nàng đứng lúc mà quay đầu lại: “Tử Nhi?” Nàng có chút ngoài ý muốn, không rõ Tử Nhi vì sao sẽ đột nhiên xuất hiện ở đây, hơn nữa ở trên cả khuôn mặt là biểu tình hồ hững.

Một mặt ngân quang hiện ra, xẹt qua trông mắt của nàng, nàng nhìn thấy Tử Nhi từ trong tay áo lấy ra một cây chủy thủ, trên mặt lộ hung quang.

“Tử Nhi, ngươi muốn làm gì?” Hàn Linh cảnh giác mà nhảy xuống tảng đá lớn lui về phía sau, nàng cảm giác được sát khí ở trên người của Tử Nhi, nồng nặc như vậy.

“Giết ngươi!” Tử Nhi không có nhiều lời, chiêu thức ở trong tay biến ảo, cầm chủy thủ đâm về phía nàng.

Thì ra nàng biết võ công, cái này cực kỳ ra ngoài dự kiến của nàng. Nàng hơi lung lay một chút, tránh thoát một cái đâm trí mạng về phía nàng, xoay người liều mạng chạy xuống núi, chỉ chút công phu mèo quào này của nàng làm sao đâu hơn được chủy thủ ở trong tay của nàng? Dưới chân dẫm vào trống không, nàng từ trên bậc thang đường núi lặn xuống, ở giữa dãy núi quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết của nàng. Nàng cho rằng nàng lần này chết chắc rồi, cuộc hành trình xuyên qua của nàng đến đây kết thúc. Ai ngờ một bóng trắng từ trên trời giáng xuống, trong tay của hắn không biết phát ra ám khí loại nào, phóng thẳng đến Tử Nhi.

Sau khi nghe được Tử Nhi hét thảm một tiếng, một bàn tay to ôm lên vòng eo của nàng, kéo nàng đang lúc bị lặn xuống lên, tiếp theo rơi vào một cái ôm ấp hơi mang hàn ý, mang theo mùi thoang thoang, tựa như trúc, tựa như lá, lại tựa như hương hoa.

“Mộ Hoa!” Nàng ngửa đầu thấy rõ mặt của hắn, có chút kinh hãi, không nghĩ hắn mất tích nhiều ngày lúc này sẽ lại ở nơi đây, lấy phương thức như vậy một lần nữa xuất hiện ở trước mặt của nàng.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, trong ánh mắt trong suốt chứa tình cảm phức tạp, hơi có vẻ giãy giụa. Rất nhanh, ánh mắt của hắn thay đổi, ánh mắt hơi lộ ra hàn ý bắn về phía Tử Nhi, trầm giọng nói: “Ngươi đi đi, ta không muốn giết ngươi, nhưng từ nay về sau ngươi cũng không thể ở lại bên người của công chúa nữa.”

Trên ngực trái của Tử Nhi trúng một món ám khí, máu tươi chảy ra bên ngoài. Bởi vì tình trạng vết thương của nàng mà thống khổ bỗng nhiên ở trên mặt kéo ra một nụ cười cuồng tứ: “Ha ha ha..... Ta tưởng là ai chứ, thì ra là Thủy hộ pháp. Có lẽ ngươi còn không biết đi, điện chủ đã bắt đầu hoài nghi ngươi đối với hắn bất trung, hoài nghi ngươi ở bên trong len lút cùng người của Lăng Tiên cung tiếp xúc. Cho nên, hắn lần lượt phái những người khác tới giám thị ngươi, ta xem bây giờ ngươi cũng là tự thân khó bảo toàn, hà tất lại nhúng tay quản việc không quan trọng này?”

Sắc mặt của Thủy Mộ Hoa vẫn như cũ chưa thay đổi, chỉ là nàng cảm nhận được từ trong cơ thể của hắn

phát tán từng trận hàn ý, hấn không nhanh không chậm mà nói: “Nếu người đã biết thân phận của ta, như vậy người nhất định phải chết.” Bàn tay của hấn mở ra, lại một cái ám khí không biết tên từ lòng bàn tay của hấn bay ra, bắn thẳng đến ót của Tử Nhi.

Trong hai mắt tràn đầy kinh hãi, đáng tiếc đã chậm, hai mắt của Tử Nhi lồi lên, thống khổ mà nguyên rủa: “Người hại ta mất đi người yêu, dù ta chết cũng sẽ không buông tha cho người.....” Nàng thẳng tắp mà ngã người ngã xuống, nàng nguyên rủa lại là nói với Hàn Linh, trong lòng của Hàn Linh chấn động, nàng bất quá là để cho nàng sớm thấy rõ bộ mặt thật của Lưu công tử, vì sao nàng căm hận nàng như thế?

“Người không sao chứ?” Thủy Mộ Hoa đỡ nàng, ở bên tai của nàng ôn nhu nói nhỏ, lúc này hấn đâu còn giống với Thủy Mộ Hoa mới vừa rồi kia một chiêu đã đoạt đi tính mạng người khác?

Tử Nhi nói hấn là Thủy hộ pháp, lại bị điện chủ hoài nghi cùng Lăng Tiên cùng lên tiếp xúc, như vậy hấn rốt cuộc là người nào? Phía sau của hấn lại là một tổ chức như thế nào?

Nàng ngơ ngác mà nhìn chằm chằm hấn, muốn nhìn thấu hấn, mà hấn lại một chút không cảm giác, chuyên tâm mà vén lên ống tay áo của nàng xem kỹ tình trạng vết thương. Một trận lạnh lẽo đánh úp lại, nàng không nhận được rứt tay một cái. Hấn ở trước mặt quá mức xa lạ, làm cho nàng sinh ra sợ hãi.

Hấn ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt như một cái đầm suối trong vắt, thấm vào ruột gan.

“Mộ Hoa, người rốt cuộc là người nào?” Nàng trông mong tiến vào cái đầm suối trong vắt kia, muốn tìm tòi đến tận cùng, đáng tiếc bên trong là gợn sóng không sợ hãi, nàng không thu hoạch được gì.

“Người sợ ta?” Hấn chỉ cúi đầu hỏi, tiếng nói thuần hậu đẹp như ống tiêu.

Nàng nhẹ nhàng thở dài, hấn cuối cùng là sẽ không thương tổn nàng, cần gì phải lại truy hỏi hấn: “Quên đi, nếu người không muốn nói, ta đây cũng sẽ không hỏi.” Nàng sửa lại xiêm y ở trên người, lúc mới vừa rồi lăn xuống, móc rách vạt áo, ở trên cánh tay cũng có chút tả tơi.

28. Quyển 1 - Chương 28: Trêu Chọc Tiểu Bạch Kiểm*

*Tiểu bạch kiểm: những chàng trai với vẻ ngoài trắng trẻo yếu ớt/thư sinh nhã nhặn/trời gà không chặt (thường mang nghĩa châm chọc).

Thủy Mộ Hoa cầm cánh tay của nàng nhìn kỹ, ôn nhu hỏi: “Trên người còn có chỗ nào có thương tích? Ta giúp người xem một chút.”

“Người thật sự muốn xem?” Hàn Linh nghịch ngợm mà nháy mắt mấy cái với hấn, muốn trêu đùa hấn một chút, nàng ra vẻ muốn cởi áo tháo thắt lưng, dáng vẻ nghiêm túc. Ai bảo hấn vô duyên vô cớ mất tích, lại

thình lình bất ngờ xuất hiện. Quả nhiên thấy hấn xấu hổ mà nghiêng người, lỗ tai phấp phồng. Nàng xi cười ra tiếng, cuối cùng là thở một hơi: “Đùa với người thôi.”

Thủy Mộ Hoa lúc này mới xoay mặt lại, ở trên khuôn mặt hiện lên một ý cười, cười đến bất đắc dĩ.

“Mộ Hoa, lần trước..... vì sao vội vàng rời đi?” Nhớ tới tình cảnh khi ly biệt lần trước, nàng cũng có chút ngượng ngùng. Con người trong suốt hơi lóe lên, ở trên hai má của Thủy Mộ Hoa hiện lên đỏ ửng, tránh đi tầm mắt của nàng, giữ vững im lặng.

Nàng nhìn hấn hồi lâu, cũng không thấy hấn đáp lại, chỉ có thể thở thật dài, xem ra bí mật ở trên người của hấn không chỉ nhiều vậy, nàng vẫn nên tôn trọng hấn, không hỏi.

“Lần này lưu lại, đừng đi, được không?” Nàng mang theo ánh mắt mong đợi nhìn về phía hấn, cùng hấn ở bên nhau nàng cảm thấy rất thoải mái, có loại cảm giác tri âm luyện tiếc lẫn nhau.

Khuôn mặt sáng sủa hơi nhăn lại, rốt cuộc hấn cũng mở miệng nói: “Ta chỉ có thể lưu lại ở đây mấy ngày, ta sợ thời gian lâu dài, sẽ mang đến tai họa cho người.”

“Tới thì tới thôi, giặc tới thì đánh, nước lên nâng nền, trên đời này khi nào từng thái bình?” Nàng một vẻ thái độ lạc quan, sự thật cũng là như thế, nên tới cuối cùng rồi sẽ tới, cho dù muốn tránh cũng trốn không thoát.

Lo nghĩ ở giữa ánh mắt của hấn dần dần tan ra, khóe môi chợt kéo ra một nụ cười nhạt, sáng lạn đến làm cho nàng thất thần. Giữ một cái cực phẩm mỹ nam ở bên người như vậy, rốt cuộc là mừng hay lo? Nàng không khỏi mà rủ mắt trầm tư.

Ngồi ở trên tầng đá lớn, nhìn Thủy Mộ Hoa vùi lấp thi thể của Tử Nhi qua loa, nàng không khỏi bùi ngùi. Khi mới quen Tử Nhi, nàng còn tưởng rằng nàng đúng như chính mình nhìn thấy đơn thuần như vậy, lại thì ra là nàng nhìn sai lòng người, lòng người khó dò, nàng lại một lần khắc sâu chân lý này vào trong lòng vào tim.

Ghé vào trên sống lưng hơi lộ ra mảnh khảnh của Thủy Mộ Hoa, ngửi thấy mùi hương đặc thù trong sạch và trầm tĩnh tỏa ra ở trên người của hấn, nàng không tự giác mà mê say. Ở trên người của hấn có vô số bí ẩn, nhưng mà trực giác của nàng nói cho nàng, hấn sẽ không thương tổn nàng, hơn nữa ở giữa bọn họ có dây dưa nhẹ, nói không rõ sâu xa. Bởi vì ánh mắt của hấn, mỗi lần nàng đối diện ánh mắt của hấn, đều có loại cảm giác an tâm, phảng phất là nhiều năm không thấy âm áp thân nhân vậy.

Khi Thủy Mộ Hoa công nàng trở về thư viện, nàng lại gặp được Dạ Ma Thiên, hấn đang mang theo nhóm tiểu lâu la của hấn tìm kiếm cái gì đó khắp nơi ở trong thư viện. Nhìn thấy nàng, Dạ Ma Thiên bước nhanh lại đây đón, trên mặt mang theo vẻ không vui, nhưng cứ việc như thế, khuôn mặt phong hoa tuyệt đại của hấn vẫn là không mất đi nhan sắc.

“Người đi đâu? Ra thư viện, làm sao không nói với ta một tiếng? Nếu như người xảy ra chuyện gì, ta giao

phó cho Yêu Nhi như thế nào?”

Nàng đối với thái độ hùng hổ dọa người của hắn có chút tức giận, hắn căn bản không hề quan tâm đến nàng, nếu không phải lúc trước nàng lấy thân phận Yêu Nhi nhờ hắn quan tâm đến nàng, hắn căn bản sẽ không để ý sinh tử của nàng. Đây cũng là nàng gieo gió gặt bão, trách được ai? Nàng cắn môi cố ý lừa hắn: “Ta bị người ném bị thương, xuống núi mua thuốc không được sao?”

Com mắt hẹp dài híp lại, quan sát nàng từ trên xuống dưới một phen, ở giữa hiện lên vẻ nghi ngờ: “Ta nhớ rõ ta không dùng bao nhiêu sức lực, sao có thể té bị thương? Ngược lại người, lúc này mới ra khỏi cách cửa, liền trở về dẫn đến một tên tiểu bạch kiểm, người cứ thích nam nhân như vậy?”

Nàng tức giận một trận, Thủy Mộ Hoa người ta khi nào trở thành tiểu bạch kiểm? Nàng nổi giận nói với hắn: “Đúng vậy, ta cứ thích nam nhân, thì như thế nào?”

Dạ Ma Thiên liếc mắt nhìn nàng hồi lâu, nhướng mày nói: “Có tiểu bạch kiểm này ở đây cũng tốt, miễn cho người về sau lại đánh chủ ý lên ta. Yêu Nhi cũng đủ xui xẻo, như thế nào sẽ có một ca ca như người vậy, thế nhưng có cái loại ham mê này.” Hắn làm như có thật mà lắc lắc đầu, vẫy ống tay áo sải bước rời đi.

Nàng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thật muốn lấy một cây búa bổ đầu của hắn ra, nhìn một cái xem ở bên trong rốt cuộc chứa đựng là cỏ, hay là rác rưởi gì khác. Đột nhiên nhớ tới chút chuyện, nàng nhảy xuống từ trên lưng của Thủy Mộ Hoa, chạy chậm mấy bước đuổi theo hắn.

“Dạ Ma Thiên, có thể mượn dùng kêu những người này đến hay không?”

Dạ Ma Thiên không có dừng lại bước chân, vẫn như cũ làm theo ý mình mà đi về phía trước, chỉ khốc khốc mà ném xuống hai chữ: “Lý do.”

Vì thế nàng nói rõ với hắn từng việc gần đây ở trong thư viện thường hay xuất hiện hắc y nhân và chuyện Trần Nam Vương muốn đối với nàng bất lợi, chờ đến khi nàng nói xong, nàng đã đi theo hắn về tới chỗ của hắn. Gia hỏa này, nàng thật là phục hắn, trừ bỏ Yêu Nhi, sổ sách của ai cũng đều không mua. Nàng đuổi theo hắn một đường vừa chạy chậm vừa nói, nói xong nàng thở hồng hộc.

Nàng đương nhiên sẽ không chú ý tới, khi nàng đi theo Dạ Ma Thiên rời đi, một tia u sầu và vẻ lo lắng chậm rãi bò lên trên đuôi lông mày của Thủy Mộ Hoa. Nàng cũng sẽ không biết, mấy ngày qua, kỳ thật hắn chưa bao giờ từng rời đi thư viện, vẫn luôn ở nơi tối tăm yên lặng mà bảo hộ nàng, cũng thấy được toàn bộ sự việc nên thấy và không nên thấy.

Nàng uống lên ba chén nước đầy, chiếm ghế mây của Dạ Ma Thiên trước, nằm ngửa ở phía trên, trong miệng còn đang tiếp tục lải nhải. Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, nàng sớm đã coi hắn là nam nhân của bản thân, cũng không cùng hắn khách khí. Đến nỗi cảm thụ của hắn, nàng trực tiếp làm lơ.

“Dạ đệ đệ, tốt xấu gì ta cũng là cậu em vợ tương lai của người, về sau người phải kiềm chế chính mình. Dù cho có tức giận như thế nào đi chăng nữa, cũng không nên động thủ với cậu em vợ, đây là không đúng.”

“Dạ đệ đệ, có muốn biết sinh nhật, chòm sao, yêu thích riêng tư kín đáo v.v của Yêu Nhi hay không? Ta có thể xem xét mà tiết lộ cho người nha, về phần tiết lộ bao nhiêu, vậy phải xem thành ý của người.....”

“.....”

Nàng một bên lườm nhác mà nằm nghiêng, một bên uống trà giải khát, thắm giọng một cái, tiếp tục nói. Đợi nàng quay đầu nhìn xung quanh, nơi nào còn có bóng người?

Ma quỷ, thế nhưng lại dám chuồn mất!

Xem ra nàng cậu em vợ ở này ở trước mặt của hắn thật không có lực uy hiếp gì, vẫn phải là Yêu Nhi tự thân xuất mã mới được.

29. Quyển 1 - Chương 29: Nội Lực Thần Bí

Lúc này đã là thời gian canh hai*, bầu trời mênh mông, điểm xuyết đầy sao, mây đen bao quanh che khuất ánh trăng. Ở trong tiểu viện bóng cây lắc lư, ánh sáng ảm đạm.

*canh hai là từ 21 giờ đến 23 giờ.

Ở phía tây của tiểu viện, một bóng dáng mảnh khảnh lặng yên nhảy qua tường mà vào, lúc rơi xuống đất trước người bồ nhào về phía trước, suýt nữa không đứng vững được. Hàn Linh vỗ vỗ ngực, chưa ổn định được hoảng sợ, khinh công này của nàng luyện được không đứng đắn, lúc nào mới có thể vượt nóc bằng tường, tới lui tự nhiên?

Nàng sửa sang lại váy dài hơi lộ ra nếp nhăn, tóc dài rối tung ôm ở trước ngực. Dưới ánh sao ảm đạm, sinh ra đã có sẵn khí chất, biểu lộ tự nhiên, đầm thắm nhã nhặn như u lan, thánh khiết thanh nhã như hoa sen*. Sóng mắt của nàng hơi hơi lưu chuyển, khóe miệng như trăng non hiện ra, đêm nay nàng cố ý thay đổi nữ trang, chính là vì gây ông đập lưng ông. Và lại xem nàng dạy dỗ lão đại gần buồng hồ đồ của bang Thiên Ma này như thế nào?

*Nguyên văn là “u như lan chi phương ái, chúc như phù chi thanh nhã”, đây cũng là một trong những câu nói của TQ dùng để miêu tả vẻ đẹp của người con gái.

“Ai?” Ở bên này nàng hơi có động tĩnh, người ở trong đã phát hiện ra.

Nàng khoanh tay đứng ở giữa sân, chỉ nhẹ nhàng nói nhỏ một câu: “Ma quỷ, chàng có phải đã quên ta rồi hay không?”

Cửa phòng bỗng chốc mở ra, nàng tuy là đưa lưng về phía cửa, nhưng cũng có thể cảm giác được hai đạo ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào trên người của nàng. Ngay sau đó, nàng đã bị giam cầm ở trong một cái ôm ấm áp.

“Yêu Nhi, thật là nàng, ta không phải đang nằm mơ đi?” Hơi thở dày đặc đập vào trên gò má của nàng, giọng nói của hắn khàn khàn, ần ần mà kích động.

Vốn là nàng chuẩn bị một đồng lớn lời nói quở trách, tức khắc nuốt trở lại trong bụng, hắn như vậy, làm cho nàng không cách nào trách cứ. Hắn ôm lấy nàng gắt gao, tiếng tim đập như đánh trống, chấn động đến cả người của nàng nóng bỏng.

Không được, không thể cứ bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy.

Nàng thử hỏi: “Dạ, ca ca của ta nói cho ta, chàng đã có vị hôn thê, việc này là thật sao?”

Sắc mặt của Dạ Ma Thiên trầm xuống, giễu cợt nói: “Đừng nghe tiểu tử thúi kia nói bậy! Hắn cả ngày ở bên tai của ta quấy rầy lẩm bẩm, nếu không phải hắn là ca ca của nàng, ta sớm đã một chưởng chụp chết hắn.”

Thì ra ở trong lòng của hắn đẩy nàng ra khỏi nội tâm như vậy đâu, nàng rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Nàng nhấc chân dốc sức giẫm lên trên mặt chân của hắn, hắn vội vàng từ trên giường nhảy xuống, cũng không có mang giày, cho nên một cước này của nàng liền trực tiếp giẫm lên móng của năm ngón chân của hắn, hắn lập tức đau đến oa oa kêu to. Nàng thừa dịp kẻ hở, tránh thoát hắn, từ hắn trên người lùi ra.

“Ta cùng ca ca từ nhỏ bơ vơ không nơi nương tựa, sống nương tựa lẫn nhau, chàng không tôn trọng ca ca của ta, chính là không tôn trọng ta.”

Trên mặt của Dạ Ma Thiên trì trệ, khóe môi hơi động, chê cười lần lượt trở lại, để sát vào bên tai của nàng mềm giọng: “Yêu Nhi ngoan, về sau ta không bao giờ chửi bới hắn, còn không được sao? Lại đây để cho ta hôn một cái, ta nhớ muốn chết rồi.”

Nàng dùng sức đẩy về mặt bộ dạng liêu chết của hắn, nhưng vẫn là để cho hắn thực hiện được, bá chiếm nàng một hồi hôn mãnh liệt. Chỗ cổ bị hắn quấy nhiễu đến ngứa ngáy, muốn đẩy ra hắn, lại hữu tâm vô lực.

Nàng rốt cuộc vẫn là bại lui ở trong ôn nhu hương của hắn, theo hắn mặc sức triền miên. Vốn là gậy ông đập lưng ông, hiện giờ biến thành đưa dê vào miệng cạp. Ai, nàng thật không có tự chủ.

“Dạ, xương thất lưng của ta nhức mỗi, chàng mau giúp ta xoa bóp.” Nàng nằm lì ở trên giường, người không nhúc nhích được, thân thể này thật là không được, thiếu hụt rèn luyện.

Dạ Ma Thiên cúi người ở trên vành tai của nàng khẽ cắn một cái, thân thể cường tráng dán chặt vào nàng, khóe môi ngậm ý cười vui sướng: “Vất vả rồi.”

Lòng bàn tay của hắn theo thứ tự ấn ở trên huyết vị của nàng, lực đạo thích hợp, chỉ nhẹ nhàng mà nhấn một cái như vậy, liền khiến cho cả người của nàng mệt mỏi dần dần biến mất. Một trận vui sướng ầm ập từ lòng bàn tay của hắn dẫn vào trong cơ thể của nàng, tuy nàng không hiểu, nhưng cũng có thể đoán được hẳn nhất định là đang truyền nội lực của hắn vào trong cơ thể của nàng, đỡ mệt cho nàng. Thì ra hắn cẩn thận như thế, yêu thích của nàng đối với hắn lại tiến thêm một tầng.

Tay của hắn đột nhiên ngừng lại, kinh ngạc hỏi: “Yêu Nhi, nàng là luyện cái võ công gì? Vì sao trong cơ thể của nàng cất giấu một đoàn nội lực hùng hậu, rồi lại giống như bị người giam cầm, không cách nào phát huy?”

Nàng vẫn là lần đầu nghe thấy loại ngôn luận này, cũng rất kinh ngạc: “Chàng nói ở trong cơ thể của ta có giấu nội lực? Sao có thể, ngay cả ta cũng không biết?”

Dạ Ma Thiên nghiêm túc nói: “Ta sẽ không nhìn lầm, chỉ là thủ pháp giam cầm này rất là đặc biệt, ta không có biện pháp cởi bỏ nó.”

“Vậy ai có bản lĩnh này?” Nàng chống người lên, hai mắt tỏa sáng. Nàng đang lo võ công luyện như tốc độ con rùa, nghĩ như thế nào có thể có đi đường tắt để học cấp tốc. Nếu là thật có thể mở nội lực ở trong cơ thể bị niêm phong của nàng ra, vậy nàng sẽ không cần sợ hãi bị tiểu nhân đánh lén.

Tầm mắt của Dạ Ma Thiên dừng ở trước ngực không hề che đậy của nàng, ánh mắt của hắn buồn bã, vùi đầu ở trước ngực của nàng liếm láp. Lúc này hắn cực kỳ giống như một tiểu thú đang bú sữa mẹ, mang ý tứ cứng bái hàm xúc. Một trận tê dại đi thẳng đến gan bàn chân, nàng khẽ hừ một tiếng, dùng sức đẩy hắn ra, thời khắc máu chốt, hắn có thể nào cắt ngang, nàng còn vội vã biết đáp án đó.

“Này, dừng! Ta đang nói chính sự với chàng mà.”

Dạ Ma Thiên liếm liếm đôi môi mỏng tỏa sáng của hắn, còn có chút chưa đã thèm, lúc này hắn lộ ra nụ cười hồn nhiên của hài tử: “Được, nói chính sự. Ta đã từng nghe cha của ta nói qua, ở trên giang hồ có hai môn phái chưa xuất thế, tu luyện võ công cao thâm khó đoán. Loại thủ pháp giam cầm này, vô cùng có khả năng chính là một trong hai cái môn phái đó.”

Nàng tận lực xem nhẹ bàn tay của hắn động tác hạnh kiểm xấu ở trên người của nàng, vội vã truy hỏi tới: “Hai cái môn phái nào?”

Hắn trả lời: “Một cái là Lăng Tiên cung, một cái là Vô Ảnh điện, hai môn phái này đều cực kỳ thần bí, môn nhân của bọn họ rất ít ở trên giang hồ đi lại. Nếu là ở trên giang hồ đột nhiên hiện ra một hai tên cao thủ thần bí, vậy tất là xuất phát từ hai môn phái này không thể nghi ngờ.”

Lăng Tiên cung, tên này đã nghe qua hai lần, nhưng mà cái Vô Ảnh điện này, nàng vẫn là đầu nghe nói.

Dựa theo cách nói của Tử Nhi, Thủy Mộ Hoa dường như cùng Lăng Tiên cung có chút sâu xa, trở về lại hỏi hẳn một chút đi.

“Chàng không phải là thiên hạ đệ nhất cao thủ sao? Vậy võ công của chàng so sánh với bọn họ, ai hơn ai kém?”

“Ta chưa từng gặp qua bọn họ, cho nên cũng hoàn toàn không thể nào lên tiếng, đến nỗi cái gì thiên hạ đệ nhất cao thủ, kia đều là phong hào mà người giang hồ thổi phồng, ở trong mắt của ta hoàn toàn không đáng giá nhắc tới.” Vẫn là vẻ mặt không ai bì nổi, nàng nhin không được néo cái mũi tinh xảo của hẳn, sáng giọng: “Đức hạnh, trong lòng của chàng nhất định đặc ý chứ gì.”

Dạ Ma Thiên cũng không né tránh, giống như một hải tử vui vẻ mà nở nụ cười: “Từ nhỏ ta đối với võ học có thiên phú đặc thù, học một lần ắt hiểu, lại còn có thể thông hiểu đạo lý, tự nghĩ ra chiêu thức, cho nên mới có thành tựu như bây giờ.”

“Cái này chứng minh chàng một chút cũng không ngu ngốc, nhưng vì sao hết lần này đến lần khác học thuộc lòng thì không thuộc nổi vậy?”

Nghe nàng nói hẳn ngốc, sắc mặt của hẳn lập tức từ trời quang chuyển thành trời râm, nàng vội dừng lại: “Được rồi, ta không phải cười nhạo chàng, chỉ là không hy vọng chàng cưới nữ nhân khác. Dạ, có thể vì ta, cố gắng thật tốt, qua cửa ải này hay không?”

Biểu tình của hẳn dần dần theo xu hướng thận trọng, cúi đầu thâm tình nhìn nàng, chỉ lên trời lập lời thề: “Dạ Ma Thiên ta thề với trời, cuộc đời này chỉ yêu một mình Yêu Nhi, tuyệt đối sẽ không cưới nữ nhân khác làm vợ.” Ánh mắt của hẳn thuần túy, không trộn lẫn một chút tạp chất, nàng đối với hẳn tin tưởng không nghi ngờ.

“Ta tin tưởng chàng.” Nàng lấy cánh tay câu cổ của hẳn xuống, chủ động dâng lên nụ hôn.

Dạ, cứ say như vậy đi.

30. Quyển 1 - Chương 30: Ký Ưc Bị Phong Ẩn

Có trên một lần kinh nghiệm, Dạ Ma Thiên vây nàng đến chặt chẽ, không cho nàng có bất luận cơ hội chạy thoát gì, kết quả là, Hàn Linh chỉ có thể tiếp tục lưu lại bồi hẳn, lấy tên của Yêu Nhi.

Ngày thường hẳn lãnh khốc mà hồ hững, không muốn để ý tới người khác, càng miễn bàn lấy con mắt xem người khác. Mà bây giờ hẳn, ở trước mặt của nàng, ở trước mặt của Yêu Nhi, ánh mắt của hẳn vẫn luôn dõi theo nàng, bất luận nàng làm cái gì, đều không thể rời khỏi tầm mắt của hẳn. Yêu của hẳn nồng đậm như thế, tình của hẳn tinh khiết trong suốt như thế, nàng gần như bị lạc ở trong vô hạn sủng nịch của hẳn.

Nguyệt hộ pháp đưa tới bữa sáng cho các nàng, là Dạ Ma Thiên tự mình đi ra cửa nhận, hắn không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào, không cho phép bất luận kẻ nào nhìn thấy vẻ đẹp của nàng. Hắn bá đạo, hắn chiếm hữu, hắn đã trúng độc, cái loại độc được này tên là Yêu Nhi.

Nàng ngồi ở trong lòng ngực của hắn, chỉ cần há miệng ra, là có thể ăn được đồ ăn hắn nuốt tới. Nàng không thích ngửi thấy mùi khoai tây, nàng đã dị ứng với nó, nàng chỉ cần nhăn mặt nhíu mũi, hắn liền tự động lấy ra đồ ăn nàng không thích. Ở dưới sự ái của hắn, nàng trở nên càng ngày càng dễ hư, nàng bắt đầu sa vào cảm giác được người khác coi làm trân bảo. Loại cảm giác này rất quen thuộc, một luồng u sầu không rõ từ chỗ sâu nhất trong lòng của nàng dần dần tan ra, quay quanh nhiều vòng, dẫn dắt ký ức xa xôi, miêu tả sinh động.

Nàng cúi đầu hôn môi của hắn, từ ánh mắt đến con ngươi xinh đẹp của hắn, lại đến đôi môi mỏng gợi cảm của hắn, hắn nuốt nàng ăn đồ ăn hồi lâu, chính mình một ngụm cũng chưa từng ăn qua. Nàng có thể hiểu được tâm tình lúc này của hắn, hắn sợ hãi không biết khi nào nàng lại biến mất không thấy, cho nên hắn quý trọng mỗi phút mỗi giây có được bây giờ. Tim của hắn không lúc nào là không đập vì nàng, mà nàng, lại còn nghĩ cách thoát đi, dù là chỉ có cơ hội rất nhỏ.....

Hắn bá chiếm nàng lại triển miên cả ngày, nàng không hề có cơ hội tìm được cách để rời khỏi tầm mắt của hắn, hơn nữa nàng cũng vô lực thoát đi, nàng tê liệt ngã xuống ở trong cái ôm lửa nóng của hắn, nặng nề mà ngủ. Người nam nhân này, tựa như muốn dốc hết cả đời yêu say đắm chiếm hữu nàng của hắn, mà nàng, cũng vui ở trong đó.

Một tia sợ hãi dần dần bò lên trong lòng, yêu, nàng vẫn luôn muốn tránh cái gì đó, cách nàng càng ngày càng gần, giờ tay lên là có thể với tới. Nàng bắt đầu có chút sợ hãi, có chút lo được lo mất. Lúc ban đầu cùng hắn phát sinh quan hệ, chỉ là một chuyện thuận theo tự nhiên, không quan hệ đến tình yêu. Giống như những nam nhân nàng kết giao lúc trước đó, chỉ là từ trên người của đối phương tìm kiếm vui sướng lẫn nhau, cũng không nói yêu. Chính là bây giờ, nàng đã bắt đầu tự mình bị lạc, ở dưới vây quanh yêu say đắm nặng nề của hắn, nàng cũng dần dần bị hòa tan, dần dần phủ thêm lớp lụa mỏng tình yêu.

Hình ảnh miêu tả sinh động ẩn sâu ở trong đầu, những ký ức nàng cố tình muốn quên đi đó giống như thủy triều vọt tới chỗ của nàng, cả người của nàng lạnh đến phát run.....

Đã từng cũng có một người nam nhân như vậy, hắn coi nàng như vật báu, chiếm hữu tất cả thời gian của nàng, chiếm hữu tất cả hơi thở của nàng, ở sinh nhật mười tám tuổi của nàng khi màn đêm buông xuống hắn làm nàng từ một cô gái lột xác trở thành nữ nhân chân chính.

Hắn lớn hơn nàng mười tuổi, là thương nhân nổi danh thành công, giá trị con người xa xỉ, khí chất thành thực và hình dáng ưu nhã, là đối tượng mà vô số thiếu nữ truy đuổi. Hắn lãnh khốc, ít lời, xử sự tàn nhẫn, tung hoành thương hải, mọi việc đều thuận lợi. Chỉ có ở trước mặt của nàng, hắn giống như một đứa trẻ, cùng nàng thời gian tranh thủ tình cảm. Hắn không thích nàng mỗi ngày đúng hạn đi học, không thích nàng vì ôn tập kiểm tra mà xem nhẹ hắn, hắn muốn ở trong mắt trong lòng của nàng thời thời khắc khắc đều là bóng dáng của hắn.

Khi đó, nàng không hiểu, không hiểu hắn vì sao lại ngoan cố như thế. Bọn họ rõ ràng có thời gian cả đời chậm rãi vượt qua, nhưng hắn cố tình chính là muốn chiếm hữu tất cả thời gian của nàng, chỉ có thể nhìn hắn, nhìn hắn làm việc, nhìn hắn tắm rửa, nhìn hắn ăn cơm.....

Cho đến một ngày kia, hấn nằm ở trong quan tài thủy tinh lạnh băng, đôi tay dịu dàng của hấn không hề vuốt ve khuôn mặt của nàng, con người đen tối tắm sâu sắc không hề mở ra xem nàng, thế giới của nàng hoàn toàn sụp đổ.

Từ đây, đường nét gương mặt lạnh khốc mà rõ ràng kia liền chôn giấu thật sâu ở trong đáy lòng của nàng, nốt chu sa yêu đã ở giữa mày kia cũng hóa thành chìa khóa phong ấn ký ức, nàng đã không nhớ rõ bao lâu rồi không có nhớ đến hấn nữa, nam nhân kia tên là Trạch Dĩ, nam nhân duy nhất nàng từng yêu.

Là hấn thay đổi nàng hết thấy, để cho nàng đi lên từ con đường thương nghiệp, đập lên dấu chân của hấn, tung hoành thương hải, là hấn dạy nàng hiểu hết thấy, lại cũng cướp đi dũng khí yêu người của nàng.

Nàng bỗng nhiên rõ ràng, vì sao khi mới gặp Long Chi Dực, sẽ có cảm giác mãnh liệt như vậy, thì ra bóng dáng của bọn họ giống nhau như thế, khuôn mặt của bọn họ cũng không khác nhau mấy, chỉ là giữa ấn đường* của hấn không có viên chu sa yêu đã kia, hấn không phải là Trạch Dĩ.

*ấn đường chính là khoảng cách giữa hai đầu lông mày.

Một luồng hơi thở hùng áp sát nàng, Dạ Ma Thiên có chút không vui mà cắn vành tai của nàng, thì ra nàng phân tâm đến như vậy, hấn đã kêu nàng năm sáu lần, mà nàng lại khóa chính mình ở trong ký ức, không cách nào phóng thích. Ý niệm muốn thoát khỏi hấn càng ngày càng nặng, nàng rất sợ hãi, sợ chính mình thật sự sẽ yêu hấn, sợ hấn không biết khi nào đột nhiên biến mất ở trong sinh mệnh của nàng, trong lòng của nàng tràn ngập sợ hãi.

Nàng từ hấn trên người của hấn lùi ra, dạo bước đến phía trước cửa sổ, hấn vẫn luôn không cho phép nàng mở cửa sổ, phảng phất nàng sẽ từ chỗ cửa sổ không cánh mà bay. Lúc này đây, nàng không có thỏa hiệp, kéo ra tay của hấn giữ ở trên song cửa sổ, mở rộng cửa sổ, hít thở không khí đến từ thiên nhiên tươi mát.

“Dạ, bồi ta đi ra ngoài đi một chút đi.”

Bên ngoài đã là mặt trời chiều ngã về tây, rặng mây đỏ nhuộm khắp bầu trời ở phía tây, ánh sáng màu gạo trắng xuyên thấu qua đám mây.

Nàng ở sau một gốc cây hòe cổ tây bắc thấy được Băng Tư lộ ra ở bên ngoài thân cây một đoạn chuỗi kiếm, nàng đã sớm đoán được hấn nhất định đang ở phụ cận, đây là chức trách của hấn, cũng là việc mà hấn đương nhiên sẽ làm.

Đầu của hấn lộ ra một nửa, tựa như đã nhận ra ánh mắt nhìn chăm chú của nàng. Nàng bất động thanh sắc mà ra dấu tay với hấn, hấn đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó hiểu rõ ra, xoay người thì triển khinh công rời đi.

“Đang nhìn cái gì?”

Khi Dạ Ma Thiên đi vòng qua phía sau của nàng, bóng dáng của Băng Tư đã đi xa.

Nàng ngịch ngờm mà quay đầu, câu cổ của hắc xuống nói: “Dạ, chúng ta đi đầm nước tắm một cái đi?”

Giọng điệu mập mờ và ám chỉ câu hồn, ánh mắt của hắc tức khắc dâng lên một đám lửa, nàng cảm giác được hùng vĩ của hắc lại đang chống ở hạ thân của nàng mà vuốt ve. Nàng vội vàng lôi kéo hắc ra cửa, phân tán lực chú ý của hắc, nếu không hắc nhất định sẽ lại muốn nàng một lần.

Nàng vui sướng mà chạy vào trong đầm nước, khoảng cách ở giữa bọn họ chính là từ nơi này bắt đầu kéo gần, ** phương thức biểu đạt của hắc rất trực tiếp, không che dấu chút nào, điểm này cùng Trạch Dã rất giống.

Lần đầu tiên biết Trạch Dã, là một lần ở trên party sinh nhật của anh trai bạn học, nàng không thích xã giao dối trá, càng không thích trái lương tâm mà thói phồn người khác, cho nên nàng lựa chọn tránh ở bên ngoài party hiện ra một cái ghế treo. Mắt cá chân hơi đỏ, nàng nhắm mắt đón gió đêm, trong miệng hát khe khẽ điệu hát dân gian, tiếng ca của nàng nhẹ nhàng mà bay bổng ở trên bầu trời của vườn hoa nhỏ, hết thấy đều có vẻ thích ý như vậy.

Đột nhiên cảm giác bàn chân có chút ẩm và ướt, một cái bàn tay to bắt được mắt cá chân của nàng, nàng kinh ngạc mà mở mắt ra. Ở trước mặt của nàng là một nam nhân tây trang phẳng phiu đang quỳ một gối, đường nét khuôn mặt của hắc rất sâu, mang theo vẻ lạnh lùng, con ngươi đen tuyền của hắc sâu sắc, sâu không thấy đáy, mà viên chu sa yêu đã ở giữa mày kia thật sâu hấp dẫn ánh mắt của nàng.

Cảm giác khác thường xa lạ làm cho nàng kinh hãi, nàng muốn chạy trốn đi, chính là hắc chặt chẽ mà nắm lấy mắt cá chân của nàng, con ngươi đen thật sâu mà mong mỗi tiến vào đáy mắt của nàng, sau đó nàng nghe được giọng nói mơ hồ mị hoặc của hắc, gợi cảm nói không nên lời.

“Ngoan, tiếp tục hát.”

Giống như bị mê hoặc, nàng thuận theo mà tiếp tục hát, nhưng tiếng ca của nàng nhất định đã thay đổi nhịp điệu, nàng không nghe được tiếng ca của mình, chỉ có thể nghe được tiếng tim của mình đập theo đầu lưỡi mấp máy của hắc mà chợt nhanh chợt chậm.

31. Quyển 1 - Chương 31: Một Giọt Nước Mắt

“Yêu Nhi, đừng rời khỏi ta.” Dạ Ma Thiên từ phía sau ôm lấy nàng, hơi thở phả vào trong tai của nàng, tiếng nói trầm thấp, mang theo lực xuyên thấu.

Lòng của nàng lại thoải mái lần nữa, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, nàng nghĩ nàng yêu cầu cũng đủ thời gian tới sửa sang lại tâm tình, nàng không thể cho hắc bất luận hứa hẹn gì. Gượng gạo nở ra một nụ cười, bàn tay trắng chỉ về phía một khối cự thạch ở xa xa, nói: “Ta qua bên kia cởi xiêm y một chút.”

Nàng đã nhìn thấy dấu hiệu mà Băng Tư trước đó ở nơi đó làm xong.

“Làm gì mà phải đi vào trong đó cỏi, ở chỗ nào mà chẳng giống nhau?” Hấn cười đến mập mờ, con mắt hẹp dài híp thành kẻ hở.

Chết tiệt!

Nàng trừng mắt liếc mắt nhìn hấn một cái, không hề để ý tới hấn, trực tiếp đi đến phía sau cự thạch.

Hấn đứng ở bên hồ, vươn cổ hướng lên trời thét dài một tiếng, đường cổ duyên dáng ngửa lên, dừng cảm và tiêu sái không nói nên lời. Đầy đầu tóc dài lộn xộn rũ đến bên hông, theo gió tùy ý bay lả tả, hoàng hôn thấp thoáng lặn xuống, khuôn mặt phong thần tuấn lãng của hấn càng thêm mị hoặc.

Nàng quay đầu nhìn hấn, trong ngực tràn đầy ý ngọt ngào ấm áp, nhưng mà càng là như vậy, trong lòng của nàng càng thêm bất an. Nàng sợ hãi nàng có được càng nhiều, đến cuối cùng mất đi cũng càng nhiều.

Ở phía sau cự thạch có xiêm y mà Băng Tư vì nàng chuẩn bị, nàng cùng Yêu Nhi, kỳ thật chỉ là khác nhau cách ăn mặc mà thôi, đổi lại là người khác chắc chắn sẽ phát hiện ra manh mối. Đáng tiếc tâm tư của Dạ Ma Thiên quá mức đơn thuần, hấn sẽ không nghĩ nhiều về cái này. Ở trong thế giới của hấn, yêu ghét rõ ràng, thị phi rõ ràng.

Nàng đổi trở về nam trang, chải vuốt chỉnh tề, từ phía sau cự thạch thăm dò nhìn xung quanh, Dạ Ma Thiên vẫn đứng sừng sững ở tại chỗ, ngửa đầu nhìn hoàng hôn, khóe môi phỉếm ý cười. Tựa như nghĩ tới cái gì, hấn sờ sờ lông mày anh tuấn, lắc đầu cười ngây ngô.

Dạ, ta không rời khỏi chàng, chỉ là đổi một thân phận ở lại bên cạnh của chàng, xin chàng tha thứ cho ta.

Nàng há mồm hướng lên trời hô lớn: “Lão yêu bà, người đứng lại đó cho ta, người muốn mang Yêu Nhi đi nơi nào?”

Tiếng nói của nàng vừa dứt, một trận cuồng phong thổi qua, Dạ Ma Thiên đã nháy mắt phi đến bên người của nàng. Hấn nhìn thấy nàng có chút kinh ngạc, nhưng liên quan đến an nguy của Yêu Nhi, hấn cũng không nghĩ lại, túm chặt tay của nàng quát hỏi: “Yêu Nhi đâu?”

Nàng tiện tay chỉ một phương hướng, nói: “Vừa mới có một lão yêu bà bắt Yêu Nhi đi, đi ở bên kia.”

“Dám động đến người của Dạ Ma Thiên ta, ta muốn băm thây nàng vạn đoạn.” Hấn một khắc cũng không ngừng chạy, thi triển khinh công, đuổi theo phương hướng mà nàng chỉ điểm. Chỉ trong nháy mắt, nàng đã không thấy được bóng dáng của hấn, võ công của hấn gần như đã đạt tới trình độ siêu phàm.

Rốt cuộc thoát khỏi hấn, nhưng trong lòng có chút mất mát, nàng có phải quá mức tàn nhẫn hay không?

“Công chúa, trở về thôi.”

Băng Tư lặng yên không một tiếng động mà xuất hiện ở phía sau của nàng, giọng nói của hắn bình tĩnh không gợn sóng, không nghe ra bất kỳ cảm xúc gì.

Đúng là cần phải trở về.

Nàng thở dài nặng nề, xoay người trở về thư viện.

Nàng nằm ngửa ở trên giường, đôi tay giao nhau gối lên sau đầu, tinh thần xa xôi, không biết Dạ Ma Thiên đã trở lại thư viện chưa. Nàng đối đãi với hắn tàn nhẫn như thế, sau khi hắn biết được chân tướng, có thể hận nàng hay không?

Hàn Như Phong vẫn luôn ở mép giường hỏi nàng đã xảy ra chuyện gì, vì sao tối hôm qua không có trở về, lải nhải không để yên, quả nhiên là tiểu thụ triệt triệt để để. Nàng thật muốn nói với hắn một câu: Đại thẩm, có thể xin người cầm miệng hay không?

Lười phản ứng đến hắn, nàng tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Một trận tiếng đập cửa vang lên, cùng với câu hỏi của sơn trưởng truyền đến: “Hàn Linh, có nhìn thấy công chúa không? Nàng đã mất tích hai ngày rồi.”

Nàng bỗng chốc mở mắt ra, làm sao lại quên mất chuyện này?

Xem ra, không thể không lộ rõ thân phận chân thật của nàng.

Trải qua nàng giải thích một phen, lại thêm bằng chứng của Hàn Như Phong, sơn trưởng rốt cuộc tin thân phận công chúa của nàng. Nàng chỉ nói phái Tử Nhi xuống núi thay nàng làm chút chuyện, mười ngày nửa tháng cũng không về được. Hắn cũng không hoài nghi, chỉ là kỳ quặc nhìn nàng chăm chăm từ trên xuống dưới, giống như đang quan sát quái vật vậy.

Lão gia hỏa này, còn chưa xong sao?

Nàng nháy mắt với Băng Tư, hắn dựng thân chặn tầm mắt của sơn trưởng, xua tay tiễn khách. Sơn trưởng cười theo, văng vẳng dạ dạ mà lui đi ra ngoài.

Thân phận thần bí của Tử Nhi, hắn không phải là cơ sở ngầm của lão cha, không biết khi lão cha biết được Tử Nhi bị giết, sẽ có phản ứng gì? Chỉ còn thời gian nửa tháng, lão cha sẽ tới thư viện, đến lúc đó thư viện nhất định sẽ không thái bình. Ôi, càng nghĩ càng đau đầu, tới đâu hay tới đó đi.

Lại một đêm trôi qua.

Ngày mới sáng lên, một trận tiếng gõ cửa vội vàng vang lên.

Bằng Tư tiến lên mở cửa, tứ đại hộ pháp đồng loạt chen nhau vào cửa, trên mặt của mỗi người đều mang vẻ cấp bách.

“Hàn công tử, có nhìn thấy lão đại nhà ta không? Hắn có tới đi tìm người hay không?”

Nàng nghe vậy liền đứng lên, cau mày lại: “Hắn còn không có trở về sao?”

“Người biết lão đại đi nơi nào không?”

“Hàn công tử, nếu người biết lão đại ở nơi nào, thì người mau nói cho chúng ta biết.”

“Đúng vậy, người mau nói cho chúng ta biết đi, lão đại hắn..... hắn là kẻ mù đường, rất có thể sẽ lạc đường.”

“.....”

Bốn người mồm năm miệng mười mà nói một hồi, Hàn Linh cũng lo lắng theo, thời gian suốt một đêm, chẳng lẽ hắn vẫn luôn truy đuổi theo xuống núi sao, không về được ư?

Không hề chần chờ, nàng lập tức mang giày vải vào, là người thứ nhất chạy ra khỏi cửa. Hắn ngàn vạn lần đừng có ngớ ngẩn, đuổi theo một người mà nàng bịa đặt ra, chạy theo một người hoàn toàn không tồn tại ở trên thế giới này. Võ nghệ của hắn cao cường, bảo hộ chính mình dư dả, chính là tâm tính của hắn đơn thuần giống như hài tử, nàng thật là không yên tâm về hắn.

Ở chỗ của hắn trong ngoài tìm một lần, bài trí và quần áo ở phòng trong đều không có thay đổi, quả nhiên hắn chưa từng trở về. Hắn có thể lại về tới đầm nước hay không nhỉ?

Khi đến gần đầm nước, nàng nghe được một tiếng thét dài, tiếng rít gào truyền khắp mỗi một góc ở trong núi, lộ ra bi thương và tuyệt vọng. Nàng cảm giác chính mình đứng trên mặt đất cũng run theo vài cái, quả nhiên hắn lại về tới nơi này.

Bước chân của nàng khẽ xê dịch, ở dưới ánh mặt trời, ở bên đầm nước, nàng thấy được bóng dáng của hắn, hiu quạnh mà tịch mịch. Lòng của nàng cũng chìm theo xuống, đến tận cùng nàng đã đối hắn làm cái gì?

Nàng vòng qua đến bên cạnh người của hắn, từ góc độ này, vừa lúc nhìn đến một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt của hắn rơi xuống. Giọt nước mắt kia đọng lại ánh nắng, lóe ra tia sáng khác thường, cuối cùng hoàn toàn rơi vào trong nước, cùng đầm nước hòa làm một thể. Nhưng mà, nó cũng đồng dạng rơi

vào đáy lòng của nàng, dậy lên ngàn lớp sóng.

Đều nói nam nhi có nước mắt nhưng không dễ rơi, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm, nàng rồi cuộc đã cho hấn thương tổn như thế nào?

Dạ, thật xin lỗi.

Có lẽ, nàng nên bỏ xuống gánh nặng ở trong lòng, đi chân chính tiếp nhận hấn.

Có lẽ, nàng nên cho chính mình dũng khí, nghiêm túc mà đi vào trong một phần cảm tình chân thành tha thiết.

Nàng đi lên một bước, từ từ mở miệng: “Dạ, kỳ thật ta.....”

Không đợi nàng nói xong, từ nơi nào đó ở trong núi truyền đến một tiếng kêu rõ ràng, nhưng là giọng nói của nữ tử.

“Dạ lão đại, ta tới rồi!”

Tiếng nói trong trẻo trung khí mười phần, mang theo âm thanh vui sướng, khi nàng đang tò mò mà quay đầu lại tìm kiếm ngọn nguồn của giọng nói, thì thoáng qua ở trước người của nàng, một mặt màu đỏ lóa mắt đập vào mi mắt của nàng.

“Dạ lão đại, quả nhiên người ở chỗ này, hại ta tìm thật mệt. Vừa mới ở bên ngoài nghe được tiếng la, ta liền đoán được là người, ha ha, cuối cùng ta cũng tìm được người rồi.”

Biểu tình sinh động và tính tình hoạt bát của thiếu nữ áo đỏ, làm cho nàng sinh ra tò mò, khuôn mặt của nàng xinh xắn, mặc dù chưa đến mức tu hoa bệ nguyệt, lại cũng là một giai nhân xinh đẹp thanh tú, làm cho trước mắt trở nên sáng ngời.

32. Quyển 1 - Chương 32: Tình Định Thật Đáng Yêu

Có lẽ là tầm mắt của Hàn Linh dừng ở trên người nàng quá lâu, thiếu nữ áo đỏ có chút không vui, đôi mắt xinh đẹp trừng mắt, quát lớn với nàng nói: “Người lại là người nào? Làm gì nhìn ta chằm chằm lâu vậy? Ta nói cho người biết, đừng nghĩ đánh chủ ý lên cô nãi nãi, cô nãi nãi đã xác định người ta rồi.”

Nàng khoác lên cánh tay phải của Dạ Ma Thiên, tròn mắt linh động đều quay trái phải một vòng, rất là đắc ý nói: “Nhìn thấy không? Chính là hấn.”

Cái tình hình đột nhiên xảy ra này có chút ngoài dự kiến của nàng, nàng gắt gao mà nhìn chăm chăm tay của nàng, trong lòng buồn phiền một trận, vốn là muốn cùng thẳng thắn nói với Dạ Ma Thiên toàn bộ nuốt trở lại vào bụng.

“Người còn nhìn? Nhìn nữa liền móc tròng mắt của ngươi ra!” Thiếu nữ áo đỏ này là thuộc về phái hành động, giọng nói vừa mới dứt, hai ngón tay của tay phải đã đánh úp về phía nàng. khoảng cách gần như thế, cho dù Băng Tư muốn cứu nàng, thì thời gian cũng đã muộn.

Phản ứng đầu tiên của nàng chính là nghiêng đầu nhắm hai mắt, tuyệt đối không thể để cho nàng móc tròng mắt của nàng. Hồi lâu, đều không có đợi được một kích trí mạng kia, nàng từ từ mở mắt ra, là Dạ Ma Thiên chế trụ tay của nàng, mà tay của Băng Tư cũng để ở đầu ngón tay của nàng.

“Hắn, ngươi không thể động.”

Dạ Ma Thiên lãnh khốc mà bỏ lại lời nói, kéo tay của nàng lướt qua vai của thiếu nữ áo đỏ. Bỗng nhiên trong lúc đó, nàng cảm giác hắn có chút khác biệt, không thể nói ra được là thay đổi ở chỗ nào, nhưng trực giác của nàng nói cho nàng, hắn đã không còn là Dạ Ma Thiên tâm tư đơn thuần như lúc trước, không buồn không lo kia.

Thiếu nữ áo đỏ ở phía sau tức giận đến dậm chân một trận, hấp tấp mà từ phía sau đuổi theo: “Dạ lão đại, ngươi đừng bỏ ta lại, ta chính là tìm ngươi rất lâu rồi đó.”

Dạ Ma Thiên không để ý đến nàng, lãnh khốc như cũ, nhưng nàng vẫn là từ ánh mắt của hắn thấy được đến một chút vật trong suốt lấp lánh. Hắn, là thật sự yêu nàng, yêu nàng yêu đến cuồng nhiệt.

Nàng cho rằng chuyện này lúc đó sẽ hiểu rõ, hắn sẽ lại không tiếp tục truy tìm tung tích của nàng, chính là nàng sai rồi, ngay hôm đó hắn liền phát ra giang hồ truy nã lệnh, mệnh lệnh tất cả bang chúng của bang Thiên Ma tìm kiếm tung tích của nàng.

Từ kia một khắc kia trở đi, hắn trở nên càng thêm lãnh khốc, càng thêm im lặng ít lời. Chỉ cần hơi gần hắn một bước, là có thể cảm giác được hơi thở lạnh lẽo ở xung quanh người của hắn, hắn thật sự thay đổi, chính nàng đã thay đổi hắn.

Suốt năm ngày, nàng đều không có gặp lại hắn, Dạ Ma Thiên nhốt chính mình ở trong phòng, ai cũng không thấy, không có người nào biết hắn ở bên trong làm cái gì, cũng không ai có thể tới gần gian nhà một bước.

Nàng rất lo lắng cho hắn, cũng bắt đầu hối hận, có lẽ từ lúc bắt đầu nàng liền không nên đối gạt hắn. Nàng đứng xa xa ở ngoài sân, nhìn cánh cửa phòng khép kín kia, có rất nhiều lần, nàng gần như sẽ phải vọt vào nói cho hắn biết, nàng chính là Yêu Nhi, nàng đang ở bên người của hắn.

Đầu vai bị người vỗ xuống, nàng quay đầu, thấy được Mộ Dung Anh. Nàng chính là vị hôn thê mà phụ thân của Dạ Ma Thiên tìm cho Dạ Ma Thiên, là vô lâm thế gia tiểu nữ nhi của Mộ Dung thế gia. Mấy

ngày đầu khi mới quen nàng, nàng cùng nàng rất không hợp nhau, đi tìm nàng ở khắp nơi. Nàng cũng xem nàng không vừa mắt, bởi vì nàng là vị hôn thê của Dạ Ma Thiên, là tình địch của nàng.

Ai ngờ vài ngày sau, nàng cùng Băng Tư người bảo hộ của nàng không đánh không quen nhau, càng đánh càng hợp ý. Nàng bắt đầu dời đi mục tiêu, cứ dây dưa với Băng Tư cùng nàng luận võ. Một nam nhân lãnh khốc giống như Băng Tư như vậy rất cuộc, ở dưới liều chết lì lợm của nàng, cũng bắt đầu nghe thấy giọng của nàng liên chạy, nàng rất cuộc hiểu rõ nguyên do vì sao Dạ Ma Thiên thà rằng muốn tới thư viện đọc sách, cũng không muốn cưới nàng. Tuy là như thế, nàng lại thật hâm mộ cá tính của nàng, cũng không hề căm thù nàng.

“Người lại tới xem Dạ lão đại? Thật không hiểu được hần, làm gì cứ nhốt chính mình ở trong phòng, sẽ không sợ hăm thú đi?” Mộ Dung Anh chu cái miệng xinh xắn, lưỡi nhả một trận. Tròng mắt vừa chuyển, tầm mắt dừng ở trên người của Băng Tư, ở giữa chột hiện tia sáng. Mà Băng Tư thì cả người rung một cái, không lạnh mà sợ run cả người, ở dưới chân khê xê dịch, làm bộ sẽ phải thoát đi.

Nàng buồn cười mà nhìn động tác của hai người, tính tình của Mộ Dung Anh kỳ thật rất đơn thuần, không có tâm cơ gì, nghĩ đến cái gì thì sẽ làm cái đó. Ngày đó lần đầu gặp mặt, nàng cũng không phải thật muốn móc đôi mắt của nàng, chỉ là cá tính tàn nhẫn thích đấu võ của nàng, nhìn thấy nàng là bằng hữu của Dạ Ma Thiên, liền nhận định nàng võ nghệ cao cường, muốn thử xem võ công của nàng.

Nàng càng ngày càng hoài nghi nàng cũng không phải thật sự thích Dạ Ma Thiên, mà là thưởng thức võ nghệ cao cường của hần, cái nghi vấn này nhen ở đáy lòng của nàng đã lâu, nàng rất cuộc hỏi ra suy nghĩ ở trong lòng.

“Mộ Dung cô nương, người thật muốn gả cho Dạ Ma Thiên?”

Mộ Dung Anh không chút do dự gật đầu: “Đương nhiên rồi, võ nghệ của hần là thiên hạ đệ nhất, gả cho hần thì có nhiều uy phong, hơn nữa ta cũng có thể mỗi ngày tìm hần luyện quyền cước. Người không biết, hần xuống tay rất tàn nhẫn, mỗi lần đều đánh ta đến mặt xanh mũi sưng, bắt quá ta thích, ta chỉ gả cho nam nhân võ nghệ cao hơn so với ta.”

Hàn Linh có chút không biết nói gì, thì ra đây là lý do nàng muốn gả cho Dạ Ma Thiên, chẳng lẽ nàng có khuynh hướng chịu ngược? Dạ Ma Thiên thật đúng là không biết thương hương tiếc ngọc, đối với một nữ tử nũng nịu, cũng có thể xuống tay tàn nhẫn như vậy. Bây giờ ở trong lòng của nàng rất cuộc cân bằng, thậm chí còn có chút mừng thầm, hần chỉ có đối với Yêu Nhi là đặc biệt dịu dàng.

“Này, người cười đến thật nham hiểm, chẳng lẽ người lại đang suy nghĩ đến ý đồ xấu xa gì hả?”

Về mặt của Mộ Dung Anh phòng bị mà nhìn nàng chăm chăm, tầm mắt nhẹ nhàng hướng về vị trí cổ tay áo của nàng, nơi đó cất giấu một cái hộp cơ quan khéo léo, chỉ cần nhẹ nhàng nhấn một cái, là có thể bắn ra hơn trăm cây ngân châm bôi thuốc tê. Lúc trước nàng liên tiếp đi tìm nàng, ép nàng không thể không phát minh ám khí phòng thân ở gần người, cho nên sau khi nàng đi vào dị thể liền có cái này, còn không có tìm chỗ xin vật độc quyền phát minh quốc tế —— bạo vũ lê hoa châm. Nàng đã hưởng qua không ít đau khổ, cho nên bây giờ không dám lại đến chọc nàng. Vừa thấy nàng lộ ra tươi cười quỷ dị như vậy, nàng liền theo bản năng rung mình, nàng rất cuộc hiểu rõ vũ lực không phải là vạn năng.

Nàng giương môi cười nhạt: “Không ngại nói cho người, Dạ Ma Thiên đã bị muội muội của ta quyết định rồi. Nếu những người khác muốn đánh chủ ý lên hắn, vậy phải đến hỏi ta trước” Nàng làm bộ phất phất ống tay áo đang cất giấu hộp ám khí, chưa nói hết lời.

Mộ Dung Anh nhìn chăm chú tay áo của nàng, vất vả mà gỡ đầu, vẻ mặt khoa trương mà kêu to: “Người nói là sự thật? Tại sao không ai cho ta biết?”

Nàng xì cười ra tiếng, nghe được vị hôn phu có nữ nhân khác, thế nhưng sẽ là cái loại phản ứng này, nàng thật đúng là đáng yêu. Nàng ở phía dưới một phen ngôn luận, càng là làm cho nàng thêm buồn cười.

“Không thể tưởng được Dạ lão đại còn có người muốn cướp lấy như thế? Ta còn tưởng rằng là không ai dám muốn hắn, cho nên Dạ lão cha mới xin ta gả cho hắn đó. Một đại nam nhân, yêu cái đẹp như vậy, tính tình lại thú vị, không để ý tới người khác, ta còn tưởng rằng chỉ có ta mới có thể miễn cưỡng chịu được hắn.” Lòng của nàng đầy cảm phẫn mà nói một hồi, ngay sau đó xoay chuyển ánh mắt, con người óng ánh sáng lên lại dừng ở trên người của Băng Tư, khóe môi kéo ra một nụ cười giả hoạt: “Nếu hắn có người đặt trước, ta đây liền không xếp hàng, ta muốn hộ vệ của người được rồi.”

Hàn Linh nhìn thấy rõ ràng cả người của Băng Tư run lên ba cái, dưới chân bất động thanh sắc mà dịch đến phía sau ở bên phải của nàng, đối với nàng tị nhi viễn chi, vẻ mặt cảnh giác. Thú vị, nàng rốt cuộc dời đi mục tiêu. Chẳng qua, nàng thật sự muốn hạ sinh Băng Tư hay sao?

Xem biểu tình kinh ngạc kia của Băng Tư, nàng thật đúng là đồng tình hắn, nếu là trước đây hắn lựa chọn đứng ở phía bên nàng, nàng nhất định sẽ che chở cho hắn, nhưng với tình hình này hôm nay, nàng vẫn là quyết định buông tay mặc kệ.

Đang lúc khi các nàng nói chuyện, một tiếng thét dài từ bên trong gian phòng truyền ra, vang khắp trời đất, tiếp theo cửa sổ đồng loạt mở rộng ra, một dòng khí cường thế phá cửa sổ mà ra. Nơi dòng khí đi qua một mảnh hỗn độn, hơn nữa xu thế dư thừa của luồng không khí kia chưa dừng lại, đang hướng tới phương hướng của ba người các nàng nhanh chóng mãnh liệt đánh úp lại.

“A ——”

“A ——”

Hai tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên, một tiếng so với một tiếng càng thêm thảm thiết.

Đợi xu thế dư thừa tản đi, nàng té ngã ngã xuống mặt đất, dưới thân là Băng Tư bảo hộ nàng kịp thời. Đứng dậy quay đầu nhìn xung quanh, lại không thấy bóng dáng của Mộ Dung Anh, cho đến khi nghe được tiếng kêu rên ở trên đỉnh đầu, nàng mới phát hiện ra tung tích của nàng.

Mộ Dung Anh chặt vật treo ở trên ngọn cây, đầy đầu tóc đẹp lộn xộn, còn có chút cát đá, lá khô trộn lẫn ở bên trong. Vẻ mặt của nàng khổ sở, hướng tới phương hướng gian nhà của Dạ Ma Thiên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Dạ lão đại, ta hận người!”

33. Quyển 1 - Chương 33: Các Lão Sư Mỹ Nam

Tiếng gió thổi dừng lại, bụi vẫn hất lên, từ bên trong phòng một người đi ra, đầu tiên ánh vào mi mắt chính là một đầu tóc bạc dài đến eo của hắn, lộn xộn mà rối tung.

Mắt, vẫn là cặp mắt hẹp dài mị hoặc kia;

Mi, vẫn là đôi lông mi rậm phác hoạ hình dạng hoàn mỹ kia;

Môi, vẫn là hai cánh môi gợi cảm mà đầy đặn kia;

Chỉ có đây đầu tóc đen biến đổi màu sắc kia, màu bạc nhìn thấy mà giật mình đâm vào tròng mắt của nàng, nàng sợ đến ngầy người.

Hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao tóc của hắn.....

Mọi người ở trong viện đều ngơ ngẩn mà nhìn hắn, hắn đập bụi đất mà đến, rơi xuống đất không tiếng động, gió mát tùy ý thổi lật phất tóc bạc của hắn, cả người càng hiện ra mờ ảo và hư ảo, như ở trong mộng.

Hắn thay đổi, không chỉ là màu tóc. Nàng có thể cảm giác được ở xung quanh người của hắn có một luồng khí trảng khác thường đang lưu chuyển, hắn phẳng phất như là thoát thai hoá cốt, trên người mang theo tiên khí.

“Chúc mừng lão đại, ngài rốt cuộc bước vào cảnh giới thiên kiếm, từ đây bang Thiên Ma của ta liền có thể vô địch khắp thiên hạ.”

“Chúc mừng lão đại, lão đại vạn tuế!”

“.....”

“.....”

Tứ đại hộ pháp quơ chân múa tay mà vây quanh Dạ Ma Thiên, vui sướng và kích động đầy mặt, nàng hoàn toàn mơ hồ.

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Hàn Linh quay đầu lại dò hỏi Băng Tư ở phía sau, hắn là người tập võ, hắn là đối với cái này hiểu biết rất nhiều.

“Nếu như thuộc hạ đoán không lầm, Dạ Ma Thiên là cưỡng ép tu luyện đột phá cửa ải, có khả năng bước vào đạt tới cảnh giới tối cao của người học võ —— thiên kiếm.”

Sau đó nàng không hiểu ra sao mà nhìn hắn, hắn nhấc tới đông đông (???), nàng hoàn toàn không hiểu.

Nguyệt hộ pháp nghe vậy, lại gần tới giải thích nói: “Cái gọi là thiên kiếm, chính là cảnh giới tối cao của người học võ tha thiết ước mơ. Tiến vào cảnh giới thiên kiếm, chẳng khác nào mở thiên nhãn, thông linh sáu cảm giác, có thể cảm giác được bất luận động tĩnh gì trong vòng phạm vi mười dặm.”

“Vậy chẳng phải giống như radar ư?” Nàng nhỏ giọng nói thầm, bỗng nhiên nàng hiểu rõ, hiểu rõ hắn vì sao vậy chính mình ở trong phòng khổ luyện võ công, vì sao hắn nóng lòng tăng lên võ lực của mình. Hắn là đang tự trách, trách cứ chính mình không có đủ năng lực bảo hộ nàng.

Trong mũi chua xót một trận, đầy đầu tóc bạc của hắn, đều là bởi vì nàng.

Bởi vì nàng tùy hứng và ích kỷ, hại tóc của hắn thành màu bạc.

Nàng thề, cho dù có thể hết cuộc đời này của nàng, cũng phải làm cho mái tóc của hắn một lần nữa nhuộm thành màu đen.

Nàng xoay người, lặng lẽ tháo xuống dây chuyền ở trên cổ, đó là một viên ngà voi mài giữa tạo thành hoa tai hình trăng khuyết, ở mặt trên còn có khắc tên của nàng “Linh”. Đó là Hoàng đế lão cha một ngày nọ nhất thời hứng khởi, không biết từ chỗ nào lấy được một con voi, để khiến cho nàng vui vẻ. Lúc ấy, nàng thật sự rất hâm mộ Hàn Chi Hoa, nàng có một phụ thân hết sức yêu thương nàng. Mà nàng, trước nay cũng chưa có hưởng thụ qua tình thương của cha, cho dù chỉ là một chút thân tình keo kiệt.

Khi xem được con voi kia được bọn họ xưng là voi thần thú, nàng nhất thời hứng thú chơi quá độ, để cho bọn thị vệ đồng loạt bắt voi, ngay tại chỗ nhổ xuống ngà voi, để cho nàng chơi đùa. Nàng còn có thể nhớ rõ ràng, ngày đó bọn thị vệ bị nàng chơi đùa rất thảm, nàng nghĩ bây giờ ở trong lòng của bọn họ có thể còn ghi hận nàng.

Nàng từng mắng lão cha không xứng làm một phụ thân, chính là bây giờ nghĩ đến, khi đó, hắn có thể là đối với nàng có điều hoài nghi, chính là hắn không dám xác định, cho nên hắn vẫn luôn vây quanh nàng, muốn từ đó nhìn ra manh mối. Nàng nhất định là ở chỗ nào lộ ra đầu mối, cho nên hắn mới khẳng định nàng không phải nữ nhi của hắn. Có lẽ, nếu Hàn Chi Hoa thật sự còn tồn tại, hắn cũng sẽ không tàn nhẫn mà đối đãi với nữ nhi của hắn như vậy, để cho nữ nhi của hắn trở thành vật hi sinh của chính trị. Chính là bây giờ, hết thấy đều không thể biết được.

Nàng nắm hoa tai ngà voi ở trong lòng bàn tay, ở mặt trên kia còn có nhiệt độ cơ thể của nàng.

“Dạ Ma Thiên, nói cho người một cái tin tức tốt, ta có tin tức của Yêu Nhi.” Nàng nâng mắt cười, ngẩng nhìn hắn, lúc này hắn có nhiều thêm vài phần thành thực và mỉa mai.

Gương mặt đông lạnh của hắc tức khắc có biến hóa, lúc nàng còn không kịp chớp mắt trong nháy mắt, hắc đã vô thanh vô tức* mà nhẹ nhàng đến trước người của nàng, kích động túm hai vai của nàng hỏi: “Nàng ở nơi nào?”

*vô thanh vô tức []: không có âm thanh, không có hơi thở.

“Nàng bị sư phó của nàng mang về trong môn phái tiếp tục tu luyện võ công, nàng để cho người truyền tin cho ta, nói cho ta nàng hết thấy bình an. Còn để cho ta chuyển giao một món tín vật cho ngươi, để cho ngươi nhất định phải chờ nàng, cuối cùng sẽ có một ngày nàng sẽ trở về gặp ngươi.”

Nàng mở lòng bàn tay ra, hoa tai ngà voi đã nằm ở nơi đó, không có ánh sáng trong suốt, không có khuynh hướng cảm xúc sáng long lanh, nó mộc mạc đến không cách nào hấp dẫn tầm mắt của người khác. Nhưng ai có thể biết kỳ thật nó vô cùng cứng rắn, nó chịu được mài giũa, cho dù trải qua gió sương nước mưa ngàn năm, nó vẫn tồn tại như cũ, nó là vĩnh hằng.

Biểu tình của Dạ Ma Thiên có chút kích động, tay khẽ run tiếp nhận, môi của hắc dán ở trên hoa tai, nơi đó có mùi thơm của cơ thể của nàng vẫn còn lưu lại như cũ. Hắc từng vô số lần hôn qua cái hoa tai kia, ở lúc khi hắc yêu nàng, hắc là nhận ra cái hoa tai kia, mặc dù hắc không cách nào nhìn thấu nàng thay đổi nam trang.

Hết thấy liền đến kết thúc này đi, nàng không thể lại để cho Yêu Nhi ảnh hưởng đến hắc, thương tổn hắc.

Có lẽ chờ đến một ngày nào đó nàng nghĩ thông suốt, nàng sẽ chính miệng nói cho hắc, nàng vẫn luôn ở bên người của hắc.

Dạ Ma Thiên đột nhiên cười to một tiếng trong trẻo, cả viện cũng mang theo màu sắc tràn đầy. Hắc đeo hoa tai ở trên cổ của hắc, mặt mày đều là ý cười, không khí đông lạnh vây quanh người của hắc tức khắc biến mất không thấy, thay thế chính là vui vẻ và ấm áp.

Thì ra, với hắc mà nói, hạnh phúc đơn giản như thế.

“Từ hôm nay trở đi, môn học của ta liền giao cho ngươi. Ta đáp ứng chuyện của Yêu Nhi, nhất định sẽ làm được. Nếu là ngươi không thể để cho ta ở trong khảo hạch mười ngày sau được toàn bộ đều tốt, ngươi liền chờ tiến cung làm thái giám đi.”

Hắc nghiêng khiêu tuần mi uy hiếp, sợ tới mức nàng lập tức dùng tay che lại phía dưới. Nghĩ lại, không đúng, nàng vốn dĩ không có cái kia, nàng một trận may mắn.

Gia hỏa này thật đúng là lục thân bất nhận*, nàng tốt xấu cũng là cậu em vợ trên danh nghĩa của hắc, hắc cũng xuống tay được ư?

*lục thân bất nhận là sự từ bỏ tình thân trong nhận thức, mất hết tính người (lục thân bao gồm bố, mẹ,

anh, em, vợ, con đều không nhận).

Nàng khẽ xì cười, tảng đá lớn ở trong lòng rớt cuộc rơi xuống. Được rồi, khó có được hần tiến bộ như thế, vậy nàng liền phát huy đầy đủ tác phong giáo viên cay độc của nàng, dạy dỗ hần lão đại của thiên hạ đệ nhất bang này thật tốt.

Ở đình viện sau giờ Ngọ*, gió mát ôn hòa.

*giờ Ngọ là từ 11 giờ đến 13 giờ.

Rõ ràng giữa sân có một cái bàn đá, đủ để chứa được bốn người, nhưng cổ tình ngồi chỉ có nàng.

Hàn Linh đau đầu mà nhìn Dạ Ma Thiên lười nhác nằm ở trên ghế mây, lại quay đầu nhìn xem các loại dáng đứng của các soái ca, chẳng qua nàng chỉ là mời bọn họ tới đảm nhiệm dạy kèm tại nhà cho Dạ Ma Thiên mà thôi, có cần phải một đám bày ra cái mặt thúi đối với nàng không?

Ở bên tay trái, Long Chi Dực ôm kiếm đứng thẳng, sắc mặt lạnh lẽo cứng rắn, nhìn thẳng về phía trước, mắt nhìn thẳng. Ở bên tay phải, thân hình cao dài của Triệu Hi dựa nghiêng ở dưới cây hòe, dáng vẻ lười biếng, cùng Dạ Ma Thiên không phân cao thấp, một đôi con người lam thảnh thoảnh lại hiện lên ánh sáng. Tầm mắt hơi dời, cùng hần song song mà đứng chính là Thủy Mộ Hoa một thân bạch y, dáng vẻ thanh nhã nhã nhặn lịch sự của hần nhìn không ra bất kỳ một cái cảm xúc gì. Hai người này đứng ở một chỗ, mỗi bên lộ vẻ phong nhã tài hoa, thật đúng là một cái đường phong cảnh xinh đẹp.

Mà ở phía sau của nàng, Hàn Như Phong và Băng Tư một trái một phải đứng, một người mặt thúi, trừng mắt nhìn Dạ Ma Thiên hết mức, một người khác biểu tình lãnh khốc ngàn năm không đổi, dáng đứng như tùng.

Cục diện như vậy thật sự có chút bế tắc, cho đến khi Mộ Dung Anh hấp tấp chạy vào trong viện, ngồi phía đối diện với nàng, nàng mới ho nhẹ đánh vỡ cái cục diện bế tắc này.

“Dạ Ma Thiên, vài vị này chính là lão sư phụ đạo mà ta chọn lựa kỹ càng tìm cho người. Trong tương lai trong vòng mười ngày, bọn họ sẽ chia nhau tiến hành chương trình học phụ đạo chuyên nghiệp đối với người. Dưới đây, sẽ do ta tới giới thiệu từng người cho người.....”

34. Quyển 1 - Chương 34: Mộng Tưởng Hảo Huyền

“Chậm đã, cái gì kêu là lão sư phụ đạo?” Dạ Ma Thiên đột nhiên cắt đứt lời nói của nàng, nhướn mày liếc xéo nàng.

“Lão sư phụ đạo, chính là một loại cách gọi phụ tử khác, xưng hô này không quan hệ trở ngại, quan trọng

là bọn họ sẽ giúp người ở trên việc học lấy được tiến bộ.”

Thấy hắn không hề lên tiếng, Hàn Linh dẫn đầu đi đến trước mặt của Long Chi Dực, giới thiệu nói: “Long Chi Dực đây, người hắn là nhận biết, hắn sẽ dạy người số học.”

Dạ Ma Thiên nương mày, nghi hoặc hỏi: “Ta có gặp qua hắn sao?”

Cái trán của nàng rơi giọt một giọt mồ hôi lạnh, lão đại, tốt xấu gì cũng là học cùng một lớp, quá không cho mặt mũi đi. Hoá ra hắn ở trên lớp học trừ bỏ ngủ, cũng chưa từng liếc nhìn ai.

Dư quang của nàng quét đến một mặt tinh quang từ trong mắt của Long Chi Dực lướt qua, không xong, người nào đó muốn nổi đóa. Mà Dạ Ma Thiên cũng cảm giác được sát khí của hắn, lập tức trả lại một ánh mắt có lực sát thương đồng dạng cho hắn, hai cái ánh mắt ở trên không trung đánh giáp lá cà, nàng thấp thoáng nghe được tiếng ngọn lửa thiêu đốt thử thử (có ai biết là gì không).

Nàng chần ở giữa hai người, giải quyết dứt khoát nói: “Mặc kệ có nhận biết hay không biết, tóm lại từ hôm nay trở đi, hắn sẽ phụ trách môn số học này của người.”

Không cho hai người có cơ hội nói chuyện, nàng nhanh chóng dời bước đến trước mặt của Hàn Như Phong, tiếp tục giới thiệu nói: “Hàn Như Phong đây, sẽ phụ trách dạy người lễ tiết, cái môn học này, đối với người mà nói là rất cần thiết.” Nàng nói chính là lời nói thật tình, lời nói thật sự, người nào đó lễ tiết gần như bằng không, nền hệ thống rất cần thiết, học tập toàn diện một phen.

Ngay sau đó, nàng lập tức tiếp thu được một cái ánh mắt lạnh lẽo, người nào đó không cao hứng, hiển nhiên nàng nói trúng chỗ yếu hại của hắn. Đạo hàn quang kia càng ngày càng mạnh, nàng rút cuộc chịu không nổi, thua trận.

Được rồi, lão đại người có lễ, nhưng người vẫn là phải học.

“Chúng ta đã tốt muốn tốt hơn, lo trước khỏi hoạ, cho nên lễ tiết vẫn là phải ôn lại một chút.”

Một tiếng hừ lạnh từ trong mũi của Hàn Như Phong phát ra, biểu ca tiểu thụ này lại không vui, thật là đau đầu. Nàng liếc hắn trừng mắt một cái, dùng ánh mắt không tiếng động mà uy hiếp hắn. Đánh không lại ánh mắt điện áp siêu cao của nàng, khí thế của hắn dần dần tuột xuống.

Nàng vòng qua Băng Tư, đi đến bên người của Triệu Hi, vừa nhìn thấy hắn, nước miếng của nàng liền chảy ra. Không phải bởi vì sắc đẹp của hắn, mà là nghĩ tới hắn tự mình làm thịt kho tàu, thật là mỹ vị a, cực phẩm trong cực phẩm.

“Triệu Hi đây, sẽ phụ trách dạy người nấu nướng. Đương nhiên, ta cũng sẽ ở một bên dự thính.” Nàng nuốt một ngụm nước miếng, nếu là có thể học được tay nghề thịt kho tàu kia của hắn, vậy thì khẩu vị của nàng sẽ không nhạt nhẽo.

Không để ý tới phản ứng của Dạ Ma Thiên hoặc Triệu Hi, nàng trực tiếp nhảy tới giới thiệu vị tiếp theo: “Về phần Mộ Hoa đây, hẳn sẽ dạy người đánh đàn. Tuy rằng chuyện cầm nghệ này không phải một sớm một chiều có thể luyện thành, nhưng thời gian cấp bách, người chỉ cần chuyên tâm học được một bài từ khúc là được.”

“Kiểm tra nhạc nghệ thì nhất định phải là đánh đàn ư?” Dạ Ma Thiên lại lần nữa đưa ra ý kiến khác.

Nàng suy nghĩ một chút, cũng đúng, phụ tử môn nhạc nghệ cũng nói, chỉ cần lấy ra một môn tài nghệ mà bản thân am hiểu nhất là được. Nàng liền hỏi: “Vậy người biết dùng nhạc cụ gì?”

Dạ Ma Thiên ngưng mi suy nghĩ nửa ngày, nói: “Ca hát thì sao?”

Nàng không chút do dự gật đầu: “Ca múa cũng có thể miễn cưỡng tính đi, người am hiểu ca hát? Nếu không hát một bài tới nghe một chút.” Nàng rất hiếu kì, hay là ở bên người của nàng còn ẩn giấu một siêu cấp siêu sao cổ đại?

“Ngần vạn không nên!” Vẫn luôn xem diễn đột nhiên sắc mặt của Mộ Dung Anh đại biến, lớn tiếng kêu to, ngay sau đó nàng đã bỗng chốc phi thân, biến mất ở ngoài sân.

Nàng khó hiểu mà quay đầu lại xem nàng, còn không có tới kịp hỏi rõ nguyên do, một cái tiếng ca kinh hãi, siêu cấp biến điệu, đình tai nhức óc đã ở bên tai của nàng vang lên.

“Phải chăng bạn thiếu áo dùn, áo tôi xin sẻ san cùng với anh. Nay vua tuyển tướng hưng binh, qua mâu tôi đã sắm sanh sẵn rồi. Cùng nhau ta sẽ sánh đôi, cùng nhau ta sẽ ra nơi sa trường*.....”

*Bản dịch của Nguyễn Văn Thọ. Bài thơ: Vô y 1 - 1 (Khổng Tử -) Kinh thi , Quốc phong • Tần phong . Nguyên văn: Khởi viết vô y? Dữ tử đồng bào. Vương vu hưng sư, tu tha qua mâu. Dữ tử đồng cừ. Dịch nghĩa: Há rằng anh không có áo quần? Thì cùng anh mặc chung áo bông gòn vậy! Vua sắp lấy mạng lĩnh của thiên tử mà dấy binh. Chúng ta cùng sửa soạn cây giáo và cây mâu. Để tôi cùng anh đi đánh kẻ thù chung. (Thi Viện)

Thật là đáng sợ!

Trái tim của nàng đã sắp không cách nào chịu nổi.

Khi dư quang của nàng quét đến những người khác thì triển khinh công thoát khỏi sân, nàng thật hận không thể ở trên người của mỗi người bọn họ đặt vào một cái dây bảo hiểm, cũng đồng thời mang nàng đi.

Nàng không biết nói gì mà nhìn Dạ Ma Thiên tập trung tinh thần cất giọng ca vàng, một khuôn mặt khổ, dở khóc dở cười.

Dạ, người cho ta kinh hãi cũng quá lớn.

Cách thời gian kiểm tra từng ngày tới gần, cuộc sống ở thư viện lại càng ngày càng không yên bình. Nàng từ nơi đó của Dạ Ma Thiên điều tạm nhân thủ trong ngoài tuần tra ở thư viện, để ngừa có kẻ xấu lẫn vào thư viện. Mỗi ngày ban đêm, nàng đều có thể nghe được một chút tiếng đánh nhau truyền vào trong tai, nhưng khi hừng đông lại tìm không được một chút dấu vết đánh nhau.

Mấy ngày này, Dạ Ma Thiên đã bắt đầu chương trình học huấn luyện đặc biệt của hắn, một ngày mười hai canh giờ, chỉ có thời gian nghỉ ngơi năm canh giờ. Khó có được chính là, hắn ẩn nhẫn tính tình của mình, khiêm tốn đi theo vài vị soái ca học tập, không chỉ là tứ đại hộ pháp, ngay cả nàng đều nhìn hắn với con mắt khác.

Canh giờ này, hắn là thời gian hắn đi theo Thủy Mộ Hoa luyện cầm, nàng rất hiếu kì, muốn nhìn một chút tiến độ của hắn như thế nào, liền khe khẽ đi tới bên ngoài nhà trúc.

Một hồi tiếng đàn thanh nhã từ trong nhà trúc truyền ra, nốt nhạc nhẹ nhàng du dương, rửa sạch lòng người. Có thể đàn tấu ra tiếng đàn tuyệt vời như thế, nhất định là Thủy Mộ Hoa, cầm nghệ của hắn so với trước kia lại tiến thêm một bước.

Nàng nằm úp sấp ở trước cửa sổ, nhìn xung quanh ở bên trong.

Bên trong nhà trúc, Thủy Mộ Hoa và Dạ Ma Thiên hai người khoanh chân mà ngồi đối diện nhau, ở trước mặt của mỗi người bày một cây cầm, lư hương ở bên cạnh cây cầm khói nhẹ lượn lờ tỏa ra.

Bên trong cửa sổ thật là phong cảnh đẹp a, hai đại soái ca, một người tuyệt mỹ vô song, một người đẹp như trích tiên. Nếu là có thể đồng loạt thu vào hậu cung thì tốt rồi, vậy vị trí nữ hoàng tương lai này của nàng mới có thể ngồi đến thoải mái hài lòng.

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, khóe môi mang ý cười, ngờ ngác mà ở trong đầu miên man suy nghĩ một hồi.....

Tơ liễu tung bay ở trong Ngự Hoa Viên, muôn hoa đua thắm khoe hồng, thả điệp bay theo gió.

Nàng một thân trang phục nữ hoàng lộng lẫy, nằm ở trên ghế tử đằng được khảm hoàng kim, lúc thì có tiên hạc linh tinh kỳ trân dị thú ở bên người nàng đi lại. Nàng vươn bàn tay trắng, vớt một quả nho, nhóm tiểu thú thú liền đuổi theo đoạt thức ăn, nàng lại vớt một cái, chúng nó lập tức đuổi theo đến bên kia, nàng vui thích mà cười to.

Ở bên cạnh của nàng, Dạ Ma Thiên quỳ một gối, biểu tình yếu điệu mà nhìn nàng, hai tay của hắn thành kính mà bưng mâm đựng trái cây, tùy ý nàng lấy dùng. Khi nàng duỗi tay lấy quả nho, tiện tay ở trên bàn tay to của hắn cạo chút dầu, làn da thật trơn, được bảo dưỡng thật là tốt.

Ở đối diện của nàng, Thủy Mộ Hoa một thân trường sam trắng tinh, khẽ vuốt ve cây đàn, đôi mắt ngập

nước thỉnh thoảng lại chớp mắt với nàng. Nàng ném một cái hôn gió cho hắn, nhân tiện chỉ định ca khúc Nhậm tiêu dao *.

*Ca khúc “Nhậm tiêu dao” do Nhậm Hiền Tề biểu diễn, nhạc đầu phim của “Thần điêu hiệp lữ” phiên bản năm 1997, phát hành năm 1998.

Ha ha ha..... Thật là vui sướng tựa thần tiên a!

Nàng một bên suy nghĩ miên man, một bên không tự giác mà cười ra tiếng, và lại tiếng cười càng ngày càng lớn.

Người ở bên trong đã sớm phát hiện ra nàng, chỉ là không phản ứng, hiện giờ tiếng cười của nàng hoàn toàn ảnh hưởng đến bọn họ. Một tiếng đàn chói tai vang lên, tiếp theo một dòng khí mạnh mẽ vọt tới mặt của nàng, nàng sợ đến nỗi vội vàng cúi người xuống, nhưng vẫn là bị lực đạo kia đánh úp đến. Dây cột tóc hoàn toàn bị cắt đứt, dây đầu tơ tằm đen như thác nước chảy xuống.

Ngàn vạn không thể để cho Dạ Ma Thiên nhìn thấy bộ dáng bây giờ của nàng, ngay sau đó, nàng nắm lấy tóc của mình, chạy trốn chết.

Hai người ở trong phòng khó có được mà nhìn nhau cười, không khí tương đối xa lạ lúc trước cũng dần dần bị đánh tan. Dạ Ma Thiên cúi đầu, động tác không thạo mà khấp cầm huyền, biểu tình lại cực kỳ nghiêm túc. Ở đối diện Thủy Mộ Hoa như đang suy tư gì đó mà nhìn chăm chú vào hắn, một cảm xúc phức tạp ập vào trong lòng.

35. Quyển 1 - Chương 35: Huấn Luyện Nấu Ăn

Sau khi dùng qua cơm trưa, phòng bếp được dọn dẹp ra, canh giờ này là thời gian mà Hàn Linh và Dạ Ma Thiên cùng nhau tham gia khóa huấn luyện nấu ăn. Trên thực tế, bọn họ đã tham gia vài lớp, nhưng hiệu quả..... Không biết là bọn họ thật sự không có thiên phú nấu ăn, hay là Triệu Hi cố ý cất giấu, không chịu dốc túi truyền cho, tóm lại trình độ của hai người bọn họ là kẻ tám lạng người nửa cân, làm đồ ăn thật sự là không dùng bản lĩnh.

Vì nghiệm thu thành quả của vài lớp phía trước, Triệu Hi để cho hai người bọn họ ở trong nửa canh giờ cùng làm một món ăn, do những người khác tới làm đánh giá kiểm tra.

Lão sư huấn luyện: Triệu Hi

Thực tập trợ giảng: Bằng Tư

Học sinh: Hàn Linh, Dạ Ma Thiên

Nội dung dạy học: Nấu một món thịt kho tàu sắc hương vị đều đủ

Giám khảo bên ngoài sân: Mộ Dung Anh, Thủy Mộ Hoa, Hàn Như Phong

Nhân viên chưa tới màn: Long Chi Dực (tên kéo nam (?) này, thế nhưng không cho nàng mặt mũi, giết hần! Hừ hừ.)

Bắt đầu tính giờ.....

Hàn Linh trước tiên lộ nhẹ sơ qua một chút ruốc sống, cầm một nắm hành, chậm rãi cắt. Mà ở đầu kia, Dạ Ma Thiên dùng lưỡi dao lựa ra một đồng thịt ba chỉ, nhẹ nhàng gảy một cái, đồng thịt kia liền ở trên không trung vẽ ra một đường parabol. Cổ tay của hắn vừa chuyển, thuận tiện đem dao ở trong tay cũng vút lên theo.

“Xoát xoát xoát.....”

Tròng mắt của nàng vẫn đi theo quỹ đạo dao không ngừng chuyển động kia, một đồng thịt ở trên không trung giống như Thiên Nữ tán hoa* bị cắt thành miếng mỏng, độ dày đều đều, không thể bắt bẻ, vả lại từng cái chuẩn xác rơi vào giữa bàn đã chuẩn bị xong trước đó. Nàng xem đến cảm thán kinh ngạc một hồi, nhìn không được vì hắn vỗ tay, Dạ lão đại của nhà nàng quá soái, quả nhiên có tiềm lực làm siêu cấp đầu bếp.

*Thiên Nữ tán hoa (Thiên nữ rải hoa): Trong phòng Duy Ma Cật có một Thiên Nữ, rải thiên hoa bảy màu cho các chúng phật, phần lớn các hoa đều rơi xuống đất, riêng đệ tử Ngọc Đại mình bám đầy hoa, Thiên Nữ nói trần duyên của ông ta chưa dứt.

Đột nhiên có một luồng xúc động muốn bắt chước thần tượng, nàng cũng học theo kiểu ném dao lên không trung, đợi sau khi nàng ném dao lên, đột nhiên nhớ tới đã quên đồng thời vút hành lên. Cái này còn không phải mấu chốt nhất, mấu chốt chính là, con dao kia vừa mới ném lên, đã nện thẳng tắp về phía nàng. Nàng sợ hãi kêu lên vội vàng lắc mình tránh né, may mà dao phay dừng ở bên chân của nàng, nàng dùng tự thể nghiệm nói cho mọi người một chân lý: Không cần tùy ý bắt chước thần tượng! Thần tượng sở dĩ xưng là thần tượng, chính là bởi vì bọn họ có thể làm được việc mà người thường làm không được.

Nàng không để ý những người khác cười nhạo, cười lạnh, cười trộm..... Nhặt lên dao phay, tiếp tục đường như không có việc gì mà cắt hành.

Vừa rồi người nọ không phải nàng, vừa rồi người nọ không phải nàng..... Nàng không ngừng mà thôi miên chính mình, người ngu xuẩn tài giỏi vừa rồi kia, tuyệt đối không phải là nàng!

Bằng Tư làm trợ giảng, giúp đỡ nhóm lửa, tiếp theo chính là một bước mấu chốt nhất, lấy nồi xuống.

Hàn Linh và Dạ Ma Thiên nhìn lẫn nhau, ai cũng không chịu động thủ trước, trên thực tế tài nấu ăn của

hai người bọn họ kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng không mạnh hơn so với ai. Hôm nay nhiều mỹ nam quan sát ở tại chỗ như vậy, nàng thật sự không muốn làm trò mất mặt trước mặt của bọn họ. Vứt một ánh mắt cho hắn, để cho hắn động thủ trước, ai ngờ chờ tới là một cái trừng mắt lạnh lẽo của hắn.

Gia gia, có phải là nam nhân hay không? Thời khắc mấu chốt, lấy nữ nhân làm lá chắn, coi là nam nhân cái gì?

Bất quá như đã nói qua, bây giờ nàng ở trong mắt của hắn cũng là một nam nhân, giữa nam nhân với nhau, chuyện mất mặt này, ai nguyện ý tranh nhau làm?

Nhìn nén hương kia càng ngày càng gần, nàng gần như sẽ phải đề nghị kéo búa bao. Tại đây đến ngay miệng, Dạ Ma Thiên rốt cuộc vén lên cổ tay áo, làm tiên phong mỹ thực trở về.

Nàng nịnh bợ mà tiến lên phía trước, chủ động vì hắn cung cấp trợ lý phục vụ, thay hắn cột lên tạp dề. Tiểu dạng** nhi, một đại soái ca tóc bạc tuyệt thế, xứng với một cái tạp dề đáng yêu, thật là bức vẽ Q*** không xuất bản nữa.

**Tiểu dạng: Dùng để gọi một chàng trai với ý khinh thường.

***Bức vẽ Q (Cute, còn được gọi là Chibi) là một loại thủ pháp đóng gói cố tình làm bộ đáng yêu được thiết kế cho đầu lớn và thân ngắn. Nhìn thấy sớm nhất trong đồ chơi, truyện tranh, nguồn nhấn văn hóa Nhật Bản.

Nàng cười trộm một trận, thật muốn thu nó vào trong túi, xem bất cứ lúc nào.

Dạ Ma Thiên nhận thấy được nàng cười trộm, quăng cho nàng một cái xem thường, sau đó sai khiến nàng đưa mâm, đưa thịt.

“Hành!”

“Muối!”

“Dấm!”

“.....”

Hắn báo tên nguyên liệu tốc độ quá nhanh, làm cho nàng luống cuống tay chân, nàng nhớ rõ khi Triệu Hi biểu diễn, khoảng cách thời gian thêm nguyên liệu không ngắn như vậy a. Lão đại, người nhưng ngàn vạn đừng xảy ra sự cố, ta còn trông cậy vào người đó.

Lại xem tư thế xào rau của Dạ lão đại, kia thật kêu một chữ tuyệt, hoàn toàn là tiêu chuẩn đầu bếp cấp năm sao.

Miếng thịt ở dưới nồi xềng của hắn nó giống như đang khiêu vũ nảy lên rơi xuống vậy, nàng nhìn đến hoa cả mắt, nhìn tiêu chuẩn này, chất lượng của thịt được làm ra hẳn là sẽ không kém.

Lòng của nàng lại yên ổn trở về trong bụng.

“Thế nào? Tất cả mọi người cho một bình luận đi.”

Cõi lòng của nàng chờ mong mà nhìn các vị giám khảo, tuy rằng không phải nàng tự tay làm, nhưng toàn bộ quá trình đều ở dưới sự theo dõi của nàng, hẳn là sẽ không sai.

Ba người Mộ Dung Anh, Thủy Mộ Hoa và Hàn Như Phong đều ném một miếng, vẻ mặt khác nhau, nhưng ai cũng không có cho ra bất luận bình luận gì, chỉ là nhìn lẫn nhau, tựa như đang xin giúp đỡ.

Chẳng lẽ là ăn quá ngon? Bọn họ cảm động đến nói không ra lời?

Đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng! Điểm giác ngộ này, nàng vẫn là có.

Ánh mắt sắc bén của nàng bắn về phía Hàn Như Phong, trong ba người, hắn là dễ ức hiếp nhất, chỉ cần nàng trừng mắt, hắn lập tức tước vũ khí đầu hàng. Quả nhiên, hắn mất tự nhiên mà khẽ động khóe miệng, trả lời qua loa: “Không tồi, khá tốt.” Trong miệng của hắn rõ ràng còn ngậm miếng thịt kia, không có nuốt xuống. Mở to mắt nói nói dối, nàng một dấu gạch chéo!

Xem nhẹ hắn, tầm mắt hơi chuyển, dừng ở trên khuôn mặt thản nhiên không gợn sóng của Thủy Mộ Hoa. Hắn tiếp thu được ánh mắt của nàng, khóe miệng khẽ động, lộ ra một nụ cười nhẹ: “Có chút mặn.”

Mặn? Không thể nào, chẳng lẽ lầm lẫn giữa muối và đường? Liên tục bỏ vào hai lần muối?

“Ta chịu không nổi, cái này đâu phải là thịt kho tàu, rõ ràng là thịt muối!” Mộ Dung Anh ọe một tiếng nhả miếng thịt ở trong miệng ra, tìm nước sôi để nguội ở khắp nơi uống.

Nàng có chút tự trách mà thè lưỡi, quay đầu lại thì đón nhận Dạ Ma Thiên híp mắt đang không ngừng phóng ra sóng cực ngắn về phía nàng. Nàng cười ngượng một trận, không da không mặt mũi chúc mừng với hắn: “Chúc mừng ngươi, ít nhất ngươi xào chín thịt.” Nói xong, nàng nhanh chân thoát khỏi phòng bếp, cũng không muốn bị hắn bắt được để trút giận.

Cách ngày kiểm tra chỉ còn tám ngày, thư viện đột nhiên tuyên bố tin tức trọng yếu hạng nhất. Nằm ở Huỳnh Dương một thư viện nổi danh khác —— thư viện Thanh Phong, sắp phải học sinh ưu tú đến thư viện Bạch Tùng, để cho giữa hai thư viện học tập giao lưu. Mặt ngoài nói là học tập giao lưu, trên thực tế

chính là cạnh tranh giữa hai thư viện.

Thư viện Thanh Phong đã sớm bởi vì thư viện Bạch Tùng được triều đình coi trọng mà không phục, muốn mượn cơ hội này chen ép khí thế của thư viện Bạch Tùng, cho nên phải đến tứ đại tài tử của thư viện đến đây tới khiêu chiến.

Sơn trưởng cực kỳ coi trọng lần giao lưu này, công khai thanh danh, phàm là có thể ở trong tỷ thí thắng được tứ đại tài tử học sinh, đều có thể đạt được ở trong khảo hạch được quyền hạn miễn một hạng mục kiểm tra. Nghe thấy cái tin tức này, nàng bất chấp tất cả, quản nó cái gì tứ đại tài tử, quản nó so chính là cái gì, trước cướp được danh ngạch về trong tay rồi hãy nói. Một môn nấu ăn này, nàng là làm sao cũng qua ải không được, vừa lúc thừa cơ hội này lấy được quyền được miễn. Về phần môn bắn đánh xe cũng yếu kém này, nàng vẫn như cũ mà đi theo Long Chi Dục khổ luyện, đã có chút thành quả, nàng cũng không lo lắng.

Dạ Ma Thiên so với nàng càng cần cơ hội như vậy này hơn, hận không thể chiếm tất cả danh ngạch, bất quá không có biện pháp, sơn trưởng yêu cầu từ bên trong các nàng cũng chọn lựa ra tứ đại tài tử, tứ đại tài tử VS tứ đại tài tử.

Ở dưới sự cổ động của nàng, Thủy Mộ Hoa và Triệu Hi chiếm hai cái danh ngạch khác, mặt khác những đầu gọt nhọn đó nghĩ muốn chen lên, bị nàng lấn át một cái chen ép xuống toàn bộ. Nàng tốt xấu còn có cái thân phận công chúa có thể áp người, không ở lúc này nổi đóa, thì lúc nào nổi đóa?

36. Quyển 1 - Chương 36: Tứ Đại Tài Tử

Nghe đồn tứ đại tài tử văn võ song toàn.....

Nghe đồn tứ đại tài tử nhân phẩm và tướng mạo đều đẹp, tài văn chương phong lưu*

*phong lưu ở đây nghĩa là có tài nhưng ngang tàng.

Nghe đồn tứ đại tài tử đến từ giang hồ thế gia, bối cảnh hùng hậu.....

.....

Tứ đại tài tử còn chưa tới, tin đồn liên quan đến bọn họ đã truyền đến ồn ào huyền náo ở trong thư viện, khắp nơi đều đang bàn luận sự tích của bọn họ.

Mộ Dung Anh đặc biệt có vẻ hưng phấn, dưới sự hỏi han, mới biết ca ca của nàng Mộ Dung Vũ chính là đứng đầu tứ đại tài tử. Nghe nói ca ca muốn tới, Mộ Dung Anh hưng phấn đến cả ngày quơ chân múa tay, gặp người liền nói ca ca của nàng lợi hại ra sao như thế nào, nghe đến lỗ tai của nàng cũng mau mọc kén.

Truyền thuyết Mộ Dung Vũ võ nghệ lợi hại, mười tám tuổi liền bước vào linh kiếm cảnh giới, hai mươi tuổi đạt tới thần kiếm cảnh giới, chính là truyền nhân đời thứ ba mươi hai của Mộ Dung thế gia;

Truyền thuyết Mộ Dung Vũ am hiểu họa kỹ, đặc biệt là vẽ nhân vật, bức tranh của hắn ngàn vàng khó cầu;

Truyền thuyết Mộ Dung Vũ lớn lên phong thần tuần lãng, ôn tồn lễ độ, chính là một trong tứ đại mỹ nam của Hàn quốc;

Truyền thuyết Mộ Dung Vũ chưa đính hôn, người tiến đến tới cửa làm mai có thể đem cửa của Mộ Dung thế gia chen chúc đến vỡ tung;

Truyền thuyết Mộ Dung Vũ.....

Nghe Mộ Dung Anh một người hăng hái mà khoe khoang huynh trưởng của mình, Hàn Linh một cái đầu hai cái lớn (?), trên đời này nào có người hoàn mỹ như vậy? Coi như là tuyệt mỹ vô song, võ nghệ thiên hạ đệ nhất như Dạ Ma Thiên, trên người cũng có một đồng lớn tật xấu, đếm đều đếm không hết.

Bất quá lời nói của nàng có chút tin tức, nhưng thật ra khiến cho nàng chú ý và tò mò, dưới sự truy hỏi kỹ càng tỉ mỉ, mới biết được thì ra võ công của thế giới này là phân theo đẳng cấp. Dựa vào đẳng cấp cao thấp của võ công, chia ra có linh kiếm cảnh giới, thần kiếm cảnh giới và thiên kiếm cảnh giới, mà mỗi đẳng cấp lại chia làm ba cấp bậc sơ giai, trung giai, cao giai. Linh kiếm là cấp nhập môn thấp kém nhất, còn lại là thiên kiếm cảnh giới cao nhất mà người tập võ tha thiết ước mơ đạt tới. Thông thường chỉ có nhân tài tập võ năm mười năm trở lên mới có khả năng đạt tới thiên kiếm cảnh giới, chỉ có Dạ Ma Thiên thiên tài võ học so với quái vật như vậy mới có thể ở chừng hai mươi liền mạnh mẽ đột phá cửa ải. Mộ Dung Vũ có thể bước vào thần kiếm cảnh giới, có thể thấy được cũng là một quái vật về võ học.

Nàng rất hiếu kỳ, lấy tu vi bây giờ của nàng, có thể đạt đến linh kiếm sơ giai hay không, kết quả Long Chi Dực cho nàng một cái đánh giá vô cùng đả kích: Luyện mười năm nữa, có lẽ có thể miễn cưỡng đứng vào hàng ngũ.

Nàng thiếu chút nữa ngất xỉu vì tức.

Sau này mới biết được, thì ra cao thủ giống Long Chi Dực và Băng Tư như vậy, cũng chỉ là linh kiếm cao giai, cách thần kiếm cảnh giới còn kém một bước.

Nàng càng thêm tuyệt vọng.

Sau khi ăn cơm tối xong, tới thời gian bát quái (nhiều chuyện), nàng lôi kéo Mộ Dung Anh ngồi ở trong viện của Dạ Ma Thiên tán gẫu, đối với tứ đại mỹ nam Hàn quốc ở trong miệng của nàng cực kỳ cảm thấy hứng thú.

“Cái gọi là tứ đại mỹ nam, đứng mũi chịu sào, chính là Dạ lão đại. Tên kia yêu đẹp nhất, ai dám không xếp

hắn thứ nhất, khẳng định không có trái cây ăn ngon, cho nên hắn liền vững chắc chiếm giữ đầu bảng, ai cũng không dám nghi ngờ.”

Mộ Dung Anh nói đến nước miếng bay tán loạn, nàng cũng rất có đồng cảm, nếu xếp hắn vào nhóm tứ đại mỹ nam, vậy khẳng định là thứ nhất, bằng không liền chờ ăn nắm tay của hắn đi.

Một trận gió lạnh bỗng nhiên từ trong phòng bay ra, người nào đó nghe được các nàng đàm luận, không cao hứng. Các nàng vội vàng đổi đề tài, không hề đàm luận người nào đó.

“Xếp hạng vị trí thứ hai, chính là ca ca của ta Mộ Dung Vũ.” Mộ Dung Anh cực kỳ tự hào.

Nàng không để bụng, bọn họ là người trong nhà, tự nhiên là giúp đỡ người trong nhà: “Còn hai người còn lại thì sao?”

“Xếp hạng vị trí thứ ba, là thiên hạ đệ nhất phú thương Hoàng Thiếu Hoa, hắn mười lăm tuổi đã tiếp nhận sự nghiệp của gia tộc, giao du qua lại với ngũ quốc, buôn bán khắp nơi, hai mươi tuổi liền nhảy một cái trở thành thiên hạ đệ nhất phú thương. Ở bên trong ngũ quốc, đều có sản nghiệp và quán trọ của hắn, nghe nói tài sản ở trên tay của hắn đủ để so với quốc khố của năm quốc gia. Cho nên quân chủ của ngũ quốc cũng không dám không bán sổ sách cho hắn, đối với hắn hết sức kiêng kị. Hành tung của hắn tương đối bí ẩn, rất ít người có thể gặp qua hắn, bất quá phàm là người đã gặp qua hắn, đều kinh sợ như thấy thiên nhân. Nếu không phải bởi vì hắn làm việc khiêm tốn, người gặp qua hắn đã ít lại càng ít, hắn nhất định vững chắc chiếm thứ hai.”

Thiên hạ đệ nhất phú thương, nàng đối với Hoàng Thiếu Hoa này sinh ra hứng thú thật lớn, đều là buôn bán, coi như là người cùng nghề! Hắn có thể ở thời đại này, phát triển thương nghiệp đến hừng hực khí thế, có thể thấy được là rất có năng lực. Nắm giữ mạch máu kinh tế, như vậy chỉ cách quyền thế chỉ thiếu một chút nữa, kinh tế và chính trị ảnh hưởng lẫn nhau, không thể không gắn bó lẫn nhau. Ngày nào đó nàng nếu làm vua, trước phải khống chế người này, nếu không ngôi vị hoàng đế này của nàng nhất định sẽ bị uy hiếp.

Người này, nàng nhớ kỹ, một ngày nào đó, nàng muốn cùng hắn gặp mặt một lần.

“Vậy người cuối cùng thì sao?”

“Người cuối cùng, chính là hay ở cùng một chỗ với người Hàn Như Phong. Ta cũng nghĩ không ra, một nam nhân lớn lên giống như nữ nhân, làm sao xứng với danh xưng tứ đại mỹ nam? Lại còn cùng nổi tiếng ngang nhau với ca ca của ta, quả thật là làm bẩn mỹ danh của ca ca ta.”

“Đồng chí, tổ chức ở chỗ này.” Nàng kích động mà nắm lấy tay của nàng, cùng nàng rất có đồng cảm. Hàn Như Phong đích thật là đẹp, đáng tiếc là vẻ đẹp âm nhu, không phải yêu thích của nàng. Nàng rất hiếu kỳ, vì sao Thủy Mộ Hoa và Long Chi Dực không có đứng hàng ở trong danh hiệu chứ? Hai người bọn họ cũng coi như là mỹ nam long phượng từng lân**.

**đồ vật quý hiếm; của quý hiếm có.

Mộ Dung Anh không hổ là đại đương gia của bát quái đảng, lập tức trả lời vấn đề của nàng: “Điều nói là tứ đại mỹ nam Hàn quốc, người trúng tuyển đương nhiên là phải để cho tất cả người Hàn quốc đều nghe nhiều nên quen mới được, tên của Thủy Mộ Hoa, thiên hạ có mấy người biết được? Cho nên, cho dù hắn có lớn lên đẹp như thiên tiên như thế nào, vậy có thể thay thế dùng cái rắm?”

“Về phần Long Chi Dực thì, tính tình của hắn quá thú vị, rất không dễ dàng ở chung, cho nên người đề cử hắn đã ít lại càng ít. Hơn nữa phụ thân của hắn Long Đại tướng quân trị quân nghiêm khắc, làm người cũng rất nghiêm túc, hắn không thích ở trên phố nghị luận sôi nổi về tướng quân phủ, cho nên mọi người cũng cũng không dám nghị luận về nhi tử của hắn.”

“Thì ra là thế.” Trong lòng của nàng mừng thầm một trận, xem ra do Long Đại tướng quân, hôn sự của Long Chi Dực phỏng chừng trong khoảng thời gian ngắn cũng không thành được. Từ trong đáy lòng, nàng không hy vọng hắn thành thân, cho dù nàng cùng hắn không có kết quả, nàng cũng không muốn nhìn thấy hắn cưới nữ nhân khác. Bởi vì nhìn thấy hắn, nàng vẫn là sẽ không tự chủ được mà nhớ tới Trạch Dã, nàng yêu Trạch Dã, làm sao có thể cưới nữ nhân khác?

“Không thể tưởng được một nam nhân như ngươi, cũng thích bát quái như vậy, bất quá như vậy cũng tốt, về sau ta cuối cùng tìm được một người có thể nói chuyện với ta. Nếu ngươi có vấn đề gì, có thể cứ việc hỏi ta, phạm là bất luận tin đồn gì ở trên giang hồ, đều ở nơi này của ta.” Mộ Dung Anh đắc ý mà chỉ chỉ đầu của mình, nở nụ cười ngọt ngào.

Nàng thật muốn đưa cho nàng một cái danh hiệu giang hồ là Bách Hiểu Sinh***, sau đó kiến nghị nàng làm một phần báo giải trí, chuyên môn đăng tin tức bát quái. Ừ, thật là một đề nghị tốt, nhất định có thể kiếm thêm một khoản lớn.

***Bách Hiểu Sinh - một người được cho là hiểu biết nhiều trên võ lâm, vị học giả uyên bác người viết ra cuốn Binh Khí Phổ, là nhân vật trong tác phẩm của Cổ Long.

“Ồn ào quá, còn có để cho người khác đọc sách hay không? Tất cả rút trở về cho ta!”

Cửa phòng đột nhiên mở ra, từ bên trong truyền đến tiếng hét to không kiên nhẫn của Dạ Ma Thiên, hắn đã nhìn các nàng thật lâu. Hắn cũng nghĩ không ra, các nàng khi nào xem nơi này của hắn làm nơi nói chuyện phiếm, chẳng phân biệt ngày đêm, bất kể cũng không có việc gì đều đi đến nơi này của hắn. Đối lại là người khác, còn có thể ở dưới uy thế của hắn tháo chạy, chỉ có hai người các nàng, là hắn thật không có cách nào.

Hàn Linh và Mộ Dung Anh nhìn nhau cười, Mộ Dung Anh rời khỏi sân trước nàng một bước. Hàn Linh còn có chút không muốn đi, muốn tiếp tục cùng hắn chờ lát nữa, liền nhắc chân bước vào phòng của hắn.

37. Quyển 1 - Chương 37: Cực Phẩm Nam Miệng Thúi

Bệ cửa sổ sáng ngời, ánh sáng chiếu thẳng đến trên bàn đọc sách, chiếu xuống một tia ánh nắng.

Ở trước bàn đọc sách, Dạ Ma Thiên biểu tình ngưng trọng luyện tập thư pháp ở trên một tờ giấy Tuyên Thành* sạch sẽ không nếp gấp, người đã từng luyện võ, chữ viết ra chính là mạnh mẽ có lực, mỗi nét chữ đều cứng cáp.

*giấy Tuyên Thành là một loại giấy sản xuất ở Tuyên Thành, tỉnh An Huy chuyên dùng để viết chữ và vẽ, chất lượng giấy mềm mà dai, khó bị rách và mối mọt, thích hợp dùng để bảo tồn lâu dài.

Hàn Linh đi vòng qua đến bên cạnh người của hắn, lẳng lặng mà nhìn hắn, hắn đang viết phỏng theo bảng chữ mẫu, dựa vào tính tình của hắn có thể bình ổn lòng để luyện chữ, đã là cực kỳ khó có được. Nàng cười nhạo ra tiếng, nhìn thấy đầy đầu tóc bạc của hắn ở dưới mặt trời toả tia sáng kỳ dị, trong lòng chảy xuôi ầm ập. Muốn chạm đến mái tóc bạc của hắn, hắn lắc mình tránh một cái, quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng, sắc mặt không vui.

Không khí lâm vào xấu hổ, nàng cười ngượng ngập, trợn mắt nói nói dối nói: “Ở phía trên có một con sâu, bây giờ không có rồi.”

Hắn khinh thường mà liếc nàng một cái, tiếp tục luyện chữ của hắn.

Nhìn bóng dáng của hắn, nàng thở dài, nàng thật là gieo gió gặt bão, muốn yêu lại không dám yêu, muốn tới gần hắn, lại không dám nói thật với hắn. Quên đi, vẫn là trở về đi thôi, cứ lo sợ không đâu.

“Yêu Nhi có gửi thư sao?”

Chân của nàng vừa muốn bước ra cánh cửa, hắn đột nhiên lên tiếng.

Nàng quay đầu lại, tầm mắt của hắn vẫn dừng ở trên giấy Tuyên Thành, chỉ là hạ bút có chút chậm chạp. Nàng thuận miệng nói: “Không có! Không có tin tức chính là tin tức tốt, ngươi đừng quá lo lắng, nàng có thể tự chiếu cố cho mình.”

Bút ở trong tay của hắn tạm dừng lại, bỗng nhiên mở miệng nói: “Nàng ở cố ý tránh ta, ngày đó nàng hoàn toàn là không có rời đi, không ai có thể chạy ra khỏi tầm mắt của ta.” Đúng vậy, sau khi sự việc xảy ra hắn cẩn thận hồi tưởng lại, dưới bầu trời này có thể từ trước mắt của hắn vô thanh vô tức mang người mang đi, hầu như không có. Giải thích duy nhất, chính là nàng hoàn toàn là chưa từng rời đi.

Nàng ngơ ngẩn, thì ra hắn nhanh như vậy đã suy nghĩ cẩn thận, như vậy hắn có phải hay không cũng đoán được nàng kỳ thật chính là.....

Dạ Ma Thiên còn nói thêm: “Xin ngươi nhấn giữm nàng, ta sẽ vẫn luôn chờ nàng, ta muốn nghe nàng chính

miệng giải thích với ta.”

Nàng đứng ở tại chỗ, hai chân làm sao cũng không thể động. Hắn nói như thế, khiến cho nàng càng thêm hổ thẹn.

Bóng trúc đu đưa, lá trúc khiêu vũ.

Phối hợp với tiếng đàn thanh nhã, toàn bộ nhà trúc cũng vui mừng theo, nhưng mà lòng của nàng lại càng thêm phiền loạn.

Hàn Linh nằm sấp ở trên bàn đá, uể oải ỉu xiu mà chấm nước ở trong ly trà, ở trên bàn đá viết lại tên của Dạ Ma Thiên. Ly trà này, là Thủy Mộ Hoa tốn nửa canh giờ để ngâm ra, đối với trà đạo, hắn có chấp nhất của mình. Nhưng mà nàng đối với trà đạo là không có quá coi trọng, chỉ cần là có thể giải khát, uống nước sôi để nguội cũng là giống nhau.

Ở phía đối diện phương hướng của nàng, Thủy Mộ Hoa tùy ý gẩy cầm huyền, tiếng đàn du dương từ đầu ngón tay của hắn xẹt qua. Hắn yên lặng mà nhìn chăm chú vào nàng, trong ánh mắt trong suốt sóng cực gần nhộn nhạo, mà nàng lại quá mức chuyên chú, không có lưu ý đến.

Không biết từ khi nào, tiếng đàn của hắn đã dừng lại, hắn khẽ bước đi đến ngồi xuống phía đối diện với nàng.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy hắn đang yên lặng nhìn nàng viết ba chữ “Dạ Ma Thiên” ở trên bàn, chữ viết còn chưa có mất đi.

“Người thích hắn?” Giọng nói nhẹ nhàng mềm mại của hắn đột nhiên vang lên.

“Thích.” Nàng đáp lại một câu ngắn ngủn, tiếp tục chấm nước bổ khuyết những nét bút sắp mất đi đó.

Một mảnh lặng im.

Nàng không có ngẩng đầu, cho nên nhìn không thấy biểu tình đau đớn khác của hắn.

Hồi lâu, nàng từ trong suy nghĩ của mình tỉnh lại, khi ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp của hắn vừa lúc thu hồi, một lần nữa khôi phục lại đôi mắt trong suốt không gợn sóng.

Nàng nhớ lại lúc trước Dạ Ma Thiên phát hiện việc khác thường ở trong cơ thể của nàng, không khỏi hỏi: “Mộ Hoa, Dạ Ma Thiên nói ở trong cơ thể của ta có tồn tại một luồng nội lực bị giam cầm, người có biết có phương pháp gì có thể cởi bỏ nó không?”

Thủy Mộ Hoa không có biểu hiện ra kinh ngạc theo dự liệu của nàng, chỉ là trầm ngâm một lát, bình tĩnh mà nói: “Ta không có cách nào cởi bỏ, trừ phi có thể trước đó loại bỏ toàn bộ độc tố ở trong cơ thể của người xong.”

Nàng vui sướng một trận, hẳn quả nhiên là hiểu rõ tình hình, vội hỏi: “Người không phải có biện pháp giải độc ở trên người của ta sao?”

Thủy Mộ Hoa bỗng nhiên ngẩng đầu, sắc mặt có chút hồng nhuận và mắt tự nhiên, cánh môi của hắn hoạt động hồi lâu, chính là một chữ cũng bật không ra được. Nàng rất sốt ruột, túm lấy cánh tay của hắn, thúc giục: “Mộ Hoa, nếu người có biện pháp, thì hãy giúp ta giải độc đi, ta còn chưa muốn tuổi xuân chết sớm đâu.”

Ánh mắt của Thủy Mộ Hoa có chút rối rắm, ánh mắt giãy giụa hồi lâu, bỗng nhiên đứng lên nói: “Người yên tâm, ta nhất định sẽ giúp người nghĩ cách, cho ta chút thời gian được không?”

“Tin tưởng ta.” Một tia sáng kỳ dị lướt qua đôi mắt của hắn, chuyên chú mà chân thành tha thiết.

Nàng không biết hắn đến tột cùng có nỗi khổ gì, nhưng nàng vẫn là nguyện ý lựa chọn tin tưởng hắn, nàng yên lặng gật đầu.

Hai ngày sau, trong thư viện tiếp tục lời đồn về tin tức của tứ đại tài tử. Bọn họ giống như một luồng phong trào sôi nổi thổi qua toàn bộ thư viện, so với siêu sao siêu cấp nổi tiếng còn cao hơn nữa. Đã học ở thư viện Bạch Tùng, tốt xấu gì cũng đều là những đệ tử của quan viên trong triều, thế nhưng cũng đối với tứ đại tài tử ở trong bình dân nâng đỡ như thế, cái này làm cho nàng càng thêm tò mò.

Tứ đại tài tử sắp tới, nhưng thời gian vẫn như cũ cứ trôi qua.

Hàn Linh tiếp tục đi theo Long Chi Dục mỗi ngày sớm chiều ở trong rừng phong tập võ, mưa gió không thay đổi. Võ công của nàng tuy rằng vẫn còn rất tay mơ, nhưng so với lúc ban đầu cái gì cũng đều không có, cuối cùng vẫn là mạnh hơn nhiều.

Lúc hoàng hôn, Long Chi Dục đã dạy nàng xong chiêu thức hôm nay, đã sớm rời đi rồi. Gia hỏa này vẫn là trước sau như một mà kéo (?), đối với nàng chưa từng có vẻ mặt tươi cười, có thể là bởi vì thấy được nhiều, cho nên dần dần tạo thành hiệu quả miễn dịch, nàng cũng sẽ không giống như khi mới gặp hắn rung động như vậy nữa. Hắn, dù sao cùng Trạch Dã là có sự khác biệt.

“Hắc —— ha ——” Nàng khua trong tay một cây gậy lửa, thân thể đen tuyền, không nhìn kỹ, thật đúng là nhìn không ra nó đến tột cùng là vật gì. Cái này bây giờ là nàng sử dụng thay cho vũ khí, Long Chi Dục sư phụ đáng ghét này nói kiến thức cơ bản của nàng quá ít, dùng bảo kiếm thật sự rất dễ thương tổn đến chính mình.

Quá đả kích người! Ta không mang theo người tổn hại như vậy.

Không có biện pháp, sau khi thử qua bảo kiếm kia của hắn, quả nhiên rất nặng, nàng hoàn toàn không thể múa được nó. Trong lòng của nàng càng thêm nôn nóng suy nghĩ cởi bỏ nội lực ở trên người, nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ luyện công phu thêm mười năm nữa, cũng chưa chắc có thể bước vào linh kiếm cảnh giới.

“Hắc —— ha ——” Nàng lại đem chiêu thức mà Long Chi Dực đã dạy một lần nữa múa thêm một lần, mặt trời chiều ngã về tây, ánh nắng chiều chiếu vào trên đôi má đỏ bừng của nàng, ở trên trán phủ đầy một lớp mồ hôi mịn, thật là khiến cho người mệt mỏi. Nếu không phải ở bên người không có người có thể tin tưởng, muốn luyện tốt võ công để bảo hộ chính mình, nàng mới không làm công việc khiến người mệt mỏi này.

“Xi.” Một tiếng cười khê từ sau lưng truyền đến.

Tiếng cười kia mang theo ý tứ trào phúng rõ ràng tức khắc chọc giận nàng, nàng xoay người liền giơ “kiếm” hướng về phía người đến đêm tối, tốc độ quá nhanh, nàng không thấy rõ dung mạo của đối phương, chỉ nhìn thấy trước mắt là một bóng dáng xa lạ màu xanh lá.

“Kiếm” ở trong tay ngừng lại, mặc cho động tác của nàng ra sao, nó đều không có cách nào tiến thêm một bước. Đối phương chỉ dùng hai ngón tay đã kẹp chặt lấy “kiếm” của nàng, võ lực quá chênh lệch cách xa.

“Trò hề của tiểu hài tử, thiết thời cho ngươi còn luyện tập nghiêm túc như vậy.” Lại là một trận cười nhạo.

Nàng ngẩng đầu, rốt cuộc thấy rõ bộ dáng của đối phương.

Dáng người cao gầy, hình thể to lớn, ở dưới mày kiếm dày rậm là một đôi mắt sao rực rỡ lung linh, trong lúc giơ tay nhắc chân không nói hết được phong nhã và cao quý, chỉ là một nụ cười tà tứ treo ở bên miệng của hắn, làm cho lòng người rất không thoải mái.

Hai ngón tay của hắn nhẹ nhàng chuyển động một cái, “kiếm” của nàng liền ở trong tay của hắn biến hóa hình dạng, sau đó hóa thành mảnh vụn, lấm tấm rơi xuống.

Không thể không thừa nhận, hắn có một cặp con ngươi xinh đẹp, hấp dẫn nàng, khiến cho nàng không thể dời ra tầm mắt. Con ngươi của hắn hơi tối sẫm một chút, ở sâu trong đáy mắt lập tức giống như hóa thành một cái đầm nước xoáy hút nàng vào trong đó, không cách nào thoát ra được.

Hắn không phải là người của thư viện, bởi vì từ trước đến nay nàng đối với soái ca ấn tượng tương đối khác sâu.

Võ nghệ của hắn nhất định rất cao cường, bằng không hắn không có khả năng tùy ý lên vào thư viện, mà không bị người của bang Thiên Ma phát hiện.

Hắn là một cực phẩm soái ca, bởi vì nàng đã bị hắn hấp dẫn thật sâu.

Hắn là một người miệng cực thú, bởi vì lời nói của hắn làm tổn thương đến lòng tự trọng của nàng.

38. Quyển 1 - Chương 38: Bị Lạc Trong Sơn Cốc

Gia gia, võ công cao cường thì có thể tổn hại người như vậy sao?

Lần này là nàng thật sự nổi giận, ấn xuống đế của bạo vũ lê hoa châm giấu ở trong tay áo, dám đắc tội cô nãi nãi, dù cho người là tiên đồng hạ phạm, cũng muốn làm cho người biến thành con nhím!

Ngân châm nhỏ mảnh từ trong tay áo của nàng bắn ra, giống như mưa bay quét ngang hướng nam miệng thú.

Nam miệng thú thở ơ lạnh nhạt, thể nhưng vẫn không nhúc nhích.

Tay phải của hắn hơi nâng lên, chìa ra một cái ngón trỏ, dường như không có việc gì mà ở trên không trung vẽ một vòng. Giữa lúc nàng đang kinh ngạc về hành động của hắn, miệng của hắn đột nhiên mấp máy một chút, đem vòng tròn hư vô lúc ẩn lúc hiện kia cứ như vậy nhẹ nhàng thổi một cái. Hoa văn của hình tròn kia thì càng phóng càng lớn, thổi quét dòng khí cực lớn đánh úp lại nàng.

Không tốt, ngân châm!

Nàng tức khắc trợn tròn mắt, trơ mắt mà nhìn những cây ngân châm đó thay đổi phương hướng cắm vào ở trên người của nàng, xong rồi, cái này sẽ biến bản thân nàng thành con nhím.

Băng Tư, người đang ở đâu?

Lúc này, nàng mới nhớ tới tầm quan trọng của Băng Tư, đáng tiếc mới vừa rồi hắn đã bị nàng sai khiến, đi săn thú cho nàng rồi.

Xong rồi, làm sao bây giờ?

Nàng cái gì cũng làm không được, chỉ có thể che mặt lại, ít nhất trước đó phải giữ được khuôn mặt đã.

Luồng gió mạnh ở bên tai kia chợt dừng, ngân châm cũng không có như mong đợi đánh úp lại, nàng từ chỗ giữa khe hở của ngón tay len lén mở mắt ra xem, tất cả ngân châm đều đã dừng lại ở giữa khe hở ngón tay của nam miệng thú. Dáng vẻ ung dung sung sướng của hắn, đã lộ ra ngu dốt và vô năng của nàng, trong lòng của nàng vô cùng tức giận.

Năm lần bảy lượt mà bị người lừa gạt, khẩu khí này, nàng làm sao có thể nhịn? Chẳng qua công phu của nam miệng thúi thật sự cao đến dọa người, xem ra cũng chỉ có Dạ lão đại của ta mới có thể đối phó với hắn, vẫn là nhanh chóng đi tìm viện binh mới là vương đạo.

“Những ngân châm này rất quý, tuyệt đối là bạc nguyên chất, liền tặng cho ngươi. Không cần cảm tạ, ta rất hào phóng.” Nàng cười ngượng ngập, vừa lui về phía sau, vừa phất tay với hắn, “Ngươi cứ từ từ chơi, sau này còn gặp lại.”

Hàn Linh liều mạng mà nhanh chân thoát khỏi rừng phong, đợi nàng tìm đến viện binh, sẽ trở lại trừng trị hắn.

“A ——” Cổ áo của nàng đột nhiên bị người nắm lấy, tiếp theo hai chân của nàng rời khỏi mặt đất. Hai bên là từng đợt gió mạnh, nàng bị hắn xách theo bay lên trời cao, tốc độ nhanh đến dọa người.

Không tốt, nàng có bệnh sợ độ cao, nàng sẽ không lại ngã chết một lần đi?

Nàng dùng sức mà nhắm hai mắt, không dám mở. Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười khê, nàng biết lại là nam miệng thúi kia đang cười nhạo nàng, hắn trừ bỏ cười nhạo nàng, thì không thể đổi một biểu tình khác sao?

Ta khinh bỉ ngươi!

Không biết bay bao lâu, khi nàng cảm giác thân thể của nàng sắp cùng áo ngoài của nàng chia lìa, người ở phía trên rốt cuộc ngừng lại, loáng thoáng nghe được hắn nói một câu: “Sư Vương kia quả nhiên vẫn còn ở đây.”

Nàng vẫn luôn không dám mở mắt ra, cho đến khi hai chân chạm đến mặt đất, bên tai truyền đến một trận tiếng gầm thật thấp của một con sư tử. Nàng kinh ngạc trợn mắt, đối diện chính là một đôi mắt mở tròn xoe của sư tử, vô cùng có tính uy hiếp, nàng tức khắc sợ tới mức hai chân nhũn ra, ngay cả bước chân cũng bước không ra. Lại quay đầu nhìn chung quanh, ở đâu còn có bóng dáng của nam miệng thúi kia?

Nam miệng thúi, ngươi vậy mà lại coi ta làm đồ ăn đút cho sư tử, dù ta có chết cũng sẽ không buông tha cho ngươi!

Con sư tử kia từng bước một mà tới gần nàng, trong miệng gầm nhẹ thật thấp, bóng dáng run run của nàng chiếu vào chỗ giữa ở trong tròng mắt sáng như quả cầu thủy tinh của nó, nàng đau khổ hướng về phía nó cầu xin: “Sư tử đại ca, thịt của ta một chút cũng ăn không ngon, hay là ngươi chọn người khác đi. Nếu không ta giúp ngươi tìm thực vật đi?”

“Nam nhân vừa mới mang ta tới kia thì ăn rất ngon, thịt ở trên người của hắn khẳng định nhiều hơn so với ta, cũng thơm hơn so với ta, ta dẫn hắn tới cho ngươi ăn được không?” Nàng thiếu chút nữa thì nặn ra hai dòng lệ trong suốt tới tranh thủ đồng tình, chỉ không biết nó có thể tiếp thu ý của nàng hay không, nhưng đừng là đàn gảy tai trâu, uống phí công sức a.

Hả? Ai nói người là trâu? Người chính là vua của muôn thú cao cao tại thượng*, sao có thể là trâu?

*cao cao tại thượng : chỉ địa vị cao, còn để chỉ lãnh đạo xa rời quần chúng, xa rời thực tế.

Ta đáng chết, ta nói sai.

Sư tử đại ca, người tha thứ cho ta đi, chỉ cần người chịu tha thứ cho ta, bảo ta làm cái gì, ta đều nguyện ý.

“Sư tử đại ca, người đừng liếm ta a, liếm đến ta ngứa ngáy.”

“Người sẽ không phải là muốn ta lấy thân báo đáp đi? Ta có thể thương lượng lại một chút hay không?”

Sư Vương tiếp tục đuổi đầu lưỡi liếm láp mu bàn tay của nàng, nàng sợ tới mức càng thêm không dám động một chút, vẻ mặt khóc ròng.

Dần dần, nàng phát hiện nó đối với nàng dường như cũng không có địch ý gì, lá gan của nàng cũng dần dần biến lớn, duỗi tay vuốt ve thân hình lông mềm mại của nó. Đừng nói, lông của nó thật là mịn màng không thể bắt bẻ, xúc cảm tinh tế, khiến cho nàng yêu thích không buông tay. Khi quay đầu nhìn nó lần nữa, nó vẻ mặt hưởng thụ mà híp mắt lại dựa sát ở trên người của nàng.

Có lẽ là một con sư tử đực, nó coi trọng nàng?

Ừ, vô cùng có cái khả năng này. Dù nói như thế nào đi nữa, ta cũng là mỹ nhân nhi người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.

Trong lòng của nàng khoe khoang một trận.

Tuy rằng là một con sư tử, dù sao cũng mạnh hơn so với nam miệng thú kia, nếu là lại để cho nàng nhìn thấy hấn, nàng nhất định để cho hấn không chết tử tế được.

“Tân Ba, bây giờ ta ngồi ở trên lưng của người, người mang ta theo đi dạo khắp nơi, được không?” Nàng kéo ra một nụ cười đẹp cực kỳ ngọt ngào mong mỗi tiến vào chỗ sâu ở trong đôi mắt của nó, để cho nó cảm nhận được nàng không có ác ý. Lại lần nữa nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của nó, sau khi xác định nó dịu ngoan không có lực sát thương, nàng mới cẩn thận mà ngồi xuống ở trên người của nó.

Tân Ba, là cái tên mà nàng tạm thời đặt cho nó.

Cả người của Tân Ba phấn chấn lên, giữa đầu gầm to ba tiếng, một tiếng so với một tiếng càng vang dội, khí phách, khí thế hùng bá ngạo thị thiên hạ kia, ngay cả nàng cũng đã bị cảm hóa, phảng phất như đang đặt mình ở trong đám mây bề ngễ thiên hạ với chúng sinh. Sau khi nó gầm to, ở xung quanh sơn cốc hết

đợt này đến đợt khác mà vang lên tiếng kêu to của động vật khác, chúng nó là đang thần phục với nó, nàng có thể cảm thụ được tiếng lòng của chúng nó.

Lúc này, nàng mới bắt đầu để ý đến cảnh vật ở xung quanh, đây là một cái khe sâu trong sơn cốc, ba mặt bị núi bao quanh. Ngẩng đầu nhìn lại, là vách núi nhìn không thấy bờ, bị từng tầng sương mù che đầy.

Nàng đến tận cùng là tới nơi nào?

Vấn đề này, sợ rằng chỉ có sau khi tìm được nam miệng thú, mới có thể tìm được đáp án.

Bây giờ nàng có Tân Ba hộ tống, xem hắn còn có thể khiến cho nàng ra làm sao?

Nàng vỗ vào sau lưng của Tân Ba, có loại cảm giác cáo mượn oai hùm, thúc giục nó đi đến nơi khác. Tân Ba giống như một nhà thông thái ý nghĩ, nàng chỉ cần chỉ điểm sơ sơ, nó liền có thể hiểu rõ. Ngón tay của nàng chỉ hướng chỗ nào, nó liền hướng đi đến chỗ đó.

Cảnh vật ở trong sơn cốc giống như nhân gian tiên cảnh, mỹ luân đẹp rực rỡ đến có chút không chân thật (có ai biết mỹ luân là gì ko?). Sương trắng lượn lờ, hương thơm xông vào mũi, hoa và cây cối ở trong cốc này đều phát ra hương thơm cực kỳ đặc biệt, chỉ thoáng ngửi một cái, cả người chợt cảm thấy toàn thân thoải mái, tinh thần phấn chấn.

Ở trong cốc có không ít động vật nhỏ đáng yêu, hoặc chơi đùa với nhau, hoặc tìm kiếm đồ ăn, chỉ là khi nhìn thấy Tân Ba lại đây, mọi loài toàn lộ ra vài phần sợ hãi, có một số thậm chí vội không ngừng mà thoát đi. Tân Ba gào thét thật thấp, dường như có chút không vui, nó là vua của rừng rậm, cao xử bất thắng hàn**, cho dù nó không muốn thương tổn động vật nhỏ yếu so với nó, nhưng ai lại dám thân thiết với nó chứ?

**cao xử bất thắng hàn - : xuất xứ từ bài “Thủy diệu ca đầu” của Tô Thức. Nghĩa đen là ở trên vị trí cao không thắng nổi (chịu nổi) phong hàn lạnh lẽo. Còn nghĩa ẩn dụ là người chức cao quyền trọng sẽ không tránh được phải chịu cảnh cô đơn lạnh lẽo, không có bạn tri kỷ, hoặc đơn giản hơn là người tài nghệ, tu vi đạt đến cảnh giới càng cao thâm càng ít bạn.

Nó, thì cô độc.

Nàng cúi đầu vuốt ve nó, có chút đồng tình và thương hại nó.

Nếu có một ngày nàng cũng bước lên vị trí cao xử bất thắng hàn kia, có phải chăng cũng sẽ giống như nó, từ đây cô độc?

Tân Ba mang nàng hướng một nơi tiên cảnh phồn hoa nở rộ, ngừng lại ở dưới một gốc cây mọc đầy trái cây màu đỏ, nó quay đầu găm nhẹ với nàng, dường như đang truyền lại tin tức gì. Nàng nhìn thấy ánh mắt của nó thỉnh thoảng lại quét về phía cái cây kia, không khỏi mà đoán rằng, hay là trái cây ở trên cây này

có cái manh mối gì?

Nàng từ trên người của nó nhảy xuống, thuận tay hái được mấy khóa, không biết có thể có vấn đề gì hay không. Nàng liếc mắt nhìn về phía Tân Ba, nếu không để cho nó thử trước xem? Nàng thừa nhận nàng thật tà ác, chính là..... Được rồi, lần này để cho nàng làm tiểu nhân đi, rốt cuộc vẫn là lần đầu tiên giao tiếp với một con sư tử, lòng người khó dò, lòng của con sư tử này thì càng khó dò.

Nàng mở lòng bàn tay ra, đặt mấy khóa trái cây ở phía trên, đưa đến trước mặt của nó. Nó ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt lưu chuyển, hình như có chút cảm xúc không rõ đang lưu động. Tiếp theo, nó vươn đầu lưỡi dính ướt ra, cuốn trái cây vào trong miệng. Nàng đâu có biết rằng, ý niệm nhất thời tà ác của nàng, lại làm cho Sư Vương Tân Ba nhận định nàng làm chủ nhân của nó.

Cái này..... Nàng quá hồ thẹn! Nàng che mặt.

39. Quyển 1 - Chương 39: Ngưng Hương Thảo

Quan sát một hồi, dường như nó không có bất luận phản ứng không khỏe gì, lúc này Hàn Linh mới yên tâm lớn mật mà ngắt lấy trái cây ăn. Càng thêm ngọt, mang theo một, hai phần chua, sau khi ăn vào bụng xong, có một luồng khí nóng dâng lên, tiếp theo truyền khắp toàn thân, ấm áp lan tràn, quả nhiên là thứ tốt. Lại nói tiếp về ngoài của loại trái cây này nhưng thật ra có vài phần giống với trái anh đào, vừa lúc trước luyện võ, đã sớm đói bụng, vì thế nàng một mạch liền ăn trên trăm trái. Ngồi dựa vào bên cạnh của Tân Ba, một người một sư tử ở dưới hoàng hôn chiếu rọi, có vẻ hài hòa đến phá lệ. Nàng vừa ăn của chính mình, vừa cũng không quên đưa một ít cho Tân Ba ăn, Tân Ba thỏa mãn mà cong người nằm ở trên mặt đất nghỉ ngơi.

Nhìn nó thoải mái như thế, cảnh sắc ở trước mắt lại mỹ lệ như thế, nàng nhịn không được bắt đầu nhẹ hát một tiểu khúc:

“Thiếu nữ thanh khiết đến phàm trần, bên hồ Tây Tử gặp tình đầu.

Thị phi nan giải như ảo ảnh, một tiếng yêu, một thân hận, một làn gió mát một mảnh hồn.

Vác kiếm quải rượu giang hồ bước, bao nhiêu ân oán chìm trong mộng, bỗng nhiên quay đầu vạn sự hư không.*

.....”

*Đây là bài hát “Thiên Tiên Tử”, nhạc phim “Hiệp Khách Hành” (Ending Song) năm 2002 do Tạ Vũ Hân trình bày.

Tân Ba nghe được rất sung sướng, trong mũi hừ hừ, tựa như đang hát đệm. Nàng vuốt ve nó, tiếng cười réo rất truyền khắp sơn cốc.

Ở góc nhìn mà nàng nhìn không tới, một bộ thanh y đón gió đứng ở giữa rừng tùng, kinh ngạc nhìn bóng dáng của một người một sư tử. Vốn là hắn chỉ nghĩ tùy tiện tìm một người tới dẫn dắt rồi đi lực chú ý của Sư Vương, để cho hắn có nhiều thời gian hơn đi tìm “Ngưng Hương Thảo” mà hắn muốn lấy được. Ngưng Hương Thảo không giống như trong suy đoán của hắn dễ dàng tìm được như vậy, hắn có chút nhụt chí, đột nhiên nhớ tới từ thư viện bắt được người này, không biết bây giờ hắn có phải đã táng thân ở trong bụng của Sư Vương rồi hay không. Sau khi trở về vừa thấy, hắn tức khắc mắt choáng váng, đối phương chẳng những không có bị Sư Vương nuốt vào bụng, hơn nữa một người một sư tử còn ở chung rất là hài hòa.

Đây rốt cuộc là tình hình như thế nào? Còn có tiểu tử kia đang ngắt lấy và ăn vào không phải là “Hỏa Long Quả” sao?

Mấy lần trước hắn tới, Hỏa Long Quả đều còn chưa có kết trái, trái lại lần này kết trái, lại để cho tiểu tử này nhanh chân đến trước. Hắn lại còn ăn liên tục, không phải đều muốn chiếm Hỏa Long Quả ở trên cây toàn bộ cho riêng mình sao? Hắn tức giận đến ngứa răng, hận không thể bắt tiểu tử kia tới ra sức đánh cho một trận.

Đáng tiếc, Sư Vương đang canh giữ ở nơi đó, hắn không cách nào tới gần được.

Tân Ba tựa như nghe thấy được hơi thở khác thường gì, đột nhiên đứng dậy, đầu của nó chuyển hướng về phía rừng tùng, hai tia hung quang từ trong mắt bắn ra. Nàng cảm giác được nó đầy người sát khí, sợ tới mức ngồi ở tại chỗ, không dám động một chút, ngay cả hô hấp cũng cố gắng chậm lại hết mức.

Nàng theo tầm mắt của Tân Ba nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy một bóng dáng màu xanh thoáng qua.

Là hắn!

Đã quên hoảng sợ, nàng bỗng chốc đứng lên, hai mắt cũng lộ ra hung quang theo. Ai cũng sẽ không biết, lúc này nàng cùng Sư Vương là giống nhau đến như thế.

Nàng cười lên lưng của Tân Ba, thúc giục nó đuổi theo nam miện thú.

Tân Ba xông đến với tốc độ cực nhanh, khứu giác cũng cực kỳ nhanh nhạy, chỉ cần có một chút hơi thở, nó cũng có thể cảm giác được. Nàng nằm ở trên người của nó, ôm chặt cổ của nó, sợ bị nó ném xuống đất. Tư thế này..... nói thật ra thì rất khó xem.

Nàng cũng mặc kệ những thứ này, an toàn là thứ nhất, báo thù là thứ hai.

Tân Ba mau, tốc độ của nam miện thú cũng không chậm, khi mỗi lần gần như sẽ sắp đuổi kịp hắn, hắn liền thi triển khinh công biến thái của hắn, bỗng chốc một tiếng lại bay đến mấy chục bước ra ngoài. Bắt

quá dù sao hắc cũng chỉ là một người phàm, thể lực cuối cùng thì có hạn, ở đâu trải qua so với Tân Ba băm riết không tha mà truy kích nhiều lần?

Cuối cùng, hắc dừng lại ở trên đỉnh của một cây tùng, cúi đầu nhìn nàng và Tân Ba.

“Ai, người cùng bằng hữu thương lượng như thế nào?”

Nàng hầm hừ mà trừng mắt nhìn hắc, quả quyết từ chối nói: “Muốn thương lượng? Không có cửa đâu!” Tân Ba cũng theo đó tiếng gầm lên cao, xem như tán thành.

Nam miệng thúi có chút ăn mệ, mím môi một cái nói: “Người không phải muốn cho võ công của người có tiến triển nhanh lên sao? Ta có biện pháp có thể giúp người. Chỉ cần người để cho nó không cần lại đuổi theo ta, ta liền mang người đi tìm tiên thảo, tiên thảo có thể giúp người tăng lên nội lực.”

Nàng thu mi lại lặng im suy nghĩ, thật sự có chuyện tốt bực này? Nàng có chút không dám tin hắc, lắc đầu nói: “Ai biết người nói có là sự thật phải hay không? Người người này không có lòng tốt, ta mới không tin người đâu.”

“Người để cho Sư Vương đi theo người không phải được rồi sao? Ta còn có thể ăn người hay sao?” Nam miệng thúi cố ý kích động nàng, ra vẻ khinh thường nói, “Không thể tưởng được người nhất gan như thế, ta thật là đánh giá cao người.”

Dám nói nàng nhất gan? Hắc thật là nói trúng rồi chỗ hiểm của nàng, nàng ghét nhất người nào dám nói nàng nhất gan.

Cũng đúng, dù sao có Tân Ba canh giữ ở bên người của nàng, nghĩ rằng hắc cũng không dám xằng bậy. Có lẽ thật sự có tiên thảo gì đó có thể ở trong thời gian ngắn tăng lên công lực, vậy chẳng phải là làm ít công to, không bao giờ mỗi ngày vất vả mà luyện kiếm nữa?

Nàng suy nghĩ một chút, trả lời: “Được rồi, ta tạm thời tin người một lần, nếu người dám chơi ta, ta sẽ khiến cho Tân Ba trừng trị người.”

“Tân Ba? Người thật đáng yêu.” Nam miệng thúi cười khê, ở trên gò má tuần tú tràn đầy màu mè, hại nàng thiếu chút nữa thất thần. Nam nhân không thành thật lương thiện như vậy, ngàn vạn lần không thể đụng vào!

Nàng khom người trò chuyện một phen với Tân Ba, dường như nó nghe hiểu ngôn ngữ của nàng, sau khi rống lên vài tiếng thị uy với người ở trên cây người kia, cong người ngồi xổm xuống, dùng ngôn ngữ tứ chi thuyết minh nó đã thỏa hiệp.

Nam miệng thúi thấy thế, thử nhảy xuống mặt đất, không dám tiếp cận đến gần quá. Hắc cảnh giác nhìn Tân Ba, thuận miệng nói: “Ta tên là Hiên Viên Thần, người tên là gì?”

Nàng trả lại một câu ngắn ngủn: “Hàn Linh.”

Sau khi Hiên Viên Thần nghe thấy tên của nàng, biểu tình có chút khác thường, hắn nhìn chăm chú nàng hồi lâu, đột nhiên một nụ cười quỷ dị từ khóe miệng của hắn kéo ra. Hắn không có nói cái gì nữa, bắt đầu ở phía trước dẫn đường, nhưng là ở sau lưng căng thẳng của hắn biểu hiện hắn đang đề phòng Tân Ba.

Hắn dường như đối với địa hình trong sơn cốc cực kì quen thuộc, dẫn nàng đi dạo ở khắp nơi, chỉ ở địa phương nào đó, hắn sẽ nghỉ chân, sau đó ở trong bụi cây bụi cỏ tìm kiếm kỹ càng cái gì đó.

Nhìn hắn tìm đến nghiêm túc, nàng nhin không được tò mò hỏi: “Này, người rốt cuộc đang tìm cái gì?”

“Ta đang tìm Ngưng Hương Thảo.”

“Chính là người nói tiên thảo có thể nâng cao công lực cho ta? Người nói cho ta biết nó trông như thế nào đi, ta có thể giúp người cùng nhau tìm.” Vẻ mặt của nàng hưng phấn, hai mắt cũng theo đó mà tỏa sáng.

Hiên Viên Thần ngừng lại, nhướng mày đánh giá nàng, biểu tình quái dị nói không nên lời.

Tân Ba vào lúc này gằm nhẹ ra tiếng, nàng tán thưởng mà vỗ vỗ đầu của nó, đừng nói là Tân Ba, ngay cả nàng cũng không quen nhìn gương mặt này hắn.

“Ngưng Hương Thảo chỉ có người thông linh sáu cảm giác mới có thể tìm được, một tục nhân như người, sao có thể tìm được?”

Lời nói của hắn hàm chứa sự ngả ngớn, hoàn toàn chọc giận nàng, nói nàng là tục nhân? Hắn thì không phải tục nhân ư?

“Chúng ta chờ xem, mỗi người đều đi tìm, nhìn xem rốt cuộc ai mới là tục nhân.” Nàng khiêu khích mà trừng mắt nhìn liếc hắn một cái, cười lên trên lưng của Tân Ba, quay đầu lại bỏ đi. Nếu hắn muốn lấy được Ngưng Hương Thảo đến như vậy, nàng càng không để cho hắn được như ý, nhất định phải tìm được tiên thảo kia trước hắn một bước, sau đó ăn hết nó, để cho hắn nhìn đến thèm. Hi hi.....

40. Quyển 1 - Chương 40: Đại Di Mục Tới Chơi

Ở trong sơn cốc tùy ý đi một hồi, Hiên Viên Thần nói không sai, nàng xác thực không biết Ngưng Hương Thảo là vật gì, tìm thấy rất là tốn sức. Hơn nữa trời cũng sắp tối, vẫn nên nhanh chóng tìm một chỗ cư trú thì tốt hơn.

Sau khi cùng Tân Ba cố sức mà câu thông, nó mang nàng đi đến một ngôi nhà gỗ.

Đó là một ngôi nhà gỗ đơn giản mộc mạc, một gian phòng ngủ hợp với một gian phòng bếp, bên ngoài gian nhà còn có một vòng rào tre làm thành ruộng hoa, trồng rất nhiều hoa cỏ không biết tên. Trở lại nguyên trạng nhà gỗ xây ở bên trong tiên cảnh như thế, cùng thiên nhiên càng thêm phù hợp. Kìa rõ ràng là gian nhà của người cư trú, chẳng lẽ nơi này còn có những người khác tồn tại?

Trong phòng chứa đầy cát bụi, khi đẩy mạnh cửa phòng, một lớp bụi thật dày rơi xuống, rơi xuống đầy đầu của nàng. Gian nhà này hẳn là rất lâu rồi không ai sống, một khi đã như vậy, nàng sẽ không khách khí, tạm thời tu hú chiếm tổ chim khách.

Màn trời dần dần hạ xuống, trải qua sự cố gắng của nàng, nhà gỗ đã được dọn dẹp đến không sai biệt lắm. Trước kia vào canh giờ này, là thời gian nàng đi theo Long Chi Dực tập võ, bây giờ hẳn không ở đây, nhưng nàng vẫn là không muốn bỏ phí võ nghệ học được thật vất vả. Đặc biệt là sau khi đã thấy qua võ công biến thái của nam miệng thú và Dạ Ma Thiên, lòng hiếu thắng của nàng bị kích thích rất lớn, ở cái thế giới tôn sùng vũ lực này, không có võ công thì không có cách nào bảo vệ chính mình.

Bỏ cảnh, ra thế.

Dồn khí vào đan điền*.

*đan điền là thuật ngữ trong y học, võ thuật, dưỡng sinh dùng để chỉ một vài trung tâm khí lực hay là các huyết đạo trên cơ thể người; là nơi tập trung khí lực nhiều nhất, mạnh nhất, luyện thở đan điền sẽ có tác dụng tăng cường sức khỏe và tuổi thọ. Huyệt đan điền nằm ở dưới rốn chừng 3cm, còn được gọi là huyết khí hải.

Một dòng nhiệt lưu từ chỗ đan điền không ngừng dâng lên, tiếp đó chảy khắp toàn thân.

Bộ thần khí thư thái, chẳng qua là một chốc thời gian đó, nhưng mà dường như tất cả đã có biến hóa.

Nàng nhẹ điểm mũi chân nhảy lên về phía trước, chỉ là nhẹ nhàng nhảy, lại nhảy cao đến vài chục trượng**. Trôi lơ lửng ở giữa không trung, dưới chân không có chỗ dựa, thân mình uyển chuyển nhẹ nhàng, trước nay chưa từng có uyển chuyển nhẹ nhàng.

**đơn vị đo chiều dài, 1 trượng bằng 10 thước.

Nàng cúi đầu nhìn xuống sơn cốc, tất cả đều ở dưới chân của nàng, cảm giác ngự trị ở trên tất cả thật tốt. Bên tai là tiếng gió vù vù, so với trên mặt đất mạnh mẽ hơn mười lần. Gió thổi quần áo của nàng bay lên, thổi bay ống tay áo của nàng, cũng thổi bay sợi tóc của nàng, nàng từ từ thích loại cảm giác này.

“Ngao ——”

Trên mặt đất truyền đến tiếng Tân Ba gầm lên, nàng thấy được điểm nhỏ màu vàng nâu kia nó đứng ở trên mặt đất, nó ở dưới đi qua đi lại, điểm nhỏ cũng theo đó mà di chuyển. Bỗng nhiên, đầu óc của nàng

bắt đầu choáng váng, nàng nhớ tới chứng bệnh sợ độ cao của nàng.....

“A ——”

Nàng nằm ngửa ở trên một cái giường gỗ duy nhất trong nhà gỗ, lưng vẫn còn vô cùng đau đớn, mới vừa rồi một cú ngã rơi xuống kia không nhẹ.

Từ cái phương hướng này, nàng chỉ cần hơi hơi ngửa đầu lên, là có thể nhìn thấy trời sao từ cửa sổ ở bên ngoài mái nhà. Đêm nay vì sao vô cùng sáng ngời, ở trong một cái sơn cốc đẹp như tiên cảnh như vậy, ngay cả bầu trời đêm cũng trở nên trong veo và mỹ lệ, giống như mộng ảo vậy.

Kỳ thật đợi ở chỗ này cũng không tồi, chính là thiếu chút nhân khí. Nghĩ lại một chút, lúc trước nam miệng thú kia mang theo nàng bay ở trên không hồi lâu, căn cứ vào hành trình để phán đoán, nơi này hẳn là cách xa thư viện hơn mười mấy dặm. Nàng ở chỗ trời xa đất lạ này, rất khó tự mình trở về, lại nói tiếp, nàng còn phải cảm tạ hắn. Nàng rời đi thư viện, rời đi trói buộc của Hoàng đế lão cha, như vậy nàng đã hoàn toàn tự do.

Bỏ đi kỳ kiểm tra, bỏ đi danh sách tuyển phu! Từ đây, nàng chính là nàng, không ai có thể trói buộc nàng nữa.

“Ta tự do rồi ——”

Sơn cốc yên lặng quanh quẩn tiếng hô lớn của nàng, truyền đến từng đợt tiếng vọng lại.

Ở một chỗ khác trong sơn cốc, một bóng đen còn đang tìm kiếm ở khắp nơi, nghe được tiếng hô của nàng, hắn dậm chân quay đầu lại, một nụ cười nhạt từ bên môi tầng tầng kéo ra. Hắn còn chưa từng gặp qua người có ý tứ như thế, bị hắn chớp tới nơi xa lạ, chẳng những không sợ, còn may mắn được tự do. Nếu nàng không phải..... Ánh mắt của hắn tức khắc trở nên tối đi.

Nằm ngửa ở trên giường, nàng tiếp tục suy nghĩ xa xôi, thật sự muốn thoát khỏi khống chế của Hoàng đế lão cha sao? Thoát khỏi hắn là có được tự do, nhưng đồng dạng, nàng đổi thành cái gì cũng không có. Đừng nói nữ hoàng tương lai, chính là một bá tánh bình thường cũng không có chỗ dung thân cho nàng, Hoàng đế lão cha nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng. Chẳng lẽ thật muốn cả đời đợi ở trong cốc bồng Tân Ba?

Vui thích và hưng phấn mới vừa rồi lập tức biến mất không thấy, nàng quá mức ngây thơ rồi. Sự việc sâu xa không có như tưởng tượng của nàng đơn giản như vậy, đặc biệt là ở trên người của nàng còn cất giấu một chất độc trí mạng, không biết khi nào sẽ đoạt đi tính mạng của nàng.

Ai, vì sao làm người khó như vậy?

Bụng đột nhiên trướng đau một trận, đó là phản ứng của đau bụng kinh, hơn nữa còn là cảm giác đau đớn

xoắn lại khi lần đầu xuất hiện mới có. Nàng ôm bụng thống khổ mà than nhẹ, bỗng nhiên nhớ tới thân thể của Hàn Chi Hoa mới chỉ có mười lăm tuổi, hơn nữa chuyện phương diện này so với nữ hài tử khác đều chậm hơn rất nhiều.

Làm sao bây giờ? Vậy thời xưa khi đại di mục của nữ nhân tới, thì tiếp đón như thế nào?

Dưới thân đã có cảm giác nóng ướt thấm ra bên ngoài, nàng cũng bất chấp những thứ này, hai tay ôm bụng lăn qua lăn lại. Đau chết nàng rồi! Không biết có phải lúc trước bởi vì ăn quá nhiều trái cây hay không, mùi máu vô cùng nặng, đại di mục cũng thế tới ào ào.

“A ——”

Nàng kêu rên ra từng tiếng thống khổ.

Tân Ba canh giữ ở ngoài cửa bị giật mình tỉnh giấc, quanh quẩn ở ngoài cửa phòng đi qua đi lại, trong miệng gầm lên thật thấp, tựa như thăm hỏi, lại tựa như quan tâm.

“Làm sao vậy?”

Ở đầu giường vang lên một tiếng thăm hỏi, Hiên Viên Thần đột nhiên xuất hiện ở đây.

Nàng nhắm mắt, gắng sức lắc đầu với hắn, chuyện mất mặt như vậy, nàng không muốn bị hắn cười nhạo. Tiếp tục cuộn tròn thân mình, nàng há mồm cắn lên mu bàn tay của mình, ở trên trán đã sớm che kín mồ hôi. Tay của nàng bị lực mạnh kéo ra, ba ngón tay của Hiên Viên Thần đặt ở trên mạch đập của nàng bắt mạch. Nàng đau đến chết đi sống lại, không có chú ý đến biểu tình của hắn, chỉ là nghe được tiếng cười khê thật thấp của hắn, tiếp theo rồi đi gian nhà.

Nàng càng thêm tức giận, hắn thấy chết mà không cứu không nói, thế nhưng còn vui sướng khi người gặp họa.

Mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo của nàng, ở dưới thân của nàng càng thêm chặt vật không chịu nổi. Ở trong phạm vi mấy dặm trừ bỏ nàng, một người duy nhất thể nhưng khoanh tay đứng nhìn, hờ hững với nàng, nàng thật là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay. Nước mắt ủy khuất tức khắc như nước suối trào ra bên ngoài, đau đến khắc sâu, làm cho nàng liên tưởng đến lúc năm tuổi năm ấy, khi nàng bị cha mẹ vứt bỏ ở trước cửa của cô nhi viện, lẻ loi mà bất lực sợ hãi. Ký ức quá lâu, nàng gần như không nhớ nổi bộ dáng của cha mẹ nàng, nàng cũng không muốn lại nhớ đến. Bọn họ vứt bỏ nàng, thì không còn là cha mẹ của nàng, bọn họ đã mất đi tư cách làm cha mẹ.

Thân mình đột nhiên nhẹ một chút, có người ôm ngang nàng bế lên, đi ra khỏi gian nhà.

Nàng mở to hai mắt ra nhìn hắn, không rõ hắn đến tột cùng muốn làm cái gì. Thân mình mệt mỏi, không có sức khước từ hắn, chỉ có thể mặc cho hắn ôm nàng đi về phía phòng bếp ở cách vách.

“Tùm!”

Nàng bị hấn mà ném vào trong một cái lu đựng đầy nước mà không hề báo trước, hơi nước nóng hằm hập tràn ngập toàn bộ phòng bếp, nước ấm bắn khắp mặt của nàng. Đau đốn ở trên người trái lại bởi vì nhiệt độ nước ấm và lực chú ý của nàng dời đi, tạm thời hòa hoãn giảm bớt. Nàng duỗi tay vuốt xuống giọt nước ở trên mặt, chặt chẽ trừng hấn chăm chăm, hấn rốt cuộc muốn làm gì? Vui sướng khi người gặp họa còn chưa đủ sao?

“Đừng nhìn ta như vậy, ta đối với nữ nhân ngây ngô như ngươi vậy không có hứng thú.”

Hấn vén lên hai tay áo, duỗi tay thăm dò vào đáy nước, sờ đến bên hông của nàng, ra vẻ sẽ phải cởi bỏ đai lưng của nàng.

Nàng vững vàng mà túm chặt đai lưng, không cho hấn chạm vào một chút. Cái tên ngụy quân tử này, ngoài miệng nói không có hứng thú, ở trên tay lại ở làm cái việc đáng khinh gì?

“Ngươi cút cho ta! Lưu manh!”

“Lưu manh?” Hấn cười nhạt, nhướn lông mày, xoay người nói, “Vốn còn muốn giúp ngươi vận công điều trị, nếu ngươi không cảm kích, vậy thì quên đi.”

Vận công điều trị?

Nàng nửa tin nửa ngờ, xem hấn sắp bước ra cửa chính, nàng vẫn là mở miệng gọi hấn lại. Ở trong bụng đau từng cơn quá mức tra tấn người, nàng vẫn là quyết định tin tưởng hấn một lần.

“Chờ một chút! Ta tự mình cởi quần áo.” Giọng nói của nàng có chút không được tự nhiên, nàng không thích thỏa hiệp.

Nàng đưa lưng về phía hấn, quần áo ướt phong phanh từng cái tuột xuống từ trên đầu vai của nàng, lộ ra da thịt nõn nà như tuyết trắng, vô cùng mịn màng. Giọt nước tinh mịn dừng ở trên hai vai đường cong hoàn mỹ và xương cảm giác tươi đẹp ở sau lưng của nàng, tựa như đắp lên một lớp lụa mỏng mỏng ảo, duy mỹ mà rung động lòng người. Nàng kéo xuống dây cột tóc, mặc cho mái tóc dài xoa trên vai, che khuất hai ngọn núi lung linh hấp dẫn ở trước ngực của nàng.

Mặt nước đã rải lên một lớp đồ âm u nhàn nhạt, màu đỏ kia ở trong hơi nước càng có vẻ quyến rũ. Nàng có chút vô lực mà vịn ở bên cạnh lu nước, giọng nói yếu ớt: “Ta chuẩn bị xong rồi.”

41. Quyển 1 - Chương 41: Người Tên Biến Thái Chết Tiệt

Phía sau một mảnh lặng im, nàng có chút kinh ngạc, bỗng dưng quay đầu lại, đối diện đôi mắt tối đen mà sâu xa của Hiên Viên Thần, đáy mắt của hắn nồng đậm ** là nàng quen thuộc. Đối diện ánh mắt của nàng, ánh mắt của hắn hơi biến hóa, khôi phục lại bình tĩnh như trước.

Theo cường lực của hắn chạm đến sau lưng của nàng, một dòng nhiệt lưu dần dần dung nhập vào trong cơ thể của nàng, theo mạch máu tản mạn khắp nơi đến tứ chi cùng với phần đầu, nàng cảm giác được đau đớn ở trên người đang ở chậm rãi mất đi. Bụng có một dòng nhiệt lưu khác thường, khác biệt với nội lực mà hắn truyền vào, đang chậm rãi dâng lên, theo nội lực của hắn hướng phát triển dần dần dung hợp. Trong khi đau đớn trong thân thể đang mất đi, nàng cảm giác được một dòng lực lượng thêm vào đang chậm rãi lớn mạnh, hóa thành một bộ phận trong thân thể của nàng. Lòng bàn tay của hắn rời khỏi sau lưng nàng, nàng hít sâu một hơi, cả người chợt cảm thấy thoải mái.

“Nữ nhân ngu xuẩn, một lần ăn nhiều Hỏa Long Quả như vậy, không muốn sống nữa sao?”

“.....”

“Hôm nay nếu không có ta ở đây, mạng nhỏ của ngươi thôi rồi.”

“.....”

“Coi như ngươi gặp may mắn, bỗng dưng nhiều hơn mấy thành công lực.”

“Gi?”

“Có thể đứng lên không?”

Nàng vừa định nói nàng có thể, tay của hắn đã dò vào dưới nước, bế ngang người của nàng lên. Giọt nước tí tách mà từ trên người của nàng chảy xuống, thân thể trắng tinh không tì vết của nàng nhìn không sót gì mà hiện ra ở trước mặt của hắn, nàng có chút sững sờ, không biết phản ứng như thế nào.

Ánh mắt của hắn liếc nhìn toàn thân của nàng một lần, không hề có tính tự giác phi lễ chó coi, khóe miệng còn hiện lên một nụ cười xấu xa. Nếu không phải bây giờ thân mình của nàng suy yếu, nàng nhất định ra sức đánh hắn một trận.

“Này, ngươi nhìn đủ rồi chưa? Còn không mau tìm ít đồ giúp ta che một chút.....” Nói xong lời cuối cùng, nàng càng ngày càng không tự tin, trần trụi mà bày ra ở trước mặt của hắn như thế, trên mặt của nàng nóng lên một trận.

Đặc biệt là người nào đó còn treo nụ cười xấu xa, nhìn chằm chằm không chớp mắt ở trên người của nàng, nàng thiếu chút nữa tức giận đến hộc máu. Hắn nhất định là khắc tinh trong sinh mệnh của nàng, bằng

không làm sao sau khi gặp được hần sẽ không có chuyện tốt xảy ra?

“Cởi quần áo của người ra cho ta!”

Hần cười tà, nhướn mày hỏi một câu: “Cởi ra hết sao?”

Nàng sung huyết não một trận, hơn nữa trước đó đã lẫn lộn một phen, nàng hoàn toàn ngất đi.

Hiên Viên Thần cho rằng nàng là bị hần chọc tức hôn mê, bĩu môi, thấp giọng nói thầm: “Sức lực không kiên nhẫn như vậy?”

Hần cởi ra quần áo ở trên người, đắp lên trên người của nàng, động tác nhẹ nhàng. Đầu ngón tay của hần lướt qua da thịt của nàng, thật cẩn thận, tựa như đang thưởng thức một món trân bảo.

“Đáng tiếc, ngươi là nữ nhi của nàng. Ta có thể không giết ngươi, nhưng ta không thể bảo đảm người khác không giết ngươi.....”

Ánh mắt của hần tức khắc trở nên sâu xa, bỗng chốc đứng lên, cất bước rời khỏi gian nhà.

Ở trên mặt hơi ngứa, hình như có đồ vật lông xù xù đang đụng vào nàng, nàng duỗi tay quét nó ra, rất nhanh nó lại dính vào. Năm lần bảy lượt, quấy đến nàng hoàn toàn ngủ không an ổn.

Không có biện pháp, nàng chỉ có thể miễn cưỡng mở mắt ra.

Ồ, mèo con thật đáng yêu!

Không đúng, hình thể này, màu lông quả thật giống, nhưng khuôn mặt này thấy thể nào đều giống như phiên bản Q của Tân Ba.

Chẳng lẽ là một con tiểu - sư - tử?

Nàng giật mình một cái ngồi dậy, quần áo ở trên người cũng vào lúc này tuột xuống, lộ ra thân mình trơn bóng của nàng. Nàng vội đem quần áo mặc vào người, có vẻ rất to rộng, vạt áo che khuất đôi chân của nàng, chiều dài vừa vặn.

Làm cái gì? Làm sao tiểu sư tử, đại sư tử đều thích sấp đến trên người của nàng? Chẳng lẽ con tiểu sư tử này cũng là đực?

Sau khi xác định nó không có ác ý, nàng mới buông lỏng xuống dưới, thử ôm nó vào trong ngực. Tiểu gia

hỏa này lông xù xù, thân mình cũng nhẹ, ôm vào trong ngực còn có thể sưởi ấm, khiến cho người rất thích. Nếu là để cho nàng ôm Tân Ba quái vật khổng lồ kia, nàng khẳng định không làm được.

Nó phỏng chừng chính là nhi tử hoặc đời cháu của Tân Ba, cứ đặt tên cho nó là Tiểu Tân Tân được rồi.

“Tiểu Tân Tân, đi, tỷ tỷ mang ngươi đi ra ngoài phơi nắng một chút.” Nàng vừa định hoạt động thân mình, thì cảm giác được ở dưới người có chút không thích hợp, không dám lại động một chút. Thả Tiểu Tân Tân lại ở trên giường, nàng ở khắp nơi tìm đồ vật tới làm bông vệ sinh, phỏng chừng cái xiêm y này của Hiên Viên Thần đã bị nàng vẽ hoa văn.

“Tĩnh rồi?”

Hiên Viên Thần từ bên ngoài không mời tự vào, trong tay cầm một gốc thực vật không biết tên, ở phía trên có treo mấy khóa trái cây màu vàng. Nàng không khỏi tò mò mà nghiên cứu, chẳng lẽ đây là Ngưng Hương Thảo mà hắn tìm được?

“Nghe nói ăn cái này, chỗ kia cũng sẽ không chảy máu nữa, ngươi không ngại thử xem.” Khi hắn nói lời này, cất giấu ý cười rõ ràng, một khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ hết sức thiếu đánh.

Nàng oán hận mà tiếp nhận từ trong tay của hắn, há mồm liền ăn vào mấy khóa trái cây không biết tên kia, kể cả lá cây quanh thân của nó, phẳng phất giống như đang cắn hắn.

Hắn nhắc chân sẽ phải rời khỏi, nàng vội vàng kêu hắn lại: “Chờ một chút! Ngươi..... Ngươi nếu cái gì đều đã biết, vậy làm người tốt thì làm đến cùng, giúp ta giặt sạch quần áo, phơi khô, sau đó lại đưa về đây.”

Hắn không thể tưởng tượng mà quay đầu lại, liếc mắt nhìn nàng, có lẽ không nghĩ tới nàng sẽ đưa ra nhiều yêu cầu như vậy. Hắn bỗng nhiên sát lại gần nàng, hai mắt dời xuống, nhìn vào miệng cổ áo hơi lộ ra của nàng, chỗ đó hai luồng tròn trịa như ẩn như hiện.

“Ta nhưng cho tới bây giờ đều không phải người tốt lành gì, ngươi đừng quên, lúc trước ta là làm sao hại ngươi ư?”

Nàng vội kéo chặt cổ áo, lùi cách hắn vài phần, hắn không nói, nàng thật đúng là đã quên lúc trước chuyện hắn ném nàng cho Tân Ba. Bất quá đêm qua, hắn quả thật giúp nàng rất nhiều, nàng rất cảm kích. Trực giác nói cho nàng, hắn cũng không phải hoàn toàn xấu.

Hắn rất vừa lòng phản ứng của nàng, thẳng thắn mà cười to, mang theo một chút tà ý.

Nàng hung hăng trừng hắn, đưa mắt nhìn hắn rời đi, lại nhìn hắn mang theo xiêm y của nàng trở về. Xiêm y khô ráo ùn ùn bay về phía nàng, ở phía trên thấm đẫm hương vị ánh mặt trời và cỏ thơm, mà vết máu ở phía trên đã biến mất không thấy.

Nàng cười nhột nhột, hắc quả nhiên không phải xấu như vậy. Nàng ngẩng đầu, nở nụ cười ngọt ngào với hắn, lại cười đến mức ác ma: “Ta nghĩ bây giờ ở trên người ta mặc cái này, cũng cần rửa giặt sạch. Người biết đó, tới cái thời điểm kia, là không được đụng vào nước.”

Hai mắt của hắn tức khắc híp lại, từ giữa phụng ra hai tia sắc bén, tay của hắn đột nhiên duỗi tới bên hông của nàng, không đợi nàng kịp phản ứng, hắn đã liên tục làm khe kéo đai lưng, lột quần áo của nàng xuống.

“A —— người cái tên biến thái chết tiệt!” Nàng vừa mắng, vừa cầm lấy quần áo của mình che đậy vị trí quan trọng.

Hiên Viên Thần lại rất vô tội mà quơ quơ xiêm y ở trong tay, nói: “Không phải muốn giặt sao?”

Nàng ngửa người ra lui về phía sau nằm một cái, làm bộ tức đến hôn mê bất tỉnh. Cảm giác có chút lạnh, thuận tay ôm Tiểu Tân Tân vào trong ngực sưởi ấm. Hiên Viên Thần buồn cười mà nhìn nàng, một mặt mỹ lệ từ bên của hắn môi nở rộ, tâm tình chưa bao giờ giống như bây giờ vui vẻ như vậy.

Hiên Viên Thần còn đang tiếp tục tìm kiếm Ngưng Hương Thảo, nàng không biết Ngưng Hương Thảo đến tột cùng đối với hắn có bao nhiêu quan trọng, nhìn bóng dáng cao lớn anh tuấn của hắn, nàng đối với hắn tràn ngập tò mò. Võ công của hắn cực kỳ cao, gần như có thể so sánh với Dạ Ma Thiên, tính tình của hắn có chút tà khí, khi thì giống ác ma, khi thì lại giống thiên sứ, phân không rõ rốt cuộc cái nào mới là hắn. Ít nhất, hắn là một chính nhân quân tử, hắn không có nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Nàng cười Tân Ba, trong lòng ngực ôm Tiểu Tân Tân, khi từ phía sau hắn vòng qua, nàng lên tiếng chào hỏi với hắn: “Này, vậy Ngưng Hương Thảo đến tột cùng có chỗ tốt gì, khiến người muốn có được nó như vậy?”

Hắn cũng không quay đầu lại mà trả lời nàng, giọng điệu vô cùng khinh thường: “Một cái tục nhân như người, nói cho người biết cũng không làm nên chuyện gì.”

Nàng có chút buồn bực: “Vậy người chờ coi, chờ ta tìm được Ngưng Hương Thảo, ta không nói hai lời sẽ ăn nó trước, để cho người cái gì cũng không có.”

Nàng thúc giục Tân Ba tìm kiếm ở nơi khác, đúng rồi, Tân Ba sống lâu ở đây, nhất định đối với linh tiên chi vật ở trong cốc tương đối quen thuộc, thay vì chính mình mù quáng tìm kiếm, sao không để cho nó dẫn đường?

Nhưng vấn đề là, làm sao câu thông cùng nó đây?

Vì có thể để cho nó hiểu được ý của nàng, nàng bắt đầu tự biên tự đạo ở trên mặt đất vừa diễn lại vừa nhô cổ, thêm tiết mục ăn cỏ, Tân Ba xem đến một hồi quáng mắt, kỳ thật nàng cũng hôn mê. Đáng giận nhất chính là, Hiên Viên Thần không biết khi nào xuất hiện ở một bên nhìn lên tiết mục, vẻ mặt cười nhạo thiếu đánh.

Ngay lúc nàng sắp tuyệt vọng, Tân Ba bỗng nhiên đứng lên, gầm lên vài tiếng với nàng. Chẳng lẽ nó tiếp thu ý của nàng? Nàng vội vàng leo lên lưng của nó, tiện tay xách theo Tiểu Tân Tân, đi theo nó chạy như bay về phía chỗ sâu ở trong sơn cốc.

42. Quyển 1 - Chương 42: Nói Ta Vô Lại?

Lúc Tân Ba dẫn bọn họ từ một mảnh rừng phong trong sương mù xuyên qua một phiến rừng phong khác, ánh mắt của Hiên Viên Thần tức khắc sáng lên. Hắn tìm khắp tất cả những nơi trong cốc, lại duy chỉ có không dám hướng đến sương mù ở trong rừng này xôn loạn, hiện giờ có Tân Ba dẫn đường, hắn mới phát hiện thì ra chỗ sâu ở trong rừng sương mù này có động thiên khác.

Sương mù hơi mỏng, cỏ cây không biết tên, hoa tươi diễm đóa lắng lơ, dòng nước chảy xiết Tạo thành một bộ hình ảnh duy mỹ.

Người ở trong sương mù, sương mù ôm trọn tiên cảnh.

“Ngưng Hương Thảo!”

Hiên Viên Thần kích động mà buột miệng thốt ra.

Hàn Linh hướng theo tầm mắt của hắn nhìn lại, cũng sợ ngây người.

Đó là một gốc tiên thảo trôi nổi ở chính giữa đầm nước, tựa như thủy tiên, lại không có rễ không có thân. Đầm nước chính là suối nguồn của nó, đầm nước chính là rễ của nó tư thế đứng ngạo nghễ, sương trắng lượn lơ, không biết là sương mù chưa tan ra hay là bản thân của nó phát ra tiên khí, chỉ liếc mắt một cái, là có thể nhìn ra nó nhất định là vật phi phàm.

Ngay sau đó, Hiên Viên Thần đã phi thân đến chính giữa đầm nước, duỗi tay hái đi Ngưng Hương Thảo kia. Nàng cũng không rút lại phía sau, ám khí ở trong tay áo mở ra, bắn ra đến trên người của hắn. Nếu là bảo vật, ai gặp thì có phần, dựa vào cái gì phải cho hắn?

“Vèo!”

“Vèo!”

Ngân châm bắn một lượt.

Hiên Viên Thần đã một tay nắm Ngưng Hương Thảo ở trong tay, nghe được âm thanh của ám khí, ống tay áo của hắn nhẹ múa, không cần tốn nhiều sức, đã thu ngân châm vào trong tay áo. Mũi chân của hắn nhẹ

điểm ở trên mặt nước, bỗng chốc nhảy lên trên không, bay khỏi rừng sương mù.

“Tân Ba, đuổi theo hần!”

Nàng vội vàng nhảy lên lưng của Tân Ba, đuổi theo hần. Bảo vật như thế há có thể để cho hần độc hưởng một mình?

Rừng sương mù, rừng phong, sơn cốc.....

Hiên Viên Thần chạy băng băng giống như một trận gió mạnh, Tân Ba càng giống như một cơn gió lốc, nàng thiếu chút nữa bị vút xuống từ trên lưng của nó. Cuộc đua giữa cao thủ tuyệt thế và thú vương, tuyệt đối không phải phàm nhân bậc này như các nàng có thể với tới, nàng đối với võ công của mình càng thêm tự ti.

“Ngao ——”

Tân Ba kéo tiếng gầm dài.

“Ngao ——”

“Ngao ——”

“Ngao ——”

“.....”

Đàn thú bốn phía trong sơn cốc cảm ứng được lời kêu gọi của nó, cũng theo đó đồng loạt gào dài, toàn bộ sơn cốc tức khắc sôi trào.

Trên bầu trời, hắc ưng, đại điêu.....

Trên mặt đất, hổ, báo, sài lang.....

Đen nghìn nghịt mà hướng về phía Hiên Viên Thần chạy trốn khinh gần.

Nàng rút cuộc hiểu rõ vì sao lúc trước Hiên Viên Thần muốn đem nàng làm như môi vút cho Tân Ba, còn hần lặng yên lên vào trong sơn cốc tìm bảo. Trường hợp đồ sộ bậc này, cho dù hần lại có ba đầu sáu tay, cũng khó địch lại công kích của đàn thú.

Nàng tự hào mà nhìn về Tân Ba đang ngẩng cao đầu, khí thế vương giả khắp cả người nhìn không sót gì, Tân Ba của chúng ta thật là làm tốt lắm!

Trong ngực của nàng còn ôm chặt Tiểu Tân Tân, nó đang thò đầu ra nhìn hết thấy ở trước mắt, con người trong suốt phát sáng tràn ngập tò mò. Nàng cúi đầu khẽ hôn nó, nó có trường bối rất giỏi, tương lai không lâu sau, nó cũng nhất định sẽ giống như trưởng bối của nó ngạo thị đàn thú, trở thành vua của rừng rậm.

Bóng dáng của Hiên Viên Thần ở giữa đàn thú thoát ẩn thoát hiện, dòng khí cường đại từ trong thân thể của hắn bùng nổ, mỗi một lần bùng nổ, đàn thú ở xung quanh hắn sẽ lui ra phía sau hơn mười bước. Nhưng mà chỉ đợi dòng khí kia hơi yếu đi, chúng nó lại tập thể công kích, không chút nào cho hắn cơ hội để thở dốc.

Nàng cười khẽ quan sát trận đại chiến người thú kịch liệt này, nàng tin tưởng hắn sẽ không dễ dàng bị đánh bại như vậy, nhưng cũng tin tưởng hắn cuối cùng sẽ thỏa hiệp với nàng. Nàng muốn chẳng qua là Ngưng Hương Thảo ở trong tay của hắn, cũng không muốn mạng của hắn, dù sao tối hôm qua đã làm phiền hắn.

“Này, chỉ cần người chịu đưa Ngưng Hương Thảo cho ta, ta có thể giúp người.”

“Không cần, ta còn có thể ứng phó được.”

Giọng điệu khinh thường của hắn, mang theo giọng điệu kiệt ngạo bất tuân*.

*Kiệt ngạo bất tuân: - kiệt ngạo bất tuân.

Kiệt: hung hăng; ngạo: ngựa chưa được thuần hoá, sánh với ngạo mạn kiêu căng. Tính tình hung hăng cường bạo không biết phục tùng.

Trong đó:

[] (HV: kiệt) Nghĩa chính là vua Kiệt, nghĩa bổ sung là “kiệt” trong “kiệt xuất”.

[] (HV: ngạo) Nghĩa chính là chỉ ngựa bất kham, nghĩa bổ sung là “ngạo” trong “cao ngạo”.

Xuất phát từ điển tích về con ngựa bất kham của vua Kiệt, ví người tài giỏi quật cường như mãnh mã (ngựa khó thuần thường là ngựa cực tốt), có sức mạnh, tự lập tự cường, không ai sai khiến, kiềm hãm được. (Nguồn: <https://koiluvsuju.wordpress.com>)

Tốt, nàng cũng muốn nhìn hắn có thể chống đỡ tới khi nào.

“Tân Ba, lên!”

Một cái bóng dáng màu nâu thoảng qua ở trước mắt, dưới sự xúi giục của nàng, Tân Ba bỏ nhào tới chạy về phía Hiên Viên Thần. Sư Vương ra trận, một cái thay thế tất cả.

Nàng có thể rõ ràng mà nghe được tiếng mắng không ngừng phát ra từ trong miệng của Hiên Viên Thần, tâm tình của nàng cũng theo đó mà sung sướng, tiếng cười to dần dần ở trong sơn cốc lan ra.

Ánh mắt tức giận của Hiên Viên Thần bắn về phía nàng, cánh tay của hắn phải bị cào rách vài đường, ngay lúc nàng cười to khiến hắn phân tâm chỉ chốc lát. Nàng không chút nào sợ hãi mà đón lấy ánh mắt của hắn, bây giờ ngay cả bản thân của hắn đều khó bảo toàn, còn có thể làm nàng như thế nào? Nàng không chút nào sợ hắn trả thù.

“Mau kêu nó dừng tay! Bằng không Ngưng Hương Thảo liền giữ không nổi.”

Hiên Viên Thần rút cuộc thỏa hiệp gào rống với nàng, trong lòng của nàng miễn bàn nhiều thống khoái, có thể làm cho người kiệt ngạo bất tuân như hắn thỏa hiệp như vậy, thật sự không dễ dàng.

“Tân Ba, trở về đi!”

Câu thông giữa nàng và Tân Ba càng ngày càng hòa hợp, nàng kêu nó một tiếng, nó liền dẫn đầu dẫn đàn thú đình chỉ công kích. Nàng tin tưởng nó tuy là nghe không hiểu ngôn ngữ của nàng, chỉ là nó có thể từ ánh mắt của nàng lĩnh ngộ được tâm ý của nàng.

Khi Hiên Viên Thần đi về phía nàng, sắc mặt xanh mét, giống như nàng làm việc tội ác tày trời gì. Hắn đe dọa nhìn nàng, ở trên cánh tay, trên đùi đều có mấy chỗ quào trầy, hắn lớn tiếng quát nàng: “Nữ nhân đáng giận, ngươi rút cuộc muốn làm cái gì?”

Nàng buông tay, hơi lộ ra vẻ vô tội nói: “Không có gì, ta chỉ nghĩ muốn Ngưng Hương Thảo ở trong tay của ngươi.”

Hiên Viên Thần tức giận mà liếc mắt xem thường nàng một cái: “Ngươi đã ăn Hỏa Long Quả rồi, ăn Ngưng Hương Thảo nữa hoàn toàn không có tác dụng gì.”

Nàng lắc đầu: “Ta không tin, ngươi sợ ta cùng ngươi đoạt, cho nên mới nói như vậy. Thử tốt, có ai ngại nhiều?”

Hiên Viên Thần hít sâu một hơi, ắn nhẫn tức giận ở trong bụng, cắn răng nói: “Nó rất quan trọng đối với ta.”

Nàng chớp chớp mắt: “Nó cũng rất quan trọng đối với ta.”

“Ngươi..... Ngươi nữ nhân vô sỉ này!”

Nàng tin tưởng nàng đã chạm đến điểm mấu chốt của hắn, bằng không hắn cũng sẽ không nổi trận lôi đình như thế. Thế nhưng hắn vậy mà lại nói nàng vô sỉ, nàng làm sao có thể nhịn?

“Ta vô sỉ như thế nào? Người mới vô sỉ, vì một gốc cỏ rách gì đó, ném ta cho sư tử làm đồ ăn, lương tâm của người chạy đi nơi nào?”

“Bây giờ người không phải êm đẹp ư?” Giọng điệu của hắn tức khắc yếu đi xuống, có chút lương tâm tự giác phát hiện.

“Bây giờ ta êm đẹp, đó là bởi vì mạng của ta cứng rắn. Nếu là ta thật sự bị ăn, người còn có thể nhớ rõ có một người như ta vậy sao?” Nàng rống to với hắn một hồi, đừng tưởng rằng lão hổ không phát uy, thì coi nàng là mèo bệnh. Đảo mắt nhìn một chút trên cánh tay của hắn còn đang chảy máu, nàng cũng phát hiện lương tâm, xua tay nói, “Bất quá quên đi, ta đại nhân không tính toán với tiểu nhân, bây giờ chúng ta coi như huề nhau.”

Sắc mặt của hắn lại bắt đầu đỏ lên: “Người..... Người còn đại nhân không tính toán với tiểu nhân? Thật chưa thấy qua nữ nhân vô lại như người vậy.”

Nói nàng vô lại phải không? Hừ hừ.....

Nàng vòng đến phía sau của hắn, híp mắt nhìn chăm chăm hắn một lát, lại nói nàng vô sỉ, còn nói nàng vô lại, nàng sẽ để cho hắn trả giá đại giới.

“Được, xem phân thượng người đang bị thương, ta cũng không cùng người đoạt Ngưng Hương Thảo, người vẫn nên nhanh chóng chữa thương đi.”

Hắn lạnh nhạt liếc mắt nhìn nàng một cái, đi qua một bên, tìm chỗ sạch sẽ bắt đầu xử lý miệng vết thương. Tay áo của hắn vén cao lên, lộ ra một đoạn cánh tay cường tráng màu đồng thau, khoan hãy nói, màu da của hắn và Dạ Ma Thiên rất giống, cơ bắp ở trên cánh tay cũng hình dạng khối rõ ràng như nhau. Hắn bình thường nhất định luyện võ tương đối chuyên cần, cho nên mới sẽ có hiệu quả như vậy.

“Ngưng Hương Thảo rốt cuộc có chỗ tốt gì? Người xem nó như bảo bối vậy?” Nàng quả thật rất hiếu kì, công dụng cụ thể của Ngưng Hương Thảo.

Hắn vừa thoa thuốc trị thương trên cánh tay, vừa thuận miệng nói: “Ngưng Hương Thảo là thuốc hay chữa thương bổ khí, khi ta luyện công bị thương, cần nó để khôi phục công lực.”

Võ công đã biến thái như vậy, còn khôi phục công lực?

“Thì ra là thế.” Tròng mắt của nàng xoay hai bên, ánh mắt lưu luyến nhìn Ngưng Hương Thảo khi hắn đặt ở bên người. Lấy công lực của nàng, nếu nàng đoạt, khẳng định sẽ bị hắn bắt được. Chi bằng.....

“Ta có thể nhìn được không? Chỉ là nhìn thôi.” Nàng thật cẩn thận mà xoay người lại nhặt lên, hắc chỉ là khinh thường mà vớt một cái liếc mắt cho nàng, trong lòng nghĩ rằng nàng nhất định không có cách nào mang theo nó bình yên thoát đi, cho nên cũng liền buông lỏng cảnh giác.

43. Quyển 1 - Chương 43: Nụ Hôn Nóng Bỏng Chợt Tới

“Ừ, vừa ngửi được liền chợt cảm thấy thần thanh khí sảng*, quả nhiên là thứ tốt.” Nàng mừng thầm mà ngửi hương vị của Ngưng Hương Thảo, dư quang không ngừng mà ngắm hắc, thừa dịp hắc không chú ý, nàng một hơi nhét Ngưng Hương Thảo vào trong miệng.

*thần thanh khí sảng: hình dung tinh thần thoải mái, tâm tình thư sướng.

“Người làm gì? Nhổ ra cho ta!” Hiên Viên Thần cũng bất chấp chữa thương, giậm chân giận dữ nhảy dựng lên, kéo tay của nàng qua gằm lên.

Hàn Linh nhét đầy miệng Ngưng Hương Thảo, một bên nhai, một bên cười hì hì làm mặt quỷ với hắc. Chính là muốn tức chết hắc, ăn Ngưng Hương Thảo của hắc, xem hắc có thể làm gì nàng?

Một bóng đen áp xuống, hắc đột nhiên cúi đầu phong bế miệng của nàng, cánh môi chạm vào nhau. Nàng tức khắc sợ ngây người, liền như vậy ngơ ngác mà nhìn gương mặt tức giận phóng đại vô hạn của hắc. Tay của hắc giam giữ chặt chẽ vòng eo của nàng, siết đến nàng có chút phát đau, cũng chính là lúc này tinh thần của nàng tỉnh lại. Mà đầu lưỡi của hắc đã ở khoảnh khắc nàng phân tâm, trượt vào trong miệng của nàng, cùng nàng tranh đoạt Ngưng Hương Thảo mà nàng chưa nuốt xuống.

Nàng bắt đầu phát động phản công lại hắc, dùng sức mà cuốn trở về Ngưng Hương Thảo bị hắc quăn đi, bửa lưỡi chạm nhau, một trận ý tứ đại xảy ra, thẳng đến gan bàn chân. Không biết là Ngưng Hương Thảo nổi lên tác dụng, hay là..... Nhất định là Ngưng Hương Thảo nổi lên tác dụng. Vốn là khẩu chiến, dần dần biến hóa kỳ dị, hóa thành một nụ hôn sâu nặng mà triền miên.

Hơi thở dày đặc bao phủ lấy nàng, nàng mở to hai mắt mê mang nhìn vào con người dần dần chuyển tối của hắc, đáy mắt của hắc viết chuyên chú và động tình, nàng cũng theo đó mà bị mê hoặc, bắt đầu đáp lại hắc.

Ngưng Hương Thảo quá mức vương bận, bị hai người bọn họ người phân chia lẫn nhau, không phân rõ ai được nhiều ít. Sau khi không hề có trở ngại, hắc vẫn tiếp tục hôn sâu nàng, môi lưỡi quăn quít. Hai tay của hắc ở sau lưng của nàng di chuyển, lòng bàn tay mang theo nhiệt độ, giống như có thể thiêu cháy toàn bộ quần áo ở trên người của nàng.

Không được, hắc là một người cực kỳ nguy hiểm, không rõ lai lịch, nàng không thể dễ dàng rơi vào bẫy rập của hắc. Thừa dịp một tia lý trí kéo trở về, nàng nặng nề đẩy hắc ra, hơi thở hỗn loạn, nàng không ngừng mà hít thở không khí mới mẻ.

Ánh mắt của hắn chớp động, có một vẻ thất vọng chợt lóe qua.

Hắn một lần nữa ngồi trở lại chỗ cũ, cúi đầu tiếp tục xử lý miệng vết thương, trải qua mới vừa rồi, miệng vết thương chảy máu đến càng nhiều.

Yên lặng.

Yên lặng.

Lại yên lặng.

Hắn không có trách cứ nàng, cũng không có cãi nhau với nàng, nàng ngược lại có chút không thích ứng.

Nhìn hắn như vậy, trong lòng của nàng không thoải mái, khom người đoạt lấy thuốc trị thương ở trong tay của hắn, giúp đỡ hắn thoa tĩ mĩ. Nàng không có ngẩng đầu nhìn hắn, bởi vì nàng cảm giác được ánh mắt của hắn đang dừng ở trên đỉnh đầu của nàng. Lòng của nàng cũng theo đó mà đập loạn thành thạch, không thích cảm giác không bị khống chế như vậy.

Ánh mắt của hắn quá mức mãnh liệt, nàng phí tâm sức thật lớn, mới dùng thuốc thoa khắp toàn bộ vết thương của hắn. Trên đỉnh đầu đang in xuống một nụ hôn ấm ấm ướt tiếp theo, cảm giác tê tê đại đại, làm tim của nàng đập đến càng thêm hỗn loạn.

“Ta đưa ngươi trở về thư viện.” Giọng nói của hắn trầm thấp, mang theo áp lực.

Nàng nhất thời không phản ứng kịp, chỉ là ngơ ngác gật đầu.

Tiếng gió, tiếng tim đập.

Nàng vùi ở trong cái ôm ấm áp của hắn, chỉ nghe được hai loại thanh âm này, đã quên chính mình đang bị hắn mang theo bay lên giữa trời cao, mà trong ngực của nàng còn ôm Tiểu Tân Tân.

Tay của hắn vòng ở trên eo nàng càng thêm chặt, không tiếng động mà truyền lại tâm tình phức tạp của hắn giờ phút này, nàng làm sao không biết? Nói không rõ tâm tình nói không nên lời.

Đợi hai chân của nàng có chạm đất, nàng mới lấy lại tinh thần, phát hiện giờ phút này đã về tới phiến rừng phong kia, chỗ lúc ban đầu hắn mang nàng đi.

“Chờ một chút, dẫn ta đi.”

Trở lại thư viện, chẳng khác nào lại về tới trong không chế của Hoàng đế lão cha, thay vì như vậy, còn không bằng rời đi cùng hắn.

Hiên Viên Thần kinh ngạc quay đầu lại nhìn nàng, con ngươi đen bóng nhấp nháy tia sáng khiếp sợ và vui sướng, nàng bỗng nhiên hiểu rõ hắn nhất định là hiểu lầm, cho rằng nàng muốn bỏ trốn cùng hắn.

Nàng vội giải thích nói: “Ta không muốn ở lại thư viện, có người muốn gây bất lợi với ta.”

Ánh mắt của hắn chợt thu lại, dường như phát hiện dị động gì, trầm giọng nói: “Có người tới, chút nữa ta lại đến tìm ngươi.”

Hắn chợt lách người, bóng dáng đã mất đi.

Nàng đuổi theo vài bước, tiếp theo thấy được Dạ Ma Thiên đi vào rừng phong.

Hai mắt của hắn lóe ánh sáng nghi ngờ, nhìn nàng chăm chú, tiến sát từng bước.

“Ngươi làm gì thế?” Nàng lui về phía sau một bước, có chút không thể hiểu được.

Dạ Ma Thiên chất vấn nói: “Người mới vừa rồi là ai? Hắn mang ngươi đi nơi nào?” Khi hắn ở trong sơn, liền cảm giác được ở trong thư viện có cao thủ lên vào, đây đều là cảm ứng giữa cao thủ. Hắn chưa bao giờ nghe thấy qua hơi thở cường đại như thế, kinh dịch xưa nay chưa từng có. Trên thực tế giữa các võ giả cùng đẳng cấp là rất khó nhận thấy được hơi thở của đối phương, chỉ là vết thương của Hiên Viên Thần chưa lành, tinh thần lại phân tâm, cho nên mới lộ ra hơi thở. Nếu là thấy nàng ở chỗ này, hắn đã sớm đuổi theo cao thủ rồi cùng hắn không phân cao thấp.

Nàng không quá nguyện ý nói cho hắn sự tồn tại của Hiên Viên Thần, trên thực tế hiểu biết của nàng về hắn cũng không nhiều lắm, vì thế dời đi đề tài: “Ngươi còn dám hỏi ta đi nơi nào? Ngươi là làm sao đáp ứng Yêu Nhi? Ngươi bảo vệ tốt ta sao? Hai ngày này ta bị người khác bắt đi, lúc bị người khi dễ, ngươi lại ở nơi nào?”

Cảm xúc ủy khuất bỗng nhiên trút hết ra, nhớ tới cảm giác ở trong sơn cốc đau đớn muốn chết, lúc ấy thật muốn có người có thể quan tâm nàng, yêu thương nàng, nhưng cố tình lúc ấy, hắn không ở bên người của nàng, nàng dùng sức đánh cánh tay phải của hắn: “Ngươi ma quỷ này, ta đánh chết ngươi!”

Dạ Ma Thiên ánh mắt chợt biến, chặt chẽ mà nhìn nàng chăm chú, kéo tay nàng, vui vẻ nói: “Yêu Nhi, ngươi là Yêu Nhi!”

Nàng ngốc lăng ra, hắn thế nhưng phát hiện thân phận của nàng, nên làm cái gì bây giờ?

“Yêu Nhi, ngươi nói chuyện đi, ngươi là Yêu Nhi có đúng hay không?” Hắn dùng sức lắc lắc nàng, mà nàng

sớm đã ngây ra như phồng, vắt hết óc mà nghĩ cách tránh thoát đi.

Ngay lúc nàng vô kế khả thi**, sắp buột miệng thốt ra là lúc, Long Chi Dực đột nhiên xuất hiện ở trong rừng phong.

**Thành ngữ: “Vô kế khả thi”: không còn cách gì có thể đem ra dùng được.

“Công tử!” Hắn cầm kiếm mà đứng, biểu tình trang nghiêm, hiển nhiên là nghe được đối thoại của bọn họ, cố ý thay nàng giấu diếm thân phận.

“Long Chi Dực, có chuyện gì sao?” Nàng đưa lưng về phía Dạ Ma Thiên, dùng sức chớp mắt với Long Chi Dực, hy vọng hắn có thể hiểu rõ dụng ý của nàng, che dấu cho nàng.

Long Chi Dực lạnh lùng cung kính nghiêm mặt, trầm giọng nói: “Sơn trưởng lo lắng cho an nguy của người, để cho ta một người đi tìm người, liền dẫn người đi gặp hắn.”

Nàng mừng thầm trong lòng, coi như hắn thông minh, vội lên tiếng trả lời: “Ta đây lập tức đi ngay.”

“Chờ một chút, người thật sự không phải là Yêu Nhi?” Dạ Ma Thiên vẫn là hoài nghi, tiến lên kéo lấy cánh tay của nàng, không chịu thả lỏng.

Suy nghĩ của nàng vừa động, để sát vào trước mặt của hắn, cười đùa chớp mắt với hắn nói: “Hay là người bắt đầu thích nam nhân?”

Đây là việc hắn để ý nhất, quả nhiên lời của nàng vừa ra khỏi miệng, hắn liền lập tức thu tay về, giống như bị điện giật. Nàng quay đầu cười trộm, đi theo Long Chi Dực nghênh ngang rời khỏi rừng phong.

Dạ Ma Thiên nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, ánh mắt càng thêm mê hoặc.

44. Quyển 1 - Chương 44: Bắt Gian Trên Giường

Hàn Linh cùng Long Chi Dực ra rừng phong, một trước một sau lẳng lặng mà đi, nàng phát hiện hắn không ngừng kéo (???), còn muộn tao*. Nàng dù sao cũng mất tích hai ngày, hắn cũng sẽ không quan tâm một chút ư?

*muộn tao là thể loại tính cách kiêu ngạo lạnh trong nóng.

Ngay lúc nàng cảm thán tình người ấm lạnh hết sức, Long Chi Dực đột nhiên mở miệng đặt câu hỏi: “Hai ngày nay đi nơi nào?” Giọng điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng, không mang theo bất luận độ ấm gì.

Nàng vui vẻ quay đầu lại, cố ý đùa hắn: “Người đoán xem?”

Hắn khẽ quét mắt liếc nàng một cái, không nói chuyện nữa, lướt qua nàng, thẳng tắp đi về phía trước.

Gia hỏa này thật đúng là, vẫn là kéo (???) như vậy. Chờ ngày nào đó nàng thượng vị, nhất định phải hắn làm ngự tiền thị vệ của nàng, mỗi ngày phải canh giữ ở ngoài cửa cho nàng, không cho hắn lên chiến trường, ghen chết hắn.

Lần trước nghe lão cha nói muốn ở khi sinh nhật mười sáu tuổi của nàng, truyền ngôi vị hoàng đế cho nàng, nghe nói Hàn Chi Hoa là sinh ra vào tháng mười, cách bây giờ còn có thời gian chừng một tháng, cũng khó trách lão cha vội vã tìm hôn phu cho nàng như vậy. Tin tưởng vào ngày đăng cơ, người được chọn làm hoàng phu cũng đã xác định được, bằng không chờ đến bốn nước khác tới đón dâu, sẽ không có khả năng tăng thêm hậu cung nữa.

Danh sách a danh sách, thế nhưng không có một người hợp ý được chọn. Nếu là đến lúc đó lão cha tùy ý chỉ định uyên ương phổ cho nàng, vậy chẳng phải là không xong?

Ừ, vẫn là trước nên nắm giữ quyền chủ động thì tốt hơn, nếu thật không được, thì trước để Long Chi Dực chiếm đủ danh sách, dù sao hắn cũng không muốn làm hoàng phu. Đến lúc đó lại để cho Dạ Ma Thiên thay hắn, tin tưởng hắn cũng sẽ không có ý kiến.

Ách, làm sao càng nghĩ càng không đúng? Đây giống như không phải ở người chơi rượu nhà hoặc là thi thay (???), danh sách này một khi báo lên, thật sự có thể tùy tiện thay đổi sao?

Khi trở lại ký túc xá, xa xa nghe được hai người Hàn Như Phong và Băng Tư ở trong phòng tranh chấp.

“Hoàng thượng để cho người bảo hộ ở bên người của Linh nhi, người là làm sao tận trách nhiệm? Bây giờ Linh nhi đã mất tích hai ngày, sống chết không rõ, người còn không nhanh chóng trình báo việc này lên Hoàng thượng?”

“Không được, việc này không thể trình báo lên Hoàng thượng. Công chúa có lẽ chỉ là nhất thời ham chơi, chạy ra ngoài dạo chơi.”

Nàng tận lực mà để nhẹ bước chân tới gần cạnh cửa, rất muốn nghe một chút hai người bọn họ đến tới cùng đang nói cái gì. Giọng điệu của Hàn Như Phong có chút ngang ngược, không giống khi thường ngày cùng nàng nói chuyện với nhau dịu dàng nhỏ nhẹ, mà giọng điệu của Băng Tư cũng tương đối cường ngạnh, không chút nào sợ thân phận quận vương của đối phương.

“Sao có thể? Linh nhi sẽ không vô duyên vô cớ mất tích.”

“Chẳng lẽ Tiểu Hầu Gia cho rằng công chúa là gặp phải bắt trắc? Hay là người của Tiểu Hầu Gia xuống tay với công chúa?”

Nàng âm thầm reo hò, Băng Tư lúc này vừa hỏi cũng đúng là suy nghĩ trong lòng của nàng, Hàn Như Phong chắc chắn là nàng gặp hại như thế, chẳng lẽ kế hoạch âm mưu của bọn họ vẫn còn trong tiếp tục, hơn nữa có khả năng càng ngày càng nghiêm trọng? Coi như, cách kiểm tra thời gian gần tới, ngày mà Hoàng đế lão cha tới thư viện cũng không còn xa, quả là nên có động tác.

“Băng Tư, lời này của người có ý gì?”

“Trong lòng của Tiểu Hầu Gia hẳn là rõ ràng.”

Nàng sợ Băng Tư không cẩn thận nói toạc ra việc nàng ở rừng phong gặp được Hàn Như Phong cùng người khác mưu đồ bí mật, vội đẩy cửa đi vào, cắt đứt cuộc trò chuyện của bọn họ.

“Ta về rồi đây.”

Hai người ở trong phòng đồng thời quay đầu nhìn về phía nàng, biểu tình thay đổi trong nháy mắt. Hàn Như Phong vui mừng mà chạy đến trước mặt của nàng, cẩn thận quan sát từ trên xuống dưới: “Linh nhi, người đã đi đâu? Có gặp chuyện không may hay không? Trên người có bị thương hay không.....”

Cũng biết hắn sẽ lại lải nhải không để yên, nàng móc móc lỗ tai, lộ ra biểu tình không kiên nhẫn.

“Hàn Như Phong, nếu ngươi lại dong dài không để yên, từ hôm nay trở đi ngươi liền dọn ra phòng này.” Ngoài miệng gào thét hần, trong nội tâm vẫn là có chút ảm áp, có lẽ hần đích xác thân rơi ở bên trong âm mưu, nhưng là lòng quan tâm của hần đối với nàng lại là sự thật.

Hần thấy nàng phát hỏa, lập tức im miệng, nhẹ giọng nói: “Được, Linh nhi, ta không hỏi nữa.”

“Ta thật đói, làm giúp ta chút đồ ăn.” Hai ngày này đã ăn nhiều trái cây, ngay cả chút thịt cũng chưa chạm qua, miệng của nàng cũng nhanh nhạp đến chim tới (?). Cúi đầu nhìn nhìn Tiểu Tân Tân ở trong lòng ngực, nó đang ngủ say, sau đó nàng lại bổ thêm một câu: “Cũng làm cho nó ít thức ăn.”

Hàn Như Phong tò mò mà nhìn chằm chằm Tiểu Tân Tân nhìn qua lại, trong khoảng thời gian ngắn tưởng tượng không ra nó đến tột cùng là cái đồ chơi gì, nàng đuổi bọn họ đi, ngã vào trên giường khò khò ngáy to. Cái kia ở trên người tới, dù cho không thoải mái, cũng càng thêm ham ngủ.

Ở trên mặt ngựa, hình như có thứ gì đang liếm nàng, nàng đầu tiên nghĩ đến chính là Tiểu Tân Tân.

“Bốp!” Phũ tay đẩy nó ra.

Chính là thanh âm này làm sao vang như vậy? Hơn nữa xúc cảm cũng không đúng.

Nàng mê mang mà mở mắt ra, đối diện với vẻ mặt xấu hổ vạn phần của Thủy Mộ Hoa, nàng cũng ngây ngẩn cả người.

Hần ngồi ở đầu giường, ánh mắt mơ hồ, mặt ngọc trắng tinh không tìm vết đỏ ửng nhuộm một nửa, ở phía trên còn in một dấu tay nhàn nhạt, mà nàng chính là dấu sở gây tội kia.

Nàng chớp chớp mắt, tức khắc hiểu được, thì ra mới vừa rồi là hần đang hôn trộm nàng.

Nàng cười trộm đánh giá hần, sắc mặt trong trắng lộ hồng của hần hết sức dụ người phạm tội, hần nghiêng mặt, giờ vờ ho nhẹ. Muốn trêu chọc hần một chút, nàng kéo tay của hần qua đặt ở trên bụng của nàng, khẽ rên nói: “Mộ Hoa, ta đau bụng, ngươi giúp ta xoa xoa.”

Tay của hần rõ ràng hơi run, ánh mắt nhìn nàng chăm chú mang theo một chút bất đắc dĩ và sùng nịch, tay của hần nhẹ nhàng dịu dàng mà vuốt bụng của nàng, hiệu quả giảm đau xác thật không tồi. Cùng hần ở bên nhau, nàng cảm giác không có gánh nặng, giống như người thân, nàng nghĩ là nàng thích hần.

Nàng đè lại tay của hần, kéo nó đến bên má, chậm rãi vuốt ve qua lại. Tay của hần mềm mại trơn bóng, cho dù thường xuyên đánh đàn, cũng không có lưu lại vết chai rõ ràng. Môi của nàng cọ qua lòng bàn tay của hần, in xuống một nụ hôn ấm nóng, trên tay của hần mang theo mùi trà thơm ngát, hần vừa mới nhất định lại đang loay hoay trà đạo của hần.

Ở khoảnh khắc nàng in xuống nụ hôn, tay của hần cũng theo đó mà hơi run rẩy, nàng ngẩng đầu đối diện đôi mắt trong suốt của hần, ở trong đó đã dâng lên sóng cực ngắn. Hần cúi người để sát vào nàng, một tác một tác, chậm đến mức tận cùng.

Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, bên môi mỉm cười, nàng thích nụ hôn của hần, thích mùi vị ở trên người của hần, nàng chờ mong.

“Yêu Nhi!”

Cửa phòng vào lúc này rầm một cái mở ra, ở chỗ ngược sáng, nàng thấy được biểu tình thịnh nộ của Dạ Ma Thiên. Bỗng nhiên có loại cảm giác bị bắt gian trên giường, tim của nàng không ngừng đập thành thịch, hần sẽ không thật một chương chụp chết nàng đi?

Vẻ mặt của Thủy Mộ Hoa cũng có chút khác thường, nhíu mày nhìn chằm chằm Dạ Ma Thiên dần dần tới gần giường.

Bình tĩnh, bình tĩnh, hần không dám chắc nàng chính là Yêu Nhi, nàng chết cũng không thể thừa nhận.

“Dạ lão đại, ngươi có lẽ phép hay không? Trước khi vào cửa không cần gõ cửa sao?” Giọng nói của nàng mang theo âm rung rõ ràng.

Dạ Ma Thiên đứng ở trước giường, trừng mắt nhìn nàng, hét to: “Ngươi còn dám nói ngươi không phải là Yêu Nhi? Vậy các ngươi đang làm cái gì?”

Nàng lúc này mới phát hiện nàng còn kéo tay của Thủy Mộ Hoa dán ở trên gò má, vội vàng rút tay của hắn xuống. Nếu lúc này thừa nhận nàng là Yêu Nhi, đừng nói là nàng, ngay cả Thủy Mộ Hoa cũng khẳng định gặp tai ương, cho nên đánh chết cũng không thể thừa nhận. Nàng vắt hết óc nghĩ cách, giải thích: “Người cũng nói, ta có cái loại ham mê này, ta không tìm hắn vậy tìm ai, chẳng lẽ tìm người?”

Dạ Ma Thiên nhíu mày, ánh mắt nghi hoặc, chần chờ không chắc. Hắn hoài nghi trong lòng, chính là lại không cách nào chứng minh, rất là hoang mang. Cuối cùng suy nghĩ một chút, thà rằng xằng bậy chớ hấp tấp, hắn duỗi tay nắm chặt nàng từ trong ổ chăn ra, xách đến trước mặt của hắn.

“Nếu người không nhận được, thì đến tìm ta.” Hắn gần như là rống to về phía lỗ tai của nàng, chấn động đến hai lỗ tai của nàng vù vù.

45. Quyển 1 - Chương 45: Mộ Dung Vũ

Hàn Linh cười trộm trong lòng, hắn ghen tuông thật đúng là lớn, ở điều kiện tiên quyết không xác định nàng có phải là Yêu Nhi hay không thế nhưng chịu hi sinh nhan sắc. Vậy nàng còn khách khí làm gì? Ngắc đầu liền ở trên môi hôn của hắn một cái.

Hắn sống sờ ở tại chỗ, trong lòng đang thiên nhân giao chiến. Nếu hôn hắn chính là Yêu Nhi, như vậy hắn nên là vui sướng, nhưng nếu là ca ca của Yêu Nhi, một đời anh minh của hắn chẳng phải là mất hết? Chỉ là nụ hôn vừa quen thuộc vừa xa lạ này, không thể nói không thích, nhưng vạn nhất thật là một nam..... Hắn nghĩ đến đầu cũng mau nổ rồi.

Quay đầu lại tìm đầu sở gây tội mới vừa rồi, sớm đã không thấy bóng dáng, lúc này ở trong phòng cũng chỉ còn lại có một mình hắn. Nắm tay của hắn gắt gao nắm thật chặt, khớp xương của các đốt ngón tay nắm đến rung động rầm rầm, tiếp theo tựa như một trận gió bay ra khỏi gian phòng.

Nàng lôi kéo Thủy Mộ Hoa chạy trốn tới nhà trúc của hắn, nhớ tới biểu tình mới vừa rồi của Dạ Ma Thiên, nhận không được ôm bụng cười to. Nàng không có chú ý tới, ánh mắt của Thủy Mộ Hoa dần dần âm trầm, có một mặt sầu tư bao quanh ở trong lòng của hắn.

“Mộ Hoa, ta xem người hai ngày nay tốt nhất vẫn là trốn tránh Dạ lão đại, không chừng hắn sẽ sử dụng bạo lực với người.”

“Người yêu hắn sao?”

Nàng bỗng nhiên ngắc đầu, có chút kinh ngạc hắn đột nhiên hỏi ra lời.

Yêu, cái chữ này quá mức nặng nề.

Nàng không muốn nói, cũng nói không ra.

“Ta đi về trước.” Không muốn trả lời hắn, trong lòng của nàng cũng không có đáp án, cho nên nàng quyết định tháo chạy.

Ánh mắt của Thủy Mộ Hoa càng thêm âm trầm, hắn rốt cuộc có nên vì nàng giải độc hay không? Mạng của hắn từ trước tới nay thì không phải là của hắn, hắn tồn tại chỉ là vì báo ân, bây giờ rốt cuộc đã tới thời khắc hắn hoàn thành sứ mệnh, thế nhưng cái giá phải trả quá mức nặng nề. Hắn có chút không bỏ được, không bỏ được dung nhan xinh đẹp của nàng, không bỏ được ánh mắt tinh ranh của nàng. Hắn sợ hắn vừa nhắm mắt lại, thì sẽ không còn được gặp lại nàng.

Bóng trúc đu đưa, lá cây vang xào xạc.

Tiểu Tân Tân mới vừa rồi đi theo các nàng cùng nhau trốn tới nơi này, lúc này đang vây quanh cây trúc chạy trốn chơi đùa.

Nàng khom người bế nó lên, vật nhỏ thân mình lông xù xù, vừa mềm vừa trơn, thật là thoải mái.

Cũng không biết bây giờ Dạ Ma Thiên thế nào, nhất định tức giận đến dậm chân đi, ha ha.....

Trên không một tầng mây trôi đi, từng tia ánh mặt trời xuyên qua tầng mây chiếu vào trên người của nàng, lấp lăm, rơi xuống sáng rực. Nàng ôm Tiểu Tân Tân, ngồi xổm trên mặt đất, bên môi hiện lên nụ cười mỹ lệ.

Một tiếng bước chân ở phía trước khiến cho nàng chú ý, khi ngẩng đầu, nhìn thấy một người nam tử xa lạ đứng ở phía trước, áo gấm màu lam, tư thế đón gió, ôn tồn lễ độ, đầu ngón tay của hắn đang xoa nắn một mảnh lá trúc. Sau khi gặp qua nhiều soái ca như vậy, nàng dần dần miễn dịch với soái ca, không thể không thừa nhận sự xuất hiện của hắn khiến trước mắt của nàng sáng ngời, nhưng cũng không hơn.

Ánh mắt của hắn vẫn luôn nhìn chăm chú vào nàng, mang theo tìm tòi nghiên cứu và tò mò, cũng có một tia kinh diễm.

Trong đầu tìm tòi một phen, nàng không dám nói nàng nhận biết tất cả học sinh trong thư viện, nhưng tất cả soái ca, nàng đều đã gặp qua là không quên được. Nàng dám xác định, hắn khẳng định không phải người của thư viện các nàng, chẳng lẽ là một trong tứ đại tài tử lần này tới thư viện tỷ thí?

“Ca, ca làm sao đi đến nơi này?”

Giọng nói của Mộ Dung Anh ở phía sau vang lên, nàng lập tức hiểu rõ thân phận của người trước mắt, trưởng công tử của Mộ Dung thế gia —— Mộ Dung Vũ.

“Hàn Linh, người cũng ở chỗ này ư? Hai ngày nay người chạy đi đâu? Dạ lão đại vẫn luôn tìm người ở khắp nơi.”

Nàng cười nhạt nói: “Đợi ở thư viện đến buồn bực, cho nên xuống núi đi dạo một vòng.”

Mộ Dung Anh cũng không hỏi kỹ, một đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm Tiểu Tân Tân ở trong tay của nàng, cả kinh kêu lên: “Trong tay người ôm là cái gì vậy? Thật đáng yêu.” Không nói lời gì, Mộ Dung Anh từ trong lòng ngực của nàng ôm Tiểu Tân Tân đi, vừa hôn vừa sờ, sợ tới mức Tiểu Tân Tân mở to một đôi mắt diêm dâm đáng yêu, cầu cứu với nàng.

Hàn Linh bình tĩnh không gợn sóng mà nói cho nàng biết chân tướng: “Đó là một con tiểu sư tử.”

Ngay sau đó, tiếng kêu sợ hãi chói tai vang lên, tiếp theo Tiểu Tân Tân bị ném giữa không trung. Hàn Linh dưới chân nhẹ điểm, một cái xoay người xinh đẹp ở giữa không trung tiếp được nó, cảm giác uyển chuyển nhẹ nhàng khi bay bổng thật là tuyệt vời.

“Người quá biến thái, vậy mà lại ôm một con tiểu sư tử trở về.” Mộ Dung Anh co người núp ở sau lưng của ca ca nàng, dẫu cái miệng nhỏ nhắn, kinh hoàng chưa bình tĩnh.

“Động vật cũng là có thể thông hiểu tính người, ta cảm thấy rất đáng yêu.”

Ồ, soái ca này lại thật biết nói chuyện, không tồi.

“Tiểu Anh, đây là bằng hữu của muội sao?” Mộ Dung Vũ cười đến dịu dàng, vân đạm phong khinh*.

*Cụm từ “vân đạm phong khinh” xuất phát từ bài thơ “Xuân nhật ngẫu hành” • (Ngày xuân ngẫu hứng) của Trình Hạo - chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.

“Hàn Linh, đây là ca của ta, từng đề cập với người.”

“Ca, tên của hắn là Hàn Linh, học sinh của thư viện.”

Nhắc tới Mộ Dung Vũ, trên mặt của Mộ Dung Anh hiện lên vẻ tự hào. Khoe khoang, có một ca ca thì ghê gớm lắm sao? Nói thật, nàng cũng rất muốn có một ca ca, đáng tiếc ở hiện đại không có, đi vào nơi này vẫn là không có.

“Người họ Hàn? Là hoàng tộc?” Tuy là hỏi chuyện, giọng điệu của hắn lại rất chắc chắn.

Nàng vắt hết óc tìm tòi lý do có thể che dấu, có thể tưởng tượng tới muốn đi đều tìm không thấy cái thích hợp, chỉ có thể nói bừa nói: “Ta là nghĩa tử của Trần Nam Vương, vốn dĩ không họ Hàn.” Nhóm tổ tông

oi, tha thứ cho nàng đi, nàng cũng không muốn, chỉ là vì nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện mà thôi.

“Thì ra là thế.” Lời của hấn miễn cưỡng nói xong, hiển nhiên không có toàn tin lời nói của nàng.

Mộ Dung Anh bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, cả kinh kêu lên: “Đúng rồi, ngày mai trong tỷ thí ở thư viện, các người có thể chính là đối thủ đó.”

Mộ Dung Vũ kinh ngạc nhìn về phía nàng, ôn hòa mà cười nói: “Không biết Hàn công tử am hiểu tài nghệ gì?”

“Ta sao? Ừm..... Trừ bỏ xuống bếp, cái gì cũng tạm được.” Dích thực, muốn nói nàng am hiểu cái gì nhất, nàng thật đúng là không nói được. Có thể ngoại trừ buôn bán ra, còn lại đều là đồng góp một chân, tây góp một chân, cái gì cũng đều biết một chút, nhưng cái gì cũng đều không chuyên.

Mộ Dung Vũ cười khê: “Hàn công tử khiêm tốn đi?”

Nàng xua xua tay, thuận miệng nói: “Không khiêm tốn, không khiêm tốn.”

Mộ Dung Vũ thú vị mà đánh giá nàng, ý cười bên môi không tiêu tan.

Ở phía trước truyền đến một trận tiếng động ồn ào, không ít đám học sinh vội tới chạy đến chỗ cưỡi ngựa bắn cung, hình như có chuyện lớn gì đó xảy ra. Nàng tò mò mà kéo một học sinh lại hỏi, thế mới biết thì ra là tứ đại tài tử mới tới biểu diễn công phu ở sân cưỡi ngựa bắn cung, học sinh của thư viện không phục, vì thế tuyển người đi khiêu chiến.

46. Quyển 1 - Chương 46: Yêu Tinh Chạy Đầy Đất

Hàn Linh quay đầu lại nhìn về phía Mộ Dung Vũ, đồng bạn của hấn ở bên kia biểu diễn tài nghệ, tại sao hấn không đi?

Tựa như đọc đã hiểu tiếng lòng của nàng, Mộ Dung Vũ cười khê giải thích nói: “Ta thích thanh tĩnh.”

“Ca, chúng ta cũng đi xem.” Mộ Dung Anh thích nhất xem náo nhiệt, lôi kéo Mộ Dung Vũ chạy về phía phương hướng đám người tụ tập. Hai anh em này thật là thú vị, một người thích tĩnh, một người thích động, một người ôn tồn lễ độ, một người nhiệt tình nóng nảy, tính tình khác nhau như trời với đất.

Liếc mắt một cái về phía phương hướng bọn họ đi xa, giống như rất thú vị, không bằng cũng đi theo nhìn một cái đi, thuận tiện tìm hiểu tình hình quân địch một chút, để có một chuẩn bị vẹn toàn.

Giữa trên đường, Băng Tư theo sau, trải qua sự kiện mất tích lần này, lòng của hấn vẫn còn sợ hãi. Một mặt lo lắng an nguy của nàng, về mặt khác, hấn không cách nào giao phó với lão cha, hai bên đều có khó xử, cho nên hấn càng thường xuyên đi theo nàng.

Mơ hồ, nàng luôn cảm thấy hấn có nhược điểm gì đó nắm ở trên tay của lão cha, cho nên không thể không nghe lệnh làm việc, nàng cũng không giống như lúc trước xa cách hấn như vậy, rốt cuộc hấn cũng là thân bất do kỷ*.

*thân bất do kỷ : không có quyền tự chủ các hành động nên đôi khi gặp tình thế bất buộc, họ phải làm những việc ngoài ý họ muốn. Có khi những việc làm ngoài ý muốn đó, có thể chẳng mang lợi ích gì cho bản thân họ, thậm chí có khi còn gây hại cho họ, nhưng họ vẫn phải làm.

Ở giữa sân cưỡi ngựa bắn cung, một người nhắc cung kéo dây cung, cung cong dây cung căng ra, lực cánh tay thật mạnh, nàng tán thưởng từ đáy lòng. Cung giống nhau, ở trong tay của nàng, có thể kéo dây cung cái gần nửa vòng tròn cũng không tồi rồi, muốn căng dây cung, kia thật là thiên phương dạ đàm**.

**thiên phương dạ đàm – ngàn lẻ một đêm – : Ý nói những chuyện quá hoang đường, khoác lác không có thật.

Lại cẩn thận đánh giá người giương cung, tứ chi cường tráng, dáng người cường tráng, trên khuôn mặt hình vuông khảm một đôi mắt hổ, lấp lánh sáng ngời. Hai ngón tay giữ dây cung của hắn bỗng chốc buông ra, “Vèo” một tiếng, đầu của mũi tên toàn bộ xuyên thấu qua hồng tâm, mạnh mẽ đâm vào phía trên.

Tiếng kinh ngạc cảm thán hết đợt này đến đợt khác, thật là người mạnh mẽ a.

“Người kia là ai? Mạnh như vậy?” Hàn Linh kéo Mộ Dung Anh ở phía trước lại, nàng là thủ tịch của bát quái đẳng, nhất định biết nội tình.

“Người này tên là Tống Dật, là thiếu chủ của Uy Vũ tiêu cục, lực cánh tay lớn đến kinh người. Khó có được chính là, hắn tuy xuất thân từ tiêu cục thế gia, lại cũng am hiểu kinh thư, am hiểu ngâm thơ làm phú, là một trong những tài tử mà thư viện Thanh Phong khó có được.” Mộ Dung Anh hết sức quyền uy mà chống cằm giới thiệu, bỗng nhiên giọng điệu vừa chuyển, nói, “Bất quá công phu của hắn chỉ là chuyện nhỏ, hù dọa một chút binh tôm tướng cua mà thôi, ngay cả một phần mười công phu của ca ca ta đều so ra kém.”

Mộ Dung Vũ cười đến bất đắc dĩ, nhẹ mắng: “Tiểu Anh, không được nói vậy.”

Mộ Dung Anh chu miệng một cái, liền không nói chuyện nữa, tiếp tục xem biểu hiện của bọn học sinh thư viện Bạch Tùng tới khiêu chiến.

Chênh lệch a!

Người ta sở dĩ có thể xếp vào hàng ngũ tứ đại tài tử, đó là có công phu thật.

Nàng vốn tưởng rằng hắn có thể đem dây cung kéo căng ra đã hết sức lợi hại, ai ngờ cái cung kia của hắn là chế tạo đặc biệt, nặng trên trăm cân, đến nỗi với học sinh của thư viện Bạch Tùng đừng nói là tỷ thí, ai có thể cầm lên được cái cung kia coi như là khó lường rồi.

Không được, tiếp tục như vậy quá mất mặt, lại nói như thế nào ta cũng là có tình cảm với trường học cũ, không thể trơ mắt mà nhìn học sinh trường khác khi dễ người như thế.

“Băng Tư, người có thể kéo được cái cung kia sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi Băng Tư, Long Chi Dực không ở đây, cũng chỉ có thể để cho Băng Tư thử xem. Hắn tốt xấu gì cũng là đại nội cao thủ, hẳn là sẽ không thua cấp một người dã man xuất thân từ tiêu cục.

Băng Tư mặt không thay đổi mà trả lời: “Thuộc hạ tận lực.”

Tận lực cái rắm, nàng muốn chính là thắng tuyệt đối.

Bất quá, nàng vẫn là nguyện ý tin tưởng thực lực của hắn, liền để cho hắn tiến đến thử xem.

Đám người dần dần tản ra, nhường ra cho Băng Tư một con đường. Lấy thân cao của Băng Tư, ở trong đám đông học sinh của thư viện cũng coi như nhân tài kiệt xuất, liếc mắt một cái nhìn lại, vừa xem liền hiểu ngay. Học sinh của thư viện đều biết hắn là thị vệ bên người của công chúa, chỉ là không biết nàng mới là công chúa chân chính, bọn họ tin tưởng đại nội thị vệ thân thủ nhất định bất phàm, đều ôm biểu tình chờ mong trông ngóng.

“Tiểu tử, hãy xưng tên ra.” Tống Dật khiêu khích mà đi đến trước mặt của hắn.

Băng Tư không có để ý tới hắn, vòng qua bên người của hắn, chân phải ở trên cung nhẹ nhàng nhón chân một cái, sau đó hướng về phía trước gạt ra, một tay tiếp được ở giữa không trung. Cây cung hơn trăm cân, cầm bằng một tay, mặt không đổi sắc, chỉ riêng một công lực này đã là bất phàm.

Tống Dật hí mắt một cái, bắt đầu một lần nữa xem kỹ hắn.

Băng Tư, quá khốc!

Nàng âm thầm reo hò cho hắn.

“Hảo tiểu tử, thật sự có tài, chỉ không biết tài bắn cung của ngươi đến tột cùng như thế nào?” Tống Dật sắc mặt ngưng trọng, gắt gao mà nhìn chăm chú nhất cử nhất động của Băng Tư.

“Băng Tư, bắn xuyên qua mũi tên trên bia kia!” Nàng cũng không biết yêu cầu này có phải quá hà khắc hay không, chỉ là thường từ trên TV nhìn thấy cảnh giới cao nhất của thi đấu bắn tên chính là trực tiếp bắn xuyên qua mũi tên trên bia, cho nên mong mỗi Băng Tư cũng có thể một tiếng kêu làm người kinh ngạc.

Dư quang của Băng Tư bay về phía bên này của nàng một chút, chợt lên dây cung, một cái tư thế giương cung cực kỳ xinh đẹp, làm cho nàng liên tưởng đến Tình ca ca***, quá soái!

***Quách Tĩnh là nhân vật chính trong tiểu thuyết “Anh hùng xạ điêu” của Kim Dung. Quách Tĩnh cũng là nhân vật phụ trong tiểu thuyết “Thần điêu hiệp lữ”. Quách Tĩnh là con của Quách Khiếu Thiên và Lý Bình, gọi Quách Thỉnh là cụ tổ.

Mắt trái của hắn híp lại, khuỷu tay hơi di chuyển.

“Vèo!”

Ở giữa hồng tâm!

Mũi tên tiếp tục hướng về phía trước, hơn phân nửa của thân mũi tên hoàn toàn đi vào bia bắn tên, sau cùng dừng lại.

“Xôn xao!”

Một mảnh âm thanh ủng hộ, xa xa vượt qua cái mới vừa rồi, như thế nào đi nữa Băng Tư cũng là đại biểu của thư viện ta, tăng thêm chí khí cho ta.

Nàng tiến lên vỗ đầu vai của Băng Tư, cho hắn một ánh mắt tán dương. Băng Tư không màng hơn thua, trên mặt không lộ vui mừng, bất quá nàng vẫn là nhận thấy được ở sâu trong đáy mắt của hắn có ý cười nhàn nhạt.

Cái gì tứ đại tài tử, cũng không gì hơn cái này, còn không bằng thị vệ của nàng đâu.

Xem ra, tỷ thí ngày mai, nàng có thể an tâm.

Lúc nàng đang dào dạt đắc ý, Mộ Dung Vũ đột nhiên tiến lên một bước, vươn tay về phía Băng Tư, lại cười nói: “Để cho ta tới thử xem.”

Gì, có ý gì? Không phục sao?

Nàng khinh bỉ nhìn hắn, Mộ Dung Vũ cũng không nghĩ như vậy, hắn không phải vì khoe ra võ nghệ của hắn, mà là khó có được nhìn thấy một cao thủ, trong tay ngựa ngáy, cũng muốn thử cao thấp một lần.

“Mộ Dung Vũ, người cuối cùng cũng chịu ra tay. Bộc lộ tài năng cho bọn hắn, đừng làm cho bọn họ coi thường tứ đại tài tử chúng ta.” Nói chuyện chính là một người ở bên cạnh của Tống Dật, mặc một cái áo khoác dài màu hồng, thân mình đơn bạc gầy yếu, vừa nói chuyện, còn vừa kiêu cái lan hoa chỉ****. Trời ạ, thế nhưng còn có người tiểu thụ hơn so với Hàn Như Phong, không đúng, căn bản là một yêu tinh (kẻ lẳng lơ; kẻ quyến rũ).

**** chạm đầu ngón tay của ngón cái và ngón giữa lại với nhau thì ra lan hoa chỉ, cái này thường hay thấy trong phim cổ đại mấy ông thái giám hay làm.

Người này có một khuôn mặt lớn lên giống nữ nhân, hoán đổi đến hiện đại, đó chính là một ngự nương (trai giả gái), ngay cả giọng nói đều giống. Nếu là hắn muốn giả gái, đổi lại quần áo cả người, cái gì cũng không cần chú ý và che giấu. Ai, thói đời này, yêu tinh chạy đầy đất a.

47. Quyển 1 - Chương 47: Cao Thủ Cao Thủ Cao Cao Thủ

Hàn Linh nhìn chằm chằm hắn không khỏi mà cảm thán, hắn không vui, phong tình vạn chủng* mà vút một ánh mắt quyến rũ cho nàng. Không đúng, hắn hẳn là muốn trừng nàng, kết quả này vẻ mềm mại, vẻ

quyển rũ hỗn hợp làm một, liền thành đôi mắt quyển rũ mười trên mười. Cả người của nàng run lập cập, bây giờ quay đầu lại nhìn Hàn Như Phong nữa, khẳng định thuận mắt hơn so với trước kia.

*phong tình vạn chủng : đủ loại phong tình.

Nàng lại tiến đến bên cạnh của Mộ Dung Anh, tìm hiểu bát quái với nàng, thế mới biết thì ra ngự nương này tên là Thúc Tu, chính là con tư sinh của quan viên nào đó, mẫu thân là nữ tử thanh lâu, hắc tử nhỏ ở lớn lên thanh lâu, bên người phần lớn là nữ tử, cho nên về lời nói việc làm mới có thể tương đối nữ tính hóa. Tài nghệ sở trường nhất của hắc tử là nấu ăn, nghe nói ở thanh lâu, hắc tử làm một mâm đồ ăn có thể bán được giá trên trời một ngàn lượng. Hết thấy đều là nghe đồn, đến nỗi phương diện này có bao nhiêu phần nước (???), thì không biết được rồi.

Quay đầu lại nhìn Mộ Dung Vũ nữa, cũng là một tay cầm cung, nhẹ nhàng vô cùng. Đương nhiên, người ta là cao thủ, cao thủ nơi đó có hai tay cầm cung được?

“Vút!” Tư thế kéo cung của hắc tử so với Băng Tư thì ưu nhã hơn nhiều, mềm mại hơn nhiều, khi kéo dây cung thì kéo ra một âm dài, toàn bộ quá trình, giống như là một loại nghệ thuật, tràn ngập mỹ cảm.

Gió nhẹ khẽ lướt qua, sợi tóc mai từ tai của hắc tử thổi qua, một nụ cười nhạt như có như không hiện lên ở trên gò má của hắc tử. Hô, soái ca, giữ nguyên cái tư thế này, đừng biến. Nếu là trên tay có camera, thật muốn trực tiếp chụp lại bức họa này, làm giấy dán tường mặt bàn của nàng, nhân tới không có việc gì nhìn hai mắt, tuyệt đối đẹp mắt.

“Xuy!”

Mũi tên nhanh rời dây cung, cừ thật, ngay cả thanh âm bắn ra của mũi tên đều không giống nhau, có thể nghĩ sự khác biệt lực đạo trong này.

Tất cả mọi người nín thở nhìn chăm chăm bia bắn tên ở xa xa.

“Phanh!”

Cả mũi tên gọn gàng mà bắn xuyên qua toàn bộ bia bắn tên, không mang theo bất luận để lại bất kỳ vương mắc gì, sau đó lại bay ra một đoạn, mạnh mẽ cắm vào trong đất cát.

“Hay!” Âm thanh ủng hộ lại lần nữa lần át hơn mới vừa rồi, vô luận là học sinh của thư viện Bạch Tùng, hay là thư viện Thanh Phong, không khỏi mà kinh ngạc cảm thán. Sự thật chứng minh, thực lực chính là tất cả.

Nàng căng lớn đôi mắt nhìn mũi tên cắm hoàn toàn vào trong đất kia, không khỏi mà cảm thán. Cường nhân a! Đây mới là thực lực chân chính của tứ đại tài tử.

Tiểu yêu tinh Thúc Tu kia phi thường vui vẻ, cười đến run rẩy hết cả người, mà Tống Dật kia thì trắng thán mà cất tiếng cười to, Mộ Dung Vũ ra tay, không thể nghi ngờ vì tứ đại tài tử bọn họ kiếm về mặt mũi. Chính là mặt mũi của các nàng đâu? Cũng không thể làm cho người ta mới đến liền bị dọa sợ.

Không được, phải mời cao thủ đến!

Lòng của nàng vừa động, liền nhìn thấy cao thủ cao thủ cao cao thủ Dạ Ma Thiên đi tới về phía nàng, tiếng lòng của nàng kéo căng một cái, hắc tử sẽ không còn cùng nàng dây dưa về vấn đề nàng có phải là Yêu Nhi hay không đi?

Mặc kệ, trước mắt mặt mũi là chuyện lớn, không thể ném đi thể diện của thư viện chúng ta.

“Dạ lão đại, người tới đúng lúc, mau nhanh bộc lộ tài năng, cho bọn hắc tử nhìn một cái.” Nàng đi lên nghênh đón, ra sức mà xúi giục hắc tử.

Dạ Ma Thiên nhướng mày, khinh thường mà liếc mắt một cái về phía bia bắn tên: “Nhàm chán, một đám, ăn cơm xong không có chuyện gì làm sao?”

Hắc tử ôm cằm vai của nàng, đẩy mạnh nàng đi về phía nơi khác: “Đi, cùng ta đi tắm nước, bởi ta tắm một cái.”

Đắm nước? Tắm?

Dạ lão đại khi nào học thông minh rồi, biết chỉ cần nàng cởi quần áo một cái, là cái hay là được thì vừa xem là hiểu ngay.

Nàng vội xoay một vòng, từ dưới nách của hắn chui trở lại, cười ngượng ngập nói: “Ngày hôm qua ta mới vừa tắm qua, hôm nay sẽ không tắm.”

Hắn tiến lên một bước, đột nhiên để sát cái mũi vào ở trên người nàng ngửi một cái, nhú mày nói: “Ta làm sao không đoán được người tắm qua? Đây không phải gát ta đi? Người có biết ở bang Thiên Ma lừa gạt bang chủ phải bị xử phạt cái gì không?”

Hàn Linh thầm nói, ta cũng không phải là người của bang Thiên Ma người, ta quản người bị xử phạt cái gì. Hơn nữa, dù cho ta không tắm rửa, cũng không phạm pháp a.

“Thật sự đã tắm rồi, Băng Tư có thể làm chứng.” Vì chứng minh trong sạch của nàng, nàng quyết định tìm một người làm chứng, nàng nháy mắt với Băng Tư nói, “Băng Tư, người nói đúng không? Hai ta hôm qua cứ đơn độc mà cùng nhau tắm, ta giúp người chà lưng, người giúp ta chà lưng, cọ rửa sạch, cọ rửa sạch, tắm đến rất HIGH, đúng không?”

Ai, chột dạ chính là chột dạ, người khấn trương thì dễ dàng phạm sai lầm.

Người xung quanh toàn bộ đồng loạt dùng ánh mắt khác thường liếc nàng và Băng Tư, thì ra thực sự có đoạn tụ chi phích** a.

**đoạn tụ chi phích () - mối tình cắt áo: Câu này được bắt nguồn từ mối tình “đoạn tụ” giữa Hán Ai Đế và Đồng Hiền, nghĩa là boy love đấy.

Hai tai của Băng Tư đã sớm đỏ đến có thể nhỏ ra máu, biểu tình cực kỳ mất tự nhiên.

Nàng còn chưa có phản ứng kịp, đã thấy Dạ Ma Thiên nguy hiểm mà nheo cặp mắt lại, ánh mắt sắc bén dường như muốn nhìn thấu nàng. Hắn một phen nắm cổ áo của nàng, xách nàng lên treo lơ lửng, đến gần trước mặt của hắn: “Từ hôm nay trở đi, để cho ta nhìn thấy người cùng nam nhân khác có quan hệ mập mờ nữa, ta nhất định sẽ giết hắn.”

“Dạ lão đại, người thích ta nói thẳng, không cần chơi nhiều kiểu như vậy. Nói thật ra, ta cũng rất có hứng thú cùng người làm mập mờ.” Nàng chết không biết xấu hổ mà treo tới trên người của hắn, chính là muốn ghê tởm chết hắn, miễn cho lão tử hắn nhìn chằm chằm nàng không bỏ. Không tự do a, mất tự do a, may mắn hắn còn chưa xác định nàng là Yêu Nhi, nếu hắn biết được, lấy dục vọng chiếm hữu siêu vô địch của hắn, vậy nàng đâu còn có tự do có thể nói? Chỉ sợ về sau nam nhân nào tới gần nàng một phân, đều đến bị hắn một quyền đánh bay ra ngoài, cái hiện tượng này cũng không tốt.

Hắn chán ghét mà đẩy nàng ra, tuấn mi nhíu chặt, lại lần nữa kết luận nàng vì là có một loại đoạn tụ chi phích. Xem ra muốn hoàn toàn sửa được ham mê không tốt của nàng, phải bàn bạc kỹ hơn, hoài nghi về nàng cũng theo đó mà thấp xuống vài phần.

Hắn nhắc chân sẽ phải rời đi, nàng vội vàng kéo hắn lại, chuyện bên này còn chưa có chấm dứt đâu.

“Dạ lão đại, trước hãy bộc lộ tài năng rồi hãy đi, cũng đừng làm cho người ta coi thường thư viện Bạch Tùng của chúng ta.”

Sắc mặt của Dạ Ma Thiên có chút không kiên nhẫn, vận bất quá nàng xui khiến lần nữa, xòe một tay ra, bữu môi nói: “Mũi tên.”

A?

Không phải hắn là muốn cung sao?

Nàng còn đang nghi hoặc, đã có đệ tử của bang Thiên Ma nâng tới một mũi tên, hai tay dâng lên, thần thái có bao nhiêu nịnh nọt thì có bấy nhiêu nịnh nọt.

48. Quyển 1 - Chương 48: Hiện Trường Thi Đấu

Dạ Ma Thiên cũng không duỗi tay tiếp nhận, chỉ tùy ý mà lắc tay áo, tay áo quạt run lên, mũi tên kia đã thoát khỏi tay của đệ tử, không tiếng động mà bay về phía bia bắn tên ở phía xa.....

Trời, đây vẫn là người sao?

Tốc độ phi hành của mũi tên kia giống như tên lửa, ma sát với không khí, ma sát ra một tia khói nhẹ.

“Xì!” Đó là thanh âm mũi tên xuyên qua bia, toàn bộ quá trình, trừ bỏ một tiếng này, không còn có bất luận tiếng vang gì.

Mũi tên đâu?

Mọi người chỉ nhìn thấy một đoàn khói đen đang tiếp tục phi hành, từ đầu đến cuối chưa từng dừng lại, mãi đến lúc tro tàn tan hết, ở đâu còn có bóng dáng của mũi tên? Quay đầu lại nhìn lại bia bắn tên, cũng đã bị đốt hơn phân nửa.

Quá biến thái!

Hàn Linh chớp mắt sao, sùng bái mà ngược nhìn Dạ lão đại, quá soái, không chỉ là một loại soái, quả thật soái đến chết!

Toàn trường một mảnh lặng im, không có âm thanh ủng hộ, cũng không có tiếng hoan hô, tất cả mọi người đều sợ ngây người. Cái này đâu còn là chuyện người phàm có thể làm được?

“Dạ lão đại, đi, ta cùng ngươi đi tắm!” Lúc này nàng đối với hắc kính ngưỡng như nước sông cuộn cuộn, kéo dài không dứt, thần tượng a! Nàng kéo cánh tay của hắc, cười đến sáng lạn.

“Tránh một bên đi, cười xấu đến chết rồi!” Hắc khóc khóc mà ném nàng sang một bên.

Lần này đối lại nàng buồn bực, nàng bắt quá là sùng bái hắc, muốn cùng hắc thân cận một chút mà thôi? Có cần phải công kích thân thể sao?

Hàn Linh vẫn tiếp tục duy trì nụ cười sáng lạn, hỏi Băng Tư: “Cái bộ dáng này, xấu sao?”

Băng Tư mím môi nghiêng mặt, nàng đã nhìn ra, hắc đang gắng sức nín cười. Vì thế nàng lại tìm người khác hỏi: “Mộ Dung Vũ, người nói cái bộ dạng này, rất xấu sao?”

Mộ Dung Vũ ho nhẹ xoay đầu, lồng ngực đang không ngừng rung động.

Dạ lão đại, người rốt cuộc có ánh mắt thẩm mỹ gì?

Không có tức hay không, không cùng hắc chấp nhặt.

Một hồi tỷ thí hò hét âm ỉ ở sân tập bắn, sau khi Dạ Ma Thiên biến thái biểu diễn, vô thanh vô tức mà xong việc. Cao thủ chính là cao thủ, ở trước mặt của cao thủ mà múa rìu qua mắt thợ, đó là việc ngu xuẩn nhất. Đám người Tống Dật từ đây lại không dám đề ra chuyện tỷ thí võ nghệ, bởi vì bọn họ biết, chỉ cần có Dạ Ma Thiên ở đây, bọn họ cái chỗ tốt gì cũng không vớt được. Thay vì tự rước lấy nhục, còn không bằng tỷ thí tài những nghệ khác, lấy sở trường của mình, tấn công sở đoản của địch.

Tứ đại tài tử đã thấy ba người, như vậy người thứ tư lại là nhân vật như thế nào?

Nàng rất hiếu kì.

Sáng mai chính là thư viện tỷ thí, dựa theo cách nói của sơn trưởng, lần này tỷ thí chủ trì nguyên tắc ba công công khai, công bằng, công chính, phàm là trước khi tỷ thí, nội dung tỷ thí cũng sẽ không tiết lộ cho hai bên.

Cái rắm! Nếu thật là ba công, vậy tại sao khi buổi tối sơn trưởng còn tung tăng mà chạy tới nói cho nàng biết, ngày mai đối thủ mà nàng phải tỷ thí chính là Mộ Dung Vũ, đề thi của bọn họ là mỗi người vẽ một bức họa, đề mục là nhớ thu.

Lão già này, đề mục gì không đưa ra được, lại đưa ra một đề mục dở như vậy.

Mùa thu này, có thể nghĩ ra con chim gì được?

Về phương diện vẽ tranh, nàng nhất am hiểu chính là phác hoạ, tranh thuỷ mặc không phải điểm mạnh của nàng. Từ sau khi nghe xong Mộ Dung Anh giải thích ca ca của nàng am hiểu vẽ nhân vật, nàng đã nhớ kỹ trong lòng, lần này sơn trường tránh đi vẽ nhân vật mà Mộ Dung Vũ am hiểu nhất, chọn dùng tranh phong cảnh làm đề tài, cũng là để mở ra cánh cửa thuận lợi cho nàng.

Lần này tỷ thí, nàng tuyệt đối không thể thua, nhất định phải nghĩ ra một sách lược vẹn toàn để thắng Mộ Dung Vũ.

Muốn thắng hẳn, đương nhiên phải phát huy sở trường của nàng, trong đầu của nàng linh quang chợt lóe, lập tức có chủ ý, vội dặn dò Hàn Như Phong và Băng Tư, suốt đêm chuẩn bị chiến đấu.

Lần này tỷ thí, chia làm hai ngày, mỗi ngày so hai trận.

Ngày đầu tiên trừ bỏ Hàn Linh và Mộ Dung Vũ tỷ thí, một trận khác là Triệu Hi và Thúc Tu tỷ thí nấu ăn.

Trận tỷ thí của nàng và Mộ Dung Vũ được sắp xếp vào buổi sáng, giữa trưa vừa vặn có thể ăn thử đồ ăn mà Triệu Hi và Thúc Tu làm, sắp xếp này tương đối hợp lý, chỉ cần vừa nghĩ tới có đồ ăn ngon, nước miếng của nàng đã chảy ra.

Phía bắc của thư viện dưới hai gốc cây đa, hai cái bàn, văn phòng tứ bảo* đầy đủ, hương màu mực nhẹ bay.

*văn phòng tứ bảo gồm “bút, nghiên, giấy, mực” là bốn vật quý của chốn làm văn, trung gian chuyên chở ngôn ngữ, ý nghĩa và nghệ thuật; gắn bó mật thiết với những ai làm việc liên quan đến viết chữ thư pháp, vẽ hình nghệ thuật...

Nắng sớm chéch đi, ánh nắng nhu hòa vừa lúc bị một gốc cây đa ở phía đông ngăn lại, chỉ có dư quang mỏng manh xuyên thấu qua cành lá chiếu vào trên bàn, giấy Tuyên Thành màu trắng không vẽ mà tự đẹp, tạo thành một bức tranh thiên nhiên cảnh lá lay động.

Nơi này chính là địa điểm của trận tỷ thí buổi sáng hôm nay.

Đám người vây xem đều chỉ có thể ở ở ngoài mười bước quan sát, vòng quanh hai gốc cây đa, vây đến hai người ở bên trong chặt như nêm cối.

Phía dưới là thủ tịch của bát quái đẳng Mộ Dung Anh ở hiện trường đốc hết tình báo nói:

“Các vị quan sát, mời nhìn về phía nơi này, không phải bên trái, cũng không phải bên phải, mà là ta ở đây.

Đúng rồi, ta chính là đệ nhất võ lâm thanh xuân vô địch mỹ thiếu nữ, là hòn ngọc quý trên tay của Mộ Dung thế gia, Mộ Dung Anh là đây.

Các người bây giờ nhìn thấy, là tứ đại tài tử của hai đại thư viện trong lúc tỷ thí.

Trận đầu tỷ thí, so chính là họa kỹ, đề mục là nhớ xuân.”

Một cái trứng thối đột nhiên từ bên ngoài sân nện tới, Mộ Dung Anh hiểm hiểm mà tránh thoát, vội vàng sửa đúng nói:

“Ngượng ngùng, là nhớ thu, tuyệt đối là nhớ thu.”

Nàng ra sức mà lau mồ hôi, tiếp tục đưa tin:

“Đứng ở bên trái của ta vị này, là từ trước đến nay đứng đầu tứ đại tài tử của thư viện Thanh Phong, cũng là một trong tứ đại mỹ nam của võ lâm, truyền nhân thứ ba mươi mốt của Mộ Dung thế gia.....”

Bốn cái trứng thối, từ bốn cái phương hướng khác nhau tiếp tục nện tới, nàng vội che đầu gối xỏ xuống.

“Bang!”

“Bang!”

“Bang!”

“Bang!”

Bốn cái trứng gà vàng nổ tung, cũng đủ xào một đĩa to trứng gà xào trứng gà.

Nàng thưởng thức bút than ở trong tay, chớp chớp mắt với bọn học sinh ném trứng gà, kia đều là nàng mượn viện trợ từ bên ngoài chuyên mua nước tương. Còn có phía sau của nàng, xếp thành một hàng mỹ nam, đó là đoàn bạn thân của nàng. Ở bên trên sơn trường vuốt chòm râu dê, cười đến thần bí, đó là hậu trường của nàng.

Thiên thời địa lợi nhân hoà, thắng, đó là nhất định, thua, đó là không có thiên lý. Nhìn nhân khí này, phong thuỷ này, liền trực tiếp cầm đầu kia phe phẩy quạt giấy, Mộ Dung Vũ cười đến vân đạm phong khinh bị so đi xuống.

Mộ Dung Anh cười hề hề như kẻ trộm mà xem xét chung quanh, sau khi xác định an toàn, mới chậm rãi đứng lên, lần này nàng đã có kinh nghiệm, không dám đặc biệt khen thân đại ca của nàng nữa, ngược lại bắt đầu giới thiệu nàng bên này:

“Bên phải của ta vị này, mọi người nhất định rất quen thuộc. Không sai, hẳn chính là có nhân khí nhất thư viện hiện nay, có được đoàn thủ tuyển hậu viện cường đại Hàn Linh. Nhưng mà..... Hôm nay chúng ta so chính là họa kỹ, không phải là nhân khí, cho nên, xin mọi người một lần nữa đem ánh mắt ngắm nhìn ở trên hai bên họa kỹ tạo nghệ.”

“Chúng ta lại đến nhìn xem hai bên chuẩn bị văn phòng tứ bảo, bên trái, giấy, là thượng đẳng thanh mặc ly, bút, là bút lông đẹp loại cực phẩm, mực, là mực trầm thơm nồng. Lại xem bên phải, giấy, đồng dạng là thượng đẳng thanh mặc ly, bút..... Đây là cái gì?”

Nàng cầm lên mấy cây thỏi than nàng chuẩn bị tỉ mỉ bày biện trên bàn ở trước mặt của nàng, lật qua lật lại mà nghiên cứu, nhìn không ra được cái nguyên do gì. Nàng ném cho nàng một cái liếc mắt, đây chính là vũ khí bí mật của nàng, sao có thể công bố sớm được?

Mộ Dung Anh bỏ thỏi than xuống, khuôn mặt mỉm cười hướng người xem, tiếp tục nói:

“Từ hai bên chuẩn bị trước thi đấu tới xem, vừa xem thì hiểu ngay. Hàn Linh, hẳn, nhất định phải thua rồi!”

Nàng vừa nói xong, trứng thúi, lá cải đầy trời ném về phía nàng, chỉ tiếc mục tiêu đã mất đi tung tích. Mộ Dung Anh, quả quyết mà chạy trốn thành công.

49. Quyển 1 - Chương 49: Thân Phận Bại Lộ

Sau khi sơn trường liên tiếp nói diễn thuyết không có dinh dưỡng, trận đấu rốt cuộc bắt đầu. Hàn Linh tĩnh tâm lại, bây giờ mới là thời khắc bắt đầu lộ rõ bản lĩnh thật.

Nàng ngược mắt nhìn Mộ Dung Vũ ở phía đối diện, từ lúc bắt đầu mới vừa rồi, hẳn vẫn luôn duy trì tư thế ung dung, vẫn cười nhạt như cũ. Giờ phút này hẳn cũng đang ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt chạm nhau, hẳn nhột nhột mà nở nụ cười, có loại cảm xúc không rõ lưu chuyển ở trong mắt của hắn, nói không rõ, tóm lại chính là cảm thấy là lạ. Khi nàng đang nhìn hắn chăm chú, hắn vén tay áo, cầm bút, chấm mực, hạ bút, động tác liên mạch.

Nhanh như vậy liền hạ bút?

Ngay cả nàng người biết sớm đề thi một ngày có chuẩn bị cũng chưa hề qua loa hạ bút, hẳn cũng đã bắt đầu vẩy mực, vẽ nét. Tư thế ưu nhã, biểu tình chuyên chú, vận dụng ngòi bút lưu loát, liền mạch lưu loát, nàng xem đến ngây người, đã quên chính mình giờ phút này đang ở trong tỷ thí.

Mãi cho đến khi Hàn Như Phong ở phía sau chạm vào nàng một chút, nàng mới giật mình tỉnh lại, quả nhiên là một cao thủ khó đối phó, nàng bắt đầu có chút hoảng hốt. Xem giấy vẽ của hắn, đã hoàn thành hơn một nửa, nàng hít thở thật sâu, sau khi ổn định tâm trạng rồi thì mới bắt đầu vẽ.

Trong nháy mắt khi nàng cúi đầu, Mộ Dung Vũ bỗng nhiên ngẩng đầu, hướng về phía nàng, giương lên nụ cười bí hiểm.

Nàng để cho hai người Băng Tư và Hàn Như Phong một trái một phải nâng bàn vẽ nàng đã chuẩn bị tốt trước đó, độ cao của bàn vẽ đúng lúc che khuất bóng dáng của Mộ Dung Vũ ở phía đối diện, nàng mới có thể không bị hấn tiếp tục ảnh hưởng. Nàng đứng thẳng người bắt đầu dùng thổi than phác hoạ ở trên giấy Tuyên Thành, nàng miêu tả cảnh vật là căn cứ Phạm Trọng Yêm* làm lời Tô Mạc Già mà đến linh cảm.

*Phạm Trọng Yêm (989-1054) tự Hy Văn, người Ngô Huyện (nay thuộc tỉnh Giang Tô, Trung Quốc). Ông là người chính trực có khí tiết, từng nói: Kẻ sĩ phu phải lo trước thiên hạ mà vui sau thiên hạ. Ông từng trấn thủ biên cương rất có uy vọng, người Khương gọi ông là Long đầu lão tử, không dám xâm phạm biên cương. Bài từ của ông không nhiều song với nhiệt tình ái quốc và khâm hoài hào tráng đó, thực đã khai thác cảnh giới cho Tô Đông Pha, và Tân Khí Tật vậy. Từ của ông rất hào hùng. (Thi Viện)

Biếc mây trời, vàng lá đất, sóng lẫn sắc thu, khói sóng xanh lạng ngát.

Nước liền trời núi chiều nắng hắt, đám cỏ trên người, mơn mẩn trong nắng nhạt.

Não hồn quê, buồn đất khách, ví được hằng đêm, mộng đẹp ru ngon giấc.

Trăng sáng chóe một mình tựa gác, rượu ngấm ruột sầu, nỗi nhớ đầm nước mắt**.

**Xuất xứ từ bài thơ “Tô Mạc Già” của Phạm Trọng Yêm. Nguyên văn: Bích vân thiên, Hoàng diệp địa. Thu sắc liên ba, Ba thượng hàn yên thúy. Sơn ánh tà dương thiên tiếp thủy, Phương thảo vô tình, Canh tại tà dương ngoại. Âm hương hồn, Truy lữ tư, Dạ dạ trừ phi, Hảo mộng lưu nhân thúy. Minh nguyệt lâu cao hữu độc ý. Từ nhập sầu tràng, Hóa tác tương tư lệ. Dịch nghĩa: Trời đầy mây biếc, Đất phủ là vàng. Cảnh sắc mùa thu lẫn với nước hồ, Trên sóng là khói lạnh màu biếc. Trời chiều phủ bóng núi non, trời xanh nối tiếp với mặt nước. Cỏ thơm không hiểu nỗi lòng người, Lại mọc tới tận nơi cuối chân trời. Nỗi nhớ nhà rầu rĩ, Tìm theo nỗi lòng đất khách, Hằng đêm chỉ khi mộng đẹp (về quê) mới có thể ngủ được. Trăng sáng, lầu cao, người vẫn lẻ bóng tựa trông. Rượu vào trong dạ sầu, Hoá thành giọt lệ nhớ nhung. Bản dịch của Nguyễn Xuân Tảo, nguồn: Tổng từ, Nguyễn Xuân Tảo, NXB Văn học, 1999. (Thi Viện)

Mây biếc, lá vàng, làn thu thủy, cỏ thơm, ánh tà dương, trăng sáng, lầu cao, cùng với người vẫn lẻ bóng tựa trông, rượu vào trong dạ sầu..... Xa gần cao thấp, nhân vật, nhìn thấu cảnh vật, cảm xúc trên dưới nhiều tầng, khiến cho tất cả hết thấy ở dưới ngòi bút của nàng giống như đúc, tràn lan ý cảnh.

Đề xong một câu thơ cuối cùng, lạc khoản***, khi ngẩng đầu lần nữa, Mộ Dung Vũ ở phía đối diện đã sớm dừng bút, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu mà nhìn nàng ở bên này. Bởi vì bàn vẽ của nàng dựng thẳng lên, hấn không thấy được bức họa của nàng, trong mắt tràn ngập tò mò.

***lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ.

Nàng đắc ý mà giương nụ cười, vút bút than ở trong tay đi, bức họa này là tác phẩm nàng vừa lòng nhất cho đến nay. Trên tay dính phải than đen, nàng duỗi tay về phía sau, phía sau có nàng một loạt mỹ nam hậu viên, luôn có người bằng lòng đưa khăn tay lên phục vụ cho nàng đi?

Đợi hồi lâu, trên tay vẫn là trống không, nàng bĩu môi quay đầu lại, phát hiện người ở phía sau đều chuyên chú mà nghiên cứu bức họa của nàng, trực tiếp làm lơ nàng. Bất quá nhìn ánh mắt kinh ngạc cảm thán của bọn họ, nàng khoe khoang nho nhỏ, biết bốn tiểu thư tài hoa hơn người đi? Sùng bái nàng đi, người tới nàng không sợ!

“Đây thật là người vẽ?” Thật là gây mất hứng mà, Dạ lão đại vậy mà lại nghi ngờ họa kỹ của nàng.

“Vô nghĩa!” Thật muốn cho hấn một cái cốc đầu, vậy mà lại hoài nghi nhân phẩm của nàng, chỉ là bây giờ là nàng đang mặc nam trang, không dám dễ dàng trêu chọc hấn. Chẳng lẽ hấn mới vừa rồi không thấy được là nàng vẽ từng nét bút ra tới sao? Ai, thật là một gốc gia hỏa đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển!

“Thật nhìn không ra, tài nấu ăn của ngươi không được, họa kỹ lại là hạng nhất.” Triệu Hi hài hước mà nói đùa với nàng, cùng với nấu ăn, nàng là hoàn toàn bỏ qua, ta không phải cái miếng vật liệu (???) kia.

Nàng bĩu môi, chỉ coi hấn là đang khen ngợi nàng, nàng không để bụng.

Nàng quay đầu nhìn về phía Thủy Mộ Hoa vẫn luôn chuyên chú mà nghiên cứu bức họa của nàng, hẳn là một người đa tài đa nghệ nhiều nhất ở trong mọi người, cũng là một người có tài hoa nhất, chỉ là hẳn từ trước đến nay khiêm tốn. Nếu không phải nàng tình cờ từ phòng của hắn lục lọi một ít bức họa và văn chương trước đây của hắn, cũng không biết hẳn trừ bỏ cầm nghệ lợi hại, ngoài rất biết pha trà, còn có nhiều tài nghệ như vậy.

“Mộ Hoa, người cảm thấy bức họa này của ta thế nào?” Nàng rất muốn nghe một chút ý kiến của hắn.

“Kết cấu vẽ thích hợp, cảm giác có thứ tự rõ ràng dứt khoát, miêu tả, đường nét đều đặn, cảnh vật tôn nhau lên trở nên thú vị, ý cảnh vô cùng phong phú, đặc biệt là tư thế của nhân vật giống như đúc, là một bức họa khó có được.” Giọng nói của Thủy Mộ Hoa nhẹ nhàng mềm mại, như gió đang ngâm hát, nghe được tâm trạng của nàng nhộn nhạo, quả nhiên là tri kỷ, tri âm của nàng, nói ra tinh túy trong bức họa của nàng.

“Có thể để cho tại hạ cũng thưởng thức bức họa một chút hay không?”

Nàng ngẩng đầu, thấy được Mộ Dung Vũ, không biết từ khi nào hắn đã đến trước mặt của nàng.

Bức họa, đương nhiên là muốn mọi người thưởng thức, nếu không nó đã không có giá trị tồn tại. Nàng hào phóng mà bày bức họa ra, để cho hắn cùng những người vây xem khác nhìn đủ, nàng cũng lách người đến bàn của hắn, muốn nhìn một chút hắn đến tột cùng là vẽ cái gì.

Một mảnh đỏ rực lộng lẫy đập vào tầm mắt của nàng, nàng sợ đến ngây người.

Đó là rừng phong, là nơi hắn mới gặp nàng, mà nữ tử xinh đẹp cười tươi ôm tiểu sư tử ở trong rừng kia còn không phải là nàng sao? Mĩ mục phấn hồng, xảo tiểu thiên hồng, ngay cả nàng cũng không biết chính mình lại đẹp đến như vậy.

Không đúng, nàng mặc chính là nam trang, hắn làm sao vẽ nàng thành nữ trang? Chẳng lẽ hắn.....

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, đối diện đôi mắt ngậm cười của hắn, quả nhiên hắn đoán được. Rõ ràng chỉ cùng hắn tiếp xúc một hai lần, hắn liền lập tức nhận ra thân phận nữ nhi của nàng, mà Dạ Ma Thiên tiếp xúc gần gũi với nàng lâu như vậy, lại còn phân biệt không ra sự khác biệt giữa nàng và Yêu Nhi, chênh lệch a!

“Yêu Nhi! Đây là Yêu Nhi!”

Thật bất hạnh mà, Dạ Ma Thiên cuối cùng vẫn là phát hiện.

Tiểu Tân Tân ở trong bức họa kia, đó là chứng minh tốt nhất, người ở trong bức họa là nàng, nàng là Yêu Nhi.

Tầm mắt của hắn vững vàng khóa nàng lại, trong mắt mang theo ngọn lửa thịnh nộ. Nàng biết, lần này nàng thật sự là tránh không khỏi rồi, đều là Mộ Dung Vũ gây họa.

Sợ hắn dưới sự giận dữ, không biết sẽ gặp phải cái phiền toái gì tới, nàng vội lôi kéo hắn sang một bên, thấp giọng cùng hắn thương lượng: “Dạ, chuyện này chờ tỷ thí xong, ta lại giải thích tỉ mỉ với chàng được không?”

Hắn sa sầm mặt lại, bão táp dày đặc.

Nàng vô tội mà nháy mắt mấy cái về phía hắn, muốn tranh thủ đồng tình, thế nhưng vẫn là không hiệu quả.

“Dạ, trở về ta tùy người xử trí, người muốn phạt ta như thế nào cũng được.”

Sắc mặt của hắn hơi có chút cải thiện, cơn giận còn sót lại chưa tiêu tan, nhưng mày ám chỉ liếc mắt về phía nàng bên này một cái, nàng vội bổ sung thêm một câu: “..... Ở trên giường.” Chớp mắt hai ba lần, mỹ nhân kế cũng bày ra, nên xin bớt giận nhé?

Nàng thật hoài nghi người mới vừa rồi còn vẻ mặt tức giận trừng mắt về phía nàng rốt cuộc có phải Dạ Ma Thiên hay không, trước mắt đầy mắt của hắn chỗ nào còn có tức giận, chỉ có vẻ mừng thầm đắc ý, còn khóc khóc mà hừ một tiếng về phía nàng: “Đây là nàng nói, không được chơi xấu!”

Nàng có chút không biết nói gì, như thế nào cảm giác giống như dỗ tiểu hài tử? Bất quá hẳn chịu tha thứ nàng cũng đã là vô cùng may mắn rồi, nếu đổi lại là nàng, người nàng yêu thương lừa gạt nàng, nàng nhất

định sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắn. Hắn nhất định rất yêu nàng, đến nỗi có thể tha thứ cho nàng tất cả.

Cuối cùng là tạm thời tiêu tan cơn tức giận của hắn, sau khi trở lại nơi tỷ thí, chờ một đám sơn trường phán quyết bình phẩm.

“Bức họa của hai vị mỗi người mỗi vẻ, chúng ta cũng rất khó đưa ra phán quyết, không bằng từ hai vị tự mình tới phân xét bức họa của đối phương, không biết ý như thế nào?”

Sơn trường vuốt chòm râu dê của hắn, tiếp tục mỉm cười bí hiểm, thật đủ nham hiểm, để cho bọn họ tự mình bình luận, cũng không đắc tội hai bên, vậy còn bình luận cái rắm gì?

50. Quyển 1 - Chương 50: Cùng Tiểu Tân Tân Tranh Sủng

Nếu là như thế này, vậy nàng liền không khách khí, Hàn Linh không chút nào hổ thẹn mà giương giọng nói: “Ta cho rằng, bức họa của ta càng tốt hơn, là ta thắng.” Phải biết rằng thắng tỷ thí, thì có thể miễn đi kiểm tra nấu ăn, tương ứng, nàng có thể thiếu một vị hôn phu. Liên quan đến chuyện lợi và hại, nàng tuyệt đối không hàm hồ.

Ngụy nương Thúc Tu xem không thuận mắt, vì bảo vệ Mộ Dung Vũ nói: “Người cũng quá không biết xấu hổ, nào có người tự quyết định, nói chính mình thắng?”

Hàn Linh khinh thường mà quăng cho hắn một cái liếc mắt: “Người không phục, cứ việc vẽ thêm một bức, ta đánh giá một chút, rốt cuộc ai hơn ai kém?”

“Người tỷ thí lại không phải là ta, ta tại sao phải vẽ?” Thúc Tu nũng nịu mà quăng cho nàng một cái liếc mắt.

Nàng không kiên nhẫn mà vung tay về phía hắn: “Nếu không phải ngươi, vậy ngươi liền lùi về sang một bên. Mới vừa rồi sơn trường cũng đã nói, là để cho ta và Mộ Dung Vũ giữa hai người bình phẩm lẫn nhau, về phần người không liên quan đây, là không có quyền lên tiếng.”

“Ngươi ——”

Thúc Tu còn dè dặt tranh luận, Mộ Dung Vũ ngăn cản hắn, vẫn là cười đến âm như gió xuân như cũ, người nam nhân này dường như từ nhỏ chính là thông dong không sợ, ôn hòa đến như ánh nắng tháng ba, ấm vào lòng người.

“Bức họa của Hàn công tử sáng tạo khác người, đích xác càng tốt hơn, tại hạ thua tâm phục khẩu phục.”

Nàng hơi hơi sững sốt, nhưng thật ra không nghĩ tới hắn sẽ nhận thua đến thẳng thắn như thế, nói thật, bức họa của hai người bọn họ đích xác không phân cao thấp. Bức họa của hắn ở thời đại này đã là cực phẩm, phát huy tất cả kỹ xảo họa nghệ hiện có tới vô cùng nhuần nhuyễn, mà bức họa của nàng thì thắng ở ý mới và họa pháp xưa nay chưa từng có.

Hướng về phía phần trí tuệ này của hắn, hắn người bằng hữu này, nàng quyết định kết giao rồi.

“Như vậy ta tuyên bố, trận đầu tỷ thí, Hàn Linh của thư viện Bạch Tùng thắng!”

Sơn trường cao giọng tuyên bố, trên mặt hớn hớn, trận tỷ thí này, đã giữ gìn danh dự của thư viện, lại không có làm nàng công chúa này mất mặt, cục diện song thắng, hắn có sao mà không làm?

Tỷ thí vừa kết thúc, nàng đã bị Dạ Ma Thiên mạnh mẽ lôi kéo đi vào sân của hắn.

Dưới cây hòe, bóng cây.

Bước chân của nàng còn chưa đứng vững, hắn bỗng nhiên duỗi tay kéo xuống dây cột tóc ở trên đầu của nàng, dây đầu tơ tằm đen của nàng từ từ rơi xuống, rồi tung buông xuống vai. Lúc này đây, nàng là thật sự lộ ra nguyên hình.

Sau khi mừng như điên, ánh mắt của hắn lại lần nữa biến hóa, tức giận chứa đầy hai tròng mắt của hắn, hắn hung hăng mà bỏ tay của nàng xuống, rống to về phía nàng: “Tại sao muốn gạt ta? Lừa gạt cảm tình của ta, rất thú vị sao?”

“.....” Nàng rụt cổ một cái, không phản bác gì.

“Nàng năm lần bảy lượt mà gạt ta, nàng biết lòng của ta có bao nhiêu khó chịu? Ta cho rằng nàng thật sự bị người bắt đi, mà ta lại không có cách nào cứu được nàng, nàng cũng biết ta có bao nhiêu tự trách? Ta liều mạng mà luyện võ, mạnh mẽ phá tan cửa ải, vì chính là có thể có đủ năng lực để bảo hộ nàng. Mà nàng thì sao, rõ ràng liền ở bên người của ta, lại không cùng ta nói thật, lòng của nàng đến tột cùng là làm cái gì?”

“.....” Nàng vẫn là không có lời gì để nói, hắn nói đều là sự thật.

“Nàng nói chuyện a, vì cái gì không nói lời nào?”

“.....” Nàng thật sự không biết nên nói cái gì, tiếp tục cúi đầu, tiếp thu răn dạy của hắn, đây là nàng gieo gió gặt bão.

Một mảnh lặng im, hắn không hề có bất luận lời nói gì.

Ngược lại trong lòng của nàng thấp thỏm bất an, len lén ngẩng đầu nhìn hắn, lại bị hắn bắt tại trận.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Biết sai rồi sao?” Tuy rằng vẫn là hét to, nhưng giọng điệu rõ ràng đã không phải là chuyện như vậy.

Nàng mừng thầm trong lòng, hắn vẫn là không đành lòng trách cứ nàng, nàng vì thế hết sức nghiêm túc, thành khẩn về phía hắn thừa nhận sai lầm: “Dạ, ta sai rồi. Từ lúc bắt đầu ta liền không nên dối gạt chàng, nếu ta biết từ lúc bắt đầu lừa chàng sẽ tạo thành hậu quả hôm nay, ta đây từ lúc bắt đầu liền nhất định sẽ không lừa chàng. Nếu ta từ lúc bắt đầu liền biết lừa chàng sẽ tạo thành hậu quả hôm nay, ta khẳng định sẽ không từ lúc bắt đầu liền lừa chàng. Nếu ta từ lúc bắt đầu không biết lừa chàng sẽ tạo thành hậu quả hôm nay, như vậy ta từ lúc bắt đầu.....”

“Dừng dừng dừng, lung tung rối loạn cái gì?” Hắn cười nhạo ra tiếng, biểu tình ở trên mặt cũng theo đó mà từ âm u chuyển sang trời quang.

Nàng thở phào nhẹ nhõm một hơi, rốt cuộc qua cơn mưa trời lại sáng. Nàng nhón chân ở trên má trái của hắn hôn một cái, xem như bồi thường. Hắn lại không hài lòng, nghiêng qua gương mặt ở bên kia, mệnh lệnh nàng tiếp tục hôn hắn. Không có biện pháp, ai bảo nàng là đang trong lúc nhận sai chứ, “chụt” một tiếng, tặng một cái môi thơm vang dội.

Hắn rốt cuộc thoải mái mà cười sáng lạn, giống như một hài tử.

“Ngao ——”

Tiểu Tân Tân không biết khi nào đi theo tới, bị người xem nhẹ, nó có chút khó chịu, gào lên về phía Dạ Ma Thiên. Không thể tưởng được tiểu sư tử cũng có lúc phát uy, thật là đáng yêu.

Nàng khom người bế nó lên, vùi đầu cũng hôn nó một ngụm, nó lúc này mới ngoan ngoãn mà vùi ở trong lòng ngực của nàng nhẹ cọ.

“Nó đến tột cùng là cái thứ gì?” Dạ Ma Thiên khó chịu khi nàng hôn Tiểu Tân Tân, hàm hừ chất vấn.

Tiểu Tân Tân cảm giác được địch ý của hắn, cũng ngẩng đầu gào lên về phía hắn: “Ngao ——”

Nàng tròn mắt, một người một thú này thế nhưng cũng đi theo đó mà tranh sủng.

“Nó tên là Tiểu Tân Tân, là một con tiểu sư tử, ta từ trong sơn cốc ôm trở về, đáng yêu không?” Nàng ôm Tiểu Tân Tân để sát vào hắn, để cho hắn thấy được rõ ràng hơn một chút.

Dạ Ma Thiên nhíu mày, liếc xéo nó, nói: “Xấu chết đi! Nào có đáng yêu như ta?”

Một cái hắc tuyến từ trán của nàng rơi xuống, thế nhưng còn có người cùng sư tử so đáng yêu, cái này cũng không tránh khỏi quá đáng yêu đi?

Nàng trêu đùa Tiểu Tân Tân, giễu cợt cười nói: “Tiểu Tân Tân, Tiểu Dạ Dạ ghen kìa, người nói nên làm cái gì bây giờ?”

Dạ Ma Thiên bĩu môi, bá đạo mà ôm nàng vào trong lòng ngực, mang theo giọng điệu mập mờ nói: “Nàng nói muốn bồi thường ta, bây giờ ta sẽ phải.”

Lông mày của nàng hơi nhướn, vội quay người tránh thoát khỏi hắn nói: “Không được đâu, đại di mục của người ta tới.”

Dạ Ma Thiên nhú mày, nghi hoặc nói: “Đại di mục? Lão nhân gia nàng ở đâu?”

Nàng hé miệng cười trộm: “Chàng muốn bá kiến lão nhân gia nàng một chút sao?”

“Nếu là trưởng bối của nàng, đương nhiên phải bá kiến một cái.” Về mặt bộ dạng nghiêm túc của Dạ Ma Thiên, nàng nhìn đến thiếu chút nữa phá hỏng việc mà cười như điên.

“Rất tốt, vậy chàng nhanh chóng đi chuẩn bị chút lễ gặp mặt, đại di mục của ta tương đối thích mỹ thực, chàng đi chuẩn bị nhiều một chút.”

“Mỹ thực sao? Vậy có vấn đề gì? Nếu không, ta tự mình xuống bếp làm?” Hắn vén tay áo lên, một bộ tư thế sắp mặc giáp ra trận, nàng vội cản lại hắn.

“Vậy hay là quên đi, kỳ thật lão nhân gia nàng cũng không phải muốn ăn như vậy.” Vạn nhất hắn ép buộc nàng ăn đồ ăn của hắn làm, vậy còn không bằng giết nàng. Quên đi, sợ hắn tiếp tục dây dưa tiếp, nàng vội lấy xem cuộc tỷ thí tiếp theo làm lý do, lôi kéo hắn đi đến hiện trường tỷ thí.

Trận tỷ thí thứ hai, ở thời gian cơm trưa hùng hực khí thế mà tiến hành.

Bởi vì tình huống nơi chốn đặc thù, trừ bỏ hai người trong tỷ thí, những người khác đều bị ngăn ở bên ngoài phòng bếp, liền chờ đồ ăn thơm ngào ngạt chảo nóng ra lò.

Dưới bóng cây của cửa phòng bếp, Hàn Linh ôm Tiểu Tân Tân, không ngừng mà trêu đùa nó. Nó cũng ngửi thấy được mùi thơm thức ăn từ trong phòng bếp bay ra, nước miếng sư tử chảy thẳng xuống, rơi xuống dính đầy trên tay của nàng.

Bên hông của nàng, tay của Dạ Ma Thiên hạnh kiểm xấu mà di chuyển lên xuống, nàng cũng đã dùng ánh mắt cảnh cáo hắn lần thứ N, hắn không thèm nhìn chút nào, vẫn như cũ nàng đi nàng làm mà ôm nàng. Cũng không nghĩ bây giờ nàng đang mặc nam trang, người khác sẽ thấy quan hệ của hai người bọn họ thế nào?

Phong bình* của nàng vốn dĩ liền có chút lệch, bây giờ thì tốt rồi, lệch đến càng triệt để hơn.

* : đánh giá phẩm chất, hành vi và ảnh hưởng của ai đó hay cái gì đó cùng từ “dư luận” có ý nghĩa tương tự.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hoang-tuyen-phu>